

دومانتیج

نارنج کلاء

ناول

Ketabton.com

لیکوال: نیک محمد بارک "موسوی"

د کتاب نوم: نارنج کلاء ((ناول))
لیکوال: نیک محمد بارک ((موسی))
کمپوز او کمپیوټری چارې: نیک محمد بارک ((موسی))
خپرونډویه ټولنه: بارکزای خپرونډیه ټولنه
د چاپ شمیر: ۱۲/۶/۱۳۹۹
چاپ کال: ۰۷۰۲۱۱۰۳۷۱
د لیکوال سره اړیکې:
موبایل او واټسف:
ایمل ادرس: naikbarak786@gmail.com

کافي رايټ: د کافي رايټ د قانون مطابق هيڅوک دا حق نلري
چې د لیکوال لیکنې د هغه د اجازې پرته په شخصي توگه
استفاده کړي.
د کافي حق یوازی د ناشر سره خوندي دی.

د ليکوال خبرې

د پاک او لا يزال خدای په ستر نامه؛

ټولو گرانو لوستونکو ته السلام علیکم هیله ده چی
ټول به روغ او جوړ یاست،

یو ځل بیا د پاک رب شکر ادا کوم چی ماته یی
ددي ناول د لیکلو توان او توفیق راکړی،

نارنج کلاء ناول چی یو روماننیکه کیسه لری د
پنځو میاشتو په شاوخوا کی ولیکل سو،

دی ناول ته ځکه د نارنج کلاء نوم ورکول سو تر
څو نوی ځوانان د خپلو تاریخو ځایونو په تاریخ
خبر سی او په اړه یی څیړنې وکړی نارنج کلاء د
افغانستان د ۵۰۰۰ کلن تاریخ څخه د راپاته سوو
اثارو یو نمونه ده چی د کندهار په تاریخی ښار کی
موقعیت لری چي په تفصیل سره بحث به د ناول په
پای کی پر ورکو،

که څه هم دا ناول د کندهار د تاریخی ښار د نارنج
کلاء سره کوم ارتباط نلری خو نوم مو ورته ځکه
انتخاب کړی چی تر څو د خپلو نیکه گانو کارنامې
وپیژنو او د هغو په تاریخ ځان خبر کو همدا یی تر
ټولو ښه لاره وه چی اوسنی ځوانان د نارنج کلاء د
نامه سره اشنا سی او تاریخ مطالعه کړی،

ددي ناول په ویلو سره شاید تاسو ته یوه پوښتنه
حتماً پیدا سی ددي پوښتنی د جواب لپاره موږ د

ناول په پای کی پر همدې موضوع بحث کړیدی
چی تر ناول ویلو وروسته ستاسو توجو ورته
غواړم او شاید په هغه بحث ستاسو نور شکونه هم
لیری سی چی شاید د هغو شکو سره تاسو په ژوند
کی مخ سوی یاست،

او یو بله مهمه موضوع ده چی باید رڼا پر واچوم
هغه په ناول کی مینه ده د زما د مینۍ د ناول د
لیکلو څخه مطلب دا دی چی مینه داسی تعریف کم
چی مینه یوازی د شهوت مړول نه وی او نه هم
مینه د پسڅند او ټوکو کار دی چی د پیسو په څیر
یی استعمال کو چی نن د یوه سره وی سبا د بل
سره انسان په ټول ژوند کی یو وار مینه کوی او
هغه لومړی مینه هیڅکله نه هیروی او نه هم
هیریری په دې شرط چی رښتینی وی خو نن وینم
چی زیاتره مینه او انجلی د یو ټوک پڅیر
استعمالوی چی کله یی استعمال کی هغه چتل سی
او د یو مردار شی پڅیر یی پر کچره دانی
وغورځوی زه پخپلو ناولو کی نه د مذهب او نه د
کلتور خلاف څه لیکم او نه دی هم څوک زما ناول
د مذهب او کلتور خلاف کاروی زما هدف د خپل
تاریخ را ژوندی کول، ځوانان د غربی او جنسی
فلمو پر ځای مطالعی ته تشویقول او د خپلی مورنی
ژبی پښتو بدایه کول دي،

ستاسو گرانو لوستونکو څخه هيله کوم چي د نورو
ناولونو د لاسنه ليکلو لپاره په دې ناول کي زما
حقيقي نيمگړتياوي را په گوته کي او خپل نظرونه
مو را سره شريک کي.

په درنښت

ليکوال: نيك محمد بارک

ناول

د محكمې مخته د خلكو گڼه گڼه وه ټول سره را
ټول سوي وه څه وخت وروسته د پوليسو موټران
راغلل او يو د بنديانو موټر هم ور سره وو وروسته
يي د بنديانو د موټر څخه يو ځوان راكښته كي په
دي سره د خلكو په مينځ كي گڼه گڼه سوه او ناري
يي كړي: مرگ پر شهاب! مرگ پر شهاب!

بندي ځوان شهاب پوليسو دننه محكمې ته نښاسي او
د مجرمانو په ځاي كي يي ودروي څه وخت
وروسته محكمه پيل سوه او يو وكيل وويل: قاضي
صاحب داغه ځوان چي ولاړ دي دا شهاب نوميري
دي ځوان خپل د كوچنيوالي ملگري مشهوره ځوان
تجار ساحل د پيسو او د هغه د كمپنيو لپاره وژلي
دي ټول ولس غواړي چي دا ځوان د مرگ په سزا
محكوم سي،

قاضي شهاب ته وويل: ايا ته د ځان د بي گناه
ثابتولو لپاره كوم ثبوت لري؟

شهاب هيڅ نه وويل څه وخت وروسته د محكمې د
دروازي څخه يو پوخ عمره سړي ږغ وكي او
ويويل: هو قاضي صاحب موږ دده د بي گناه ثابتولو
لپاره ثبوت يو،

ټولو شاته وكتل ويليدل چي يو دا پوخ عمره سړي
وو چي ږغ يي وكي او يوه ښځه او څو ځوانان ور

سره وه، كله چي هغوی د قاضی مخته را ورسیدل
نو قاضی تری پوښتنه وکړه چی تاسو څوک یاست؟

پوخ عمره سړی وویل: زما نوم کریم دی زه د
ساحل پلار یم دا زما و څنگته ولاړه ښځه د ساحل
مور او دا ځوانان یی وروڼه دي،

قاضی شهاب ته اشاره وکړه او بیایی د ساحل پلار
ته وویل: ایا تاسو دا نفر پیژنی او تاسو دا څنگه
ویلای سی چی دی بی گناه دی؟؟

کریم وویل: قاضی صاحب دا نفر زما د زوی د
کوچنیوالی ملگری دی زما زوی او دی ډیر سره
ګران وه البته تر مرګه پوری زما د زوی او دده
همداسی تینګه ملګرتیا وه زما زوی ده نه دی وژلی
بلکی هغه د زړه د حملی لکبله مړ سو.....،

قاضی او ټول خلک ډیر حیران سول او څه وخت
وروسته قاضی شهاب ته وویل: ایا تاسو دا راته
ویلای سی چی ستاسو پر ملګری مشهوره تجار
ساحل څنگه د زړه حمله راغله؟؟

د شهاب تر سترګو اوښکې وبهیدلی یو څه وخت
چوپ پاته وو او بیایی وویل:.....

نارنج کلاء

سهارگاه وه کوچنی ساحل په خواړه خوب بیده وو
مور یی راغلل او ساحل ته یی وویل: ساحله!
ساحله!

ساحل د خوبه ډکی سترګې مور ته وکتل او وویل:
ها مور څه شی دی؟

مور یی وویل: هله ولاړ سه ناوخته دی پلار به دی
هم د مسجد څخه را ورسیزی که یی په داسی حالت
کی ولیدلی نو بیا دی وهی،

ساحل د پلار د نامه په اوریدو سره د ځایه پورته
سو تر ناشتی وروسته مکتب ته د تلو لپاره اماده سو
او د مکتب پر خوا د نورو ورونو سره روان سو د
ساحل پلار د ساحل سره هیڅ مینه نه کول خو دده د
نورو ورونو سره به یی ډیره مینه کول خو ساحل
به یی زیات تهدیدوی د ساحل نورو ورونو ته به یی
د خوراک او د بازی شیان ور رانیول خو ساحل ته
به یی نه ور رانیول د ساحل زړه به ډیر غمګین
سو د ساحل ډیرو فکرو او اندیښنو دده حافظی ته
زیات تاوان ورسوی کله چی به د صنف د
خلاصیدو وخت رانیږدی سو او امتحانونه به
واخیستل سوه ساحل به ډیر تیاری ورته نیولی وو
خو کله چی به استاد د امتحان ورقه ورکړل ده چی

به سوالو ته وکتل نو ټول شيان به يی هير سول او
د امتحان پارچه به يی همداسی خالی ورکړل کله
چی به نتایج اعلان سول نو دده نور وروڼه به ټول
اول نمره او دوهم و دریم نمره وه خو ساحل به
ناکام وو یا به هم د صنف تر ټولو شاگردانو
ورستنی وو کله چی به يی پلار د نورو وروڼو
نتایج او د امتحان پارچی کتلی هغو ته به يی
شاباسی ورکوی خو کله چی به يی د ساحل نتایج
وکتل نو تر کتلو وروسته يی ساحل ته ټینگه
چپلاخه ورکړل د ساحل ابتدایي او منځنی د صنف
دوری او نتایج همداسی په ناکامی او د پلار په
چپلاخو تیر سول مور به يی کله کله د پلار څخه
خلاصوی خو وروسته چی د ساحل ناکامی ډیری
سوی نو بیایي مور هم څه نه ویل وروڼو به هم
وهی او د ناکام ناکام پیغورونه به يی ورکول د
ساحل اندیښني او غمونه نور هم زیاتیدل کله چی د
مکتب اخیری مرحلې شروع سوی نو ساحل هم
ځوان سوی وو او د مکتب فارغه کیدو ته يی دوه
صنفه لا پاته وه ساحل د ډیرو اندیښنو څخه شعرونه
هم شروع کړه او غمگین غمگین شعرونه به يی
ویل، یوه ورځ ساحل د مکتب په پارک کی د یو
همصنفي سره ناست وو چی مخامخ يی پر یوی
انجلی سترگي ولگیدی چی د مکتب پر طرف را
روانه وه هغه ډیره ښکلې وه د ساحل سترگي په
هغی کی پاته سوی او د هغی په ښایست کی غرق

سو د ساحل ملگری ساحل و بنوروی او ورته یی
وویل: ساحل! چیری غرق یی وروړه،

ساحل زهرا ته اشاره وکړه او وویل: دا څوک ده
اول واری په مکتب کی وینم؟

ملگری یی وویل: دا زهرا نومیری دیو لوړ پوړی
چارواکی لور ده دا هم دلته مکتب وایی پیره
مغروړه ده،

ساحل وویل: خامخانو د خان سړی لور ده مغروړه
خو به نوی،

د ساحل شعرونه همداسی شروع وه څه وخت
وروسته یوه ورځ ساحل چی کله د مکتب د تفریح
وخت سو نو د نورو شاگردانو څخه لیری تریوی
درختی لاندی کښینستی او خپل د شروع کتابچه یی
خلاصه کړه او په شعر لیکلوی شروع وکړه او د
خانه سره یی داسی تکرار شروع کړ...

د زړه حال و چاته نسمة ویلای

د زړه حال و چاته نسمة ویلای

د زړه غم می چاته نسمة بنودلای

د رقیب له لاسه لیری یم له یاره

د رقیب له لاسه لیری یم له یاره

نور می زړه له یاره نسو صبرولای

کله چی ساحل دا شعر وایه نو په دی وخت کی یی
تر شاد یو چا د چکچکو ږغ سو ساحل چی کله
ورته وکتل نو ویلیدل چی زهرا ده ساحل ډیر
حیران سو، بیا زهرا وویل: واه واه څومره بڼکلی
شعر ایا دا تاسو خپل لیکلی دی؟

ساحل موسکی سو او بیا یی وویل: هو همداسی یی
وبله،

زهرا وویل: ایا تاسو شاعر یاست؟

ساحل وویل: نه خو بس ناڅاپه می خولی ته راسی،

زهرا وویل: ایا تاسو پر یو چا عاشق یاست یا دیو
چا سره مینه کوی؟

ساحل موسکی او ویویل: نه نه،

زهرا وویل: نو شعرونه خو داسی یو څوک لیکي
چی مین وی یا هم ډیر غمگین،

ساحل وویل: د دنیا ژوند دی خامخالوری او
ژوری لری،

زهرا وویل: ایا دا ستاسو د شعرو کتابچه کتلی
سم،

ساحل وویل: هو ولی نه خو یو څه زړه ده،

ساحل خپل د شعرو کتابچه زهرا ته ورکړه زهرا د
ساحل دوه درې شعرونه وویل د ساحل شعرو ډیر
خوند ورکړ او بیایي ساحل ته وویل: ماشاءالله
څومره ښکلی شعرونه دی لیکلي دي ایا دا کتابچه
زه نن د ځان سره وړلای سم،
ساحل وویل: هو ولی نه،

زهرا ترې مننه وکړه او بیا د کور پر طرف رهي
سول او ټوله شپه يې د ساحل د کتابچې شعرونه
ویل او ډیر خوند يې ورکاوه نیمایي شپه يې په
شعرو تیره کړه کله چې سهار سو نو ټول شاگردان
مکتب ته راغلل او درسونه يې شروع کړل کله چې
تفريح سوه نو ساحل په پارک کې تر درختي لاندې
ناست وو چې شاته يې د زهرا بزغ سو چې ويل يې:

د يار د حُسن خياله هديرې ته دی درځمه
په ژوند می نصیب نسوی جنازی ته دی درځمه
واه څه ښکلی شعر وو،

زهرا راغلل تر سلام وروسته يې د بستې څخه د
ساحل د شعرو کتابچه راويستل او ساحل ته يې
ورکړه، کله چې ساحل خپل کتابچه وکتل نو ويليدل
چې کتابچه يې په ډیر ښايسته پوښ کې نيول سوی
وه ساحل ډیر حيران سو او زهرا ته يې وويل: واه
څومره ښکلی پوښ دی ورکړيدی خو ولی مو
دومره تکليف کوی؟

زهرا وويل: د دومرو ټټو شعرو کتابچه خو بايد
سمه وساتل سي،

ساحل د زهرا څخه مننه وکړه،

د ساحل زړه به د زهرا په ليدو څه ناڅه سکون پيدا
کوي او د هغې سره په ناسته او ولاړه کې ډير
خوشحاليدي کرار کرار يې د زهرا سره مينه پيدا
سوه خو د زهرا د غرور له وجې به يې هيڅ هم
نسواي ورته ويلای يوه ورځ د ساحل ملگری
شهاب د ساحل څخه وپوښتل: ساحل ايا ته پر زهرا
مين سوي يې؟

ساحل موسکي سو او وويل: نه ياره داسې خبره نه
ده،

شهاب وويل: ياره ستا د سترگو څخه خو داغسي
معلوميږي،

بيا شهاب وويل: ساحل دا د غټو خلکو لوني دي
هيڅ وفانه لري او زموږ رکم د غريبو خلکو پر
خوا لانه گوري مينه خو لا ليري خبره ده دا
خوږي خوږي خبري چې تاته کوي په دي کې هم
دوي يو مقصد لري،

ساحل وويل: نه ياره زه خو داسې څه نه لرم چې دا
دي يې د حاصلولو لپاره راسره خوږي خوږي
خبري وکي،

شهاب وويل: ساحل مقصد بيداره اوسه،

ساحل او زهرا به هره ورخ سره لیدل ساحل به
هغی ته خپل شعرونه ویل او زهرا او ملگرو به یی
د هغه څخه ډیر خوند اخیستی یوه ورخ زهرا او
ساحل د مکتب په پارک کی سره ناست وه ساحل
زهرا ته خپل شعر وایه زهرا د ساحل څنگته ور
نیږدی سوه، ساحل د هغی طرف ته په مړاوو
سترگو حیران وکتل خو بیرته یی خپل شعر شروع
کی څه وروسته زهرا خپل لاس د ساحل په لاس
کی ورکی او ټینگ یی ونیوی، ساحل ډیر حیران
سو خو پوه سو چی زهرا مینه ور سره کوی،

د مکتب دوره یی شوخیانی ډیری پکښی کیږی ټول
د مکتب شاگردان سره راټول سوی وه شراف او
جمال یو پر بل مسخری سره کولی،

شراف وویل: د جمال خر ناروغه وو پلار یی غوا
پر حلاله کړه،

ټولو شاگردانو وخنډل،

بیا جمال وویل: د شراف کور ته غل ور اوښتی وو
سپی یی په گاډی کی پسې ځغلو،
بیا ټولو وخنډل،

شراف وویل: جمال یو وخت لیونی بزگر وو د
غالی پر گلانو یی اوبه را ایله کړی وی،
ټولو سره وخنډل،

بیا جمال وویل: لیونی ډاکټر یی سیروم ته دی
مريض را خړولی دی،

شراف وویل: لیونی عسکر یی په مخابره کی دی
نیت فعاله کړیدی،

جمال وویل: چپک انجینر یی پر بام زیرخانه
جوړوی،

د مکتب زنگ ووهل سو جمال او شراف په غیر
کی سره ونيول او ټول شاگردان صنفونو ته ننوتل،

د ساحل فارغه کیدو ته لږ وخت پاته وو پلار یی په
درد سره ورته وویل: گوره تمبله که ددي واری هم
ناکامه سوی نو بیا به دی خیر نه وی،

ساحل په دی اړه ډیر پریشانه وو غمونه او پریشانی
یی نوری هم زیاتیدی خو ټول به یی په خپلو شعرو
کی بیانول،

یوه ورځ ساحل ناست وو او شعر یی لیکه چی په
دی وخت کی زهرا راغلل او تر څنگ یی کښینستل
د ساحل څخه یی د شعرو کتابچه واخیستل او ویکتل
او ویویل: واه دا خو دا ده ډکه سویده ته دا کتابچه
ماته راکه زه به تاته بله راوړم،

ساحل وویل: وبخښه زهرا نه یی سم درکولای ځکه
چی دا زما د دردو درک کونکی ده چی ما ورته
خپل غمونه ویلی دی او زړه می څه کرار پیدا
کړیدی،

زهرا وويل: سمدہ مه يی راکوه خو د نن ورځی
لپاره يی راکه سبا ته به يی بیرته درته راوړم،

ساحل وويل: سمدہ د نن لپاره يی در سره یوسه،

زهرا ولاړه او د ساحل د شعرو کتابچه يی د ځان
سره یوړل او سبا ته يی د یوی نوی کتابچی سره
بیرته ورته راوړل زهرا او ساحل به هره ورځ
سره لیدل تر دی چی د دواړو مینه ډیره سره ټینگه
سوه او یو و بل ته يی د مینی لاسونه سره ورکړل،

د مکتب د امتحانو وخت سو ساحل کوبښښ کاوه چی
ډیر درس ووايو تر څو بريالی سی خو فکر به يی
بیا هم خراب وو ځکه د کوچنیوالی څخه تر اوسه
یی یوازی نفرط لیدلی وو نو ځکه يی هغو نفرطو
دماغ ور خراب کړی وو خو بیا به يی هم کوبښښ
کاوه چی سخت درس ووايي تر څو بريالی سی
ځکه چی اخیری صنف يی وو،

کله چی امتحانات را ورسیدل نو ساحل ښه
امتحانونه ور کړه خو بیا هم پایلو ته پریشانه او
فکرجن وو، یوه ورځ په پارک کی ناست وو او په
فکرو کی غرق وو چی په دی وخت کی زهرا
راغلل او تری وپوښتل: ساحل ولی داسی پریشانه
یی خیریت دی څه پینه ده؟

ساحل وويل: څه خبره نه ده خو په امتحانو می یو
څه فکر خراب دی،

زهرا وويل: دا خو د انديښنې كومه خبره نه ده كه
 دى سم امتحان وركړى يى نو كامياب به يى،

خو ورځ وروسته نتايج اعلانيدل د نتايجو د
 اعلانيدو په ورځ ساحل سهار وختى كښينستى تر
 عبادت وروسته يى الله ته د كاميابى دعاوى شروع
 كړى او ډيرې دعاوى يى وكړى او د مكتب پر
 طرف رهي سو كله چى مكتب ته ور ورسيدى نو
 وليدل چى ټول شاگردان ډير وارخطا وه او نتايجو
 ته انتظار وه څه وخت وروسته استاذان له ادارى را
 ووتل شاگردان ټول صنفو ته ننوتل او د نتايجو په
 انتظار سوه، استاذانو د نتايجو اعلان شروع كړ
 لومړى 'دوهم او دريمه درجه شاگردانو ته يى د
 هغوى نتايج پانې وركړى بيا استاذ وويل: زده
 كوونكو څلورم مقام مو ستاسو همصنفى ساحل
 گټلى دى، ساحل ډير حيران او بيا ډير خوشحاله سو
 استاذ ته ورغلى او د خپل نتايجو پانه يى ځنې
 واخيستل، ورپسې د نورو شاگردانو نتايج اعلان
 سوه كله چى ټول نتايج خلاص سول نو ساحل د
 صنف دباندې ووتى د مكتب په دروازه كى يى
 زهرا وليدل چى موټر ته ختل ساحل زهرا ته په
 موسكا د دريدو لاس وبنوړوى زهرا د ساحل
 طرف ته وكتل خو وروسته خپل موټر ته وختل او
 ولاړل، ساحل حيران سو لږ وروسته د ساحل
 ملگرى شهاب راغلى، شهاب وليدل چى ساحل

پریشانه وو نو یی خنی وپوښتل: ساحل څه خبره ده
ولی داسی پریشانه یی دا دی په ښو نمره هم
کامیابه سوی یی ایا نمری دی نسوی خوښی؟

ساحل وویل: یا یاره په دی خاطر نه یم پریشانه ما
غوښتل خپل د کامیابی په اړه زهرا ته ووايم ما
هغی ته د دریدو لاس وښورری هغی زه و هم لیدم
خو بیا هم موثر ته وختل او ولاړل ایا داسی خو به
نه یی چی هغه ناکامه سوی یی؟

شهاب په دی وخت کی یوی روانی انجلی ته وویل:
وبخښی اغلی راته ویلای سی چی ستاسو همصنفي
زهرا خووم نمره سوی وه؟

هغی وویل: فکر کوم هغه اول نمره سوی وه هو هو
اول نمره سوی وه استاذ هغی ته د اولی درجی
جایزه هم ورکړه،

شهاب د هغی څخه مننه وکړه او بیایي ساحل ته
ووویل: ساحل مانه وه درته ویلی چی دا د غټو
خلکو لونی هیڅ وفا نه لری خو تا نه منل،

ساحل وویل: نه یاره هغه داسی انجلی نه ده شاید
کومه ستونزه ورپېښه وه،

شهاب وویل: نو سمدې زه ملامت یم نو ولاړم نور د
خدای په امان،

ساحل په شهاب پسې ناره کړه: شهاب شهاب ته
راسه یاره چیری خی یو خای به ولاړ سو،

شهاب د شالخوا په رفتار کی وویل: نه نه زه نور
ستا سره بحث نکوم او نه هم ستا سره ځم،

شهاب د کور پر طرف رهی سو او ساحل د خپل
کور پر طرف روان سو کله چی کورته ورسیدی نو
ویلیدل چی دری ورونه یی د کور په مینځ کی
ناست وه یوه یی ساحل ته وویل: څنگه سو تمبله
څوومه درجه سوی؟

بل په خدا وویل: اول نمره سوی به یی،

تولو سره وخنډل بیا دریم په خدا ساحل ته وویل:
وای څلورم نمره سوی یی تمبله،

ساحل ورته وویل: ستاسو پخیر خاین نه یم چی په
نقل اول مقام ونیسم تاسو خو هر وار په نقل اول او
دوهم مقام نیسی،

ورونو یی یو وبل ته سره وکتل او په درد سره یی
په تولو ساحل پوری وهی ساحل هغو ته ورحمله
کړه او ټول یی شاته پوری وهل او یو د بل سره یی
جنگ شروع سو په دی وخت کی یوه ورور یی د
ساحل د نتایجو پاڼه ور څیری کړه ساحل ددی په
لیدو پیر په درد کی سو وینه یی پر جوش راغلل او
هغه ورور ته یی پر مخ سوک ورکړ او د هغه
خوله یی ور وینی کړه او بیای یی د تولو سره حملی
سوی تر څه وخت جنگ وروسته یی پلار پر
راغلی او ټول یی سره لیری کړل کله چی د ساحل

پلار د ساحل د ورور خوله په وینو لړلی ولیدل نو
ورته یی وویل: دا چا وکړه؟

هغه وویل: ساحل په سوک وو هلم،

پلاریی ډیر په درد کی سو او ساحل ته یی په چکو
او څپیرو ورکولو شروع وکړه او د کور د دروازی
خواته یی پوری وهی او په دی حالت کی یی ورته
وویل چی ووځه بی شرمه زما د کوره څخه چی بیا
دی ونه وینم هله ووځه،

ساحل په ژړا ورته وویل: بابا خو ده زما د نتایجو
ورقه را څیری کړه،

پلار یی همداسی د کور د دروازی خواته په وهلو
پوری وهه،

مور چی یی کله د کوټی څخه دباندې راووتل نو
ژر یی هغه زوی په غیر کی ونیوی چی تر خوله
یی وینی بهیدی ساحل مور ته ور ناره کړه چی
مور! مور! خو مور یی هیڅ نه ورته ویل او په دی
وخت کی یی پلار ساحل تر کور دباندې پوری وهه
او دروازه یی ورته وتړل ساحل د کور مخته په
خاورو کی وموښتی او تر سترگو یی د ویالی پڅیر
اوبنکي روانی وی،،

څه وخت یی هلته ژړل وروسته یی د ملگری
شهاب سره ولیدل او هغه ته یی ټوله کیسه وکړه بیا

شهاب وويل: ساحل نو ته به اوس چيري گزاره
کوی؟

ساحل وويل: نه يم خبر ياره،

شهاب وويل: ساحل زما پلار د موټرانو ورکشاف
لری زه هم هلته اوس کار ور سره کوم ته هم هلته
را سره ولاړ سه د ورځي زموږ سره کار کوه چی
په دی سره به د جیب خرڅ هم پیدا کوی او د شپي
به هلته اوسیری هم،

ساحل وويل: خو ستا پلار؟

شهاب وويل: زما هيڅ نه وایی هغه په دی سره
خوشحاله کیری لا هم،

ساحل وويل: سمدې درځه،

وروسته شهاب او ساحل دواړه د شهاب د پلار
ورکشاف ته ولاړل شهاب ساحل و خپل پلار ته ور
معرفی کړ د شهاب پلار ور سره ومنل، ساحل په
دی سره ډیر خوشحاله سو او په ورکشاف کی یی
کار ور سره شروع کړ، ساحل به هره ورځ په
ورکشاف کی د شهاب ترڅنگ کار کاوه کله چی به
تفریح سوه نو ساحل به تلیفون راویستی او زهرا ته
به یی زنگ ووهلی زنگ به ورغلی خو جواب به
یی نه وایه شهاب به ساحل لیدی چی زهرا ته
پرلپسی زنگونه وهی خو هغه یی نه پورته کوی
وروسته شهاب و ساحل ته وويل: ساحل ياره

پريزده يی مادرتہ وويل چي دا د غتو خلکو لونې
وفا نلری،

ساحل وويل: نه ياره شايد په يو څه اخته وي؟

ساحل به هره ورځ تر کار وروسته زهرا ته
زنځونه وهل خو هغی به جواب نه ورکوی ښه ډير
وخت تير سو يوه ورځ ساحل په موټر اخته وو چي
په دی وخت کی شهاب راغلی او ورتہ يی وويل:
ساحل! ساحل،

ساحل وويل: ها شهاب څه وايي؟

شهاب وويل: ته راسه يو څه می پکار یی،

ساحل خپل لاسونه پريول او د شهاب تر څنگ
کښينستی شهاب ډير خوابدی معلومیدی ساحل
وويل: څه خبره ده ياره؟

شهاب خپل بستی ته لاس دننه کړ او يو کتاب يی را
ويستی او ساحل ته يی ورکړ ساحل چي کله کتاب
ځنی واخيستی او خلاص يی کړ نو ويليدل چي په
کتاب کی ټول دده شعرونه ليکل سوی وه ساحل ډير
خوشحاله سو او شهاب ته يی وويل: اوه دا خو زما
شعرونه دی،

شهاب په خوابدتيا سره ورتہ وويل: ساحل! د مخ
پوښ يی وگوره؟

ساحل چي کله د کتاب د مخ پوښ ته وکتل نو
ويليدل چي د شاعر د نامه پر خای د "ارمان" نوم
ليکلی وو، ساحل ډير حيران سو او شهاب ته يي
وويل: شهاب! دا ارمان څوک دی دا شعرونه خو
ټول زما دی خو دا ارمان بيا د کومه سو په زما په
شعرو خو تر ما وټا ماسيوا بل څوک نه وو خبر او
نه هم ما چاته ستا بغير زما د شعرو کتابچه
ورکړيده،

شهاب وويل: ايا زما بغير تا بل چاته نه وه
ورکړی؟

ساحل حيران سو او په فکر کي سو چي دا خو ما
زهرا ته ورکړی وه او بيایي وويل: ښه نو دا
چمبازی د زهرا ده،

شهاب وويل: ساحل! ما خو په اوله ورځ درته وويل
چي په دې انجلۍ باور مکوه خو تا زما خبره کله
منل پوهیږی چي ستا دا شعرونه کامياب سويدي او
جايزه يي دي بي غيرته ارمان ته ورکول کيږی
دوي ورځي بعد يي مراسم دی،

ساحل ډير حيران وو او بيایي وويل: خو دا ارمان
دی څوک او د زهرا سره څه تړاو لری؟

شهاب وويل: نه پوهیږم خو مراسمو ته به يي
ورسو هلته به يي د نيردي ووينو،

دوی ورځې وروسته شهاب او ساحل ځان تیار کړ
 او د مراسمو پر خوا روان سول کله چی هلته ور
 ورسیدل دوی غوښتل چی دننه غونډی ته ورسی
 خو دروازه وان راوگرځول او ورته یی وویل:
 وبخښي د غونډی کارډ رابنکاره کړی،

شهاب وویل: موږ کارډ نلرو خو دلته موږ
 راغوښتل سوی یو مراسمو ته،

دروازه وان وویل: وبخښي ښاغلو بی کارډه هیڅ
 چاته اجازه نسته،

شهاب او ساحل بیرته شاته سول او غونډی ته نه
 پریښوول سوه، غونډه شروع وه د غونډی ویناوال
 وویل: دوستانو د ارمان د شعرونو کتاب چی یو
 زیات پلورونکی کتاب سو په هیواد کی موږ د
 غوره کتاب د جایزی لپاره ټاکلی دی د کتاب ټول
 شعرونه ډیر غمجن او ژړونکی شعرونه دی چی په
 ډیر ښه طرز سره لیکل سویدی.....، تر ډیرو
 خبرو وروسته یی ارمان ته د غوره شعرونو د
 کتاب جایزه ورکړه زهرا او پلار یی ډیر خوشحاله
 وه او زیاتی چکچکی یی کولی کله چی غونډه
 خلاصه سول زهرا پلار او ارمان یو ځای سره
 روان سول په تکی تکی کی ارمان د خبریالانو سره
 د کتاب په هکله هم رغیدی کله چی د تالار دباندی
 ووتل ارمان د زهرا پلار ته وویل: کاکا تا او زهرا
 در روان سی زه به د پارکینګ څخه موټر راوباسم،

زهرا او پلار سره روان وه چي د شالخوايي د
چکچکو ږغ واوريدی دوی چي کله شاته وکتل نو
ويليدل چي ساحل چکچکي کولي زهرا ډيره حيرانه
سوه بيا ساحل زهرا ته ور نيردي سو او ورته يي
وويل: مبارک! مبارک! مبارک! نن به ته او ستا
کورني ډير ستايل سوي ياست،

د زهرا پلار زهرا ته وويل: دا هلک څوک دی؟

ساحل په جواب کي ورته وويل: زه به درته ووايم
چي زه څوک يم دا نن ورځ چي تاسو د کوم کتاب
په شعرو وستايل سواست د هغه کتاب شعرونه ټول
زما دي چي ستالور په چمبازي زما څخه زما د
شعرو کتابچه اخيستي وه او دا دی ددی کتاب لپاره
يي په غلا کافي کړيدی،

د زهرا پلار ساحل ته وويل: گوره خوانه زه يو
سياستمدار يم د پلويانو د پيدا کولو لپاره هر رکم
تکتیک استعمالوم ستا په دي شعرو سره زه ډير
مشهوره سوي يم انتخابات را روان دی زما سره
ډير کمک کوي زهرا ماته دا وړانديز وکی او ما
پخپل مصرف سره د خان په گټه چاپ کړ ته چي
يي په بدله کي هر څه غواړي زه به يي درکم خو
که دی کوم اقدام وښوي نو بيا به دی خير نه وي،

ساحل موسکی سو او بیایی وویل: افسوس افسوس
افسوس ستا پخیر پر سیاستمدارانو چی د چوکی او
پیسو لپاره هر رکم خیانت او چمبازی کوی،

د زهرا پلار په درد سره ساحل ته وویل: چپ سه
بی عقله که نه د ژوند خکه ولاکه راخه وکی،

ساحل هم په درد سره ورته وویل: ته چپ سه که نه
اوس دی د دا ټولو رسنیو او خلکو ومخته په
شرمونو شرموم د وطن خاینه ته چی د چوکی د
لاسته راوړلو لپاره د بل سره خیانت کولای سی نو
ددی توقع خو ولاکه در پکښی وینم چی ته دی سبا
دی وطن ته خدمت وکی صرف به د خپل جیب
لپاره کار کوی،

ساحل وروسته زهرا ته وکتل او ویویل: او ته زهرا
تا خو زما سره مینه کول تا ولی زما سره داسی چم
وکر او دا ارمان خوک دی؟

زهرا موسکی سوه او ویویل: مینه او ستا سره؟
هاهاها زما ساتیری ته مینه وایی،

ساحل د زهرا په دی خبره ډیر حیران سو او بیا
زهرا وویل: زه صرف په یو چا خپل ساتیری کوم
او پاته سوه د ارمان خبره هغه دی هغه دی شاته
ولاړ دی هغه به خپله درته ووايي،

ساحل چی کله شاته وکتل نو ارمان ولاړ وو ارمان
راغلی د زهرا تر څنگ ودریدی او بیایی وویل:

زه د زهرا راتلونکی خاوند یم او ستا کتاب ما په
خپل نامه چاپ کړ تر څو ما او زما خوسر ته گټه
ورسيزی،

ساحل موسکی سو او ویویل: یعنی ټوله کور خاینان
او چمبازان یاست؟

ددې خبرې په اوریدو ارمان د ساحل غاړې ته لاس
ور واچوه ساحل هم هغه تر کالو ونيوی او سره
جنگ یی سو د زهرا پلار او زهرا دوی سره
خلاصول د زهرا پلار ارمان ته وویل: ارمان!
ارمان! رسنی او خلک گوری زه بدننامه کیدای سم
راځه پریرده یی،

ارمان هم ساحل پرینوی او د موټر پر طرف د
زهرا او د هغی د پلار سره روان سو تر خوله یی
وینی هم روانی وی،

ساحل په زهرا پسی ناره کړه او ویویل: زهرا! زما
شعرونه چی دی ددی بی غیرته پر نامه کړه پروا
نکوی خو چی زما په مینه دی پسڅند او ملنډی
وو هلی نو پریردم دی نه،

وروسته ارمان زهرا او پلار یی په موټر کی
کښینستل او ولاړل،

ساحل په ورکشاف کی تر کار وروسته خپلی کوټی
ته ولاړی او پیر یی وژړل څه وخت وروسته
شهاب راغلی او ساحل ته په کتو پیر حیران سو بیا

ورغلی او ساحل یی په غیر کی ونیوی او ورته یی
وویل: ساحل! ساحل! دا څه کوی یاره ته ژاری؟

ساحل په ژړا وویل: د کورنیه می امید پری سو
امید می زهرا وه خو هغی هم زما امیدونه د خاورو
سره خاوری کړه،

شهاب وویل: ساحل! دا خود دنیا ژوند دی یاره
لوري او ژوري لری خو مور باید خپل همت د
لاسه ور نه کو که الله راباندی یوه لار وتړی لس
نوری راته خلاصوی،

ساحل څه ناڅه ارام سو او بیایي وویل: غوښتل می
چی سخت کارونه وکم او ځان یو ځای ته ورسوم
او بیاد زهرا لاس د واده لپاره د هغی له پلاره
وغواړم خو هغی می ټول ارمانونه او امیدونه را
خاوری کړه،

شهاب وویل: ساحل! مور باید خپل قیمتي امیدونه په
چاپوری ونه تړو که نه د خپلو امیدونو سره به یو
ځای خاوری سو،

ساحل به هره ورځ په فکر کی غرق وو کار ته به
یی زړه هم نه کیدی شهاب به ساحل ته امیدونه
ورکول خو ساحل به هغسی غمجن وو، یوه ورځ
شهاب د ورکشاف مخته ناست وو چی ساحل راغلی
او د شهاب مخته یی د کاغذ یو پاکت کښینیوی
شهاب حیران سو او وویل: ساحل! دا څه دی؟

ساحل وويل: دا زما استعفا ليک دی زه نور دا
وظیفه پریردم،

شهاب حیران سو او ورته یی وويل: ولی څه خبره
ده ایا یو چا څه درته وويل؟

ساحل وويل: نه یاره داسی خبره نه ده هیچا هیڅ نه
دی ویلی راته خو بس نور می زړه نه غواړی،

شهاب وويل: ساحل! که دی دا وظیفه نه وی خوښه
زه به بابا ته ووايم چی تاته بله وظیفه درکی،

ساحل وويل: نه یاره د خوښی او ناخوښی خبره نه
ده خبره دا ده چی زه نور نه غواړم په ښار کی پاته
سم،

شهاب وويل: خو ولی خبره څه ده؟

ساحل په ژر غونی اواز وويل: په دی ښار کی نو
زما اوس څه پاته سوه پلار د کوره ویستم مینی می
دوکه راکړه ایا په داسی ښار کی به څوک ژوند
وکولای سی؟

شهاب وويل: ولی یاره زه دی هیڅ نه یم؟

ساحل وويل: شهاب! ته زما هر څه یی زه ستا د
ملگرتیا احسانمند یم تا او بابا زما سره ډیر کمک او
همکاری وکړه مننه زه به ستاسو دا احسان هیڅکله
نه کړم هیر،

شهاب وويل: ساحل! ته زمور ميني او ملگرتيا ته
احسان وایي داسی حالت ته را ورسیدل ستا
ملگرتيا؟

ساحل وويل: نه یاره داسی خبره نه ده ته زما تر
سکه ورور هم زیات راباندی گران یی حُکَهِ ورونو
تل ماته غم را کړیدی خو تا ماته خوشحالی او مینه
را کړیده،

شهاب وويل: نو د مینی نتیجه دا سوه چی ته یی
احسان بولی؟

شهاب د ساحل څخه مخ واړوی او خوابدی سو،
ساحل ور ولاړ سو او شهاب یی په غیر کی ونيوی
او ورته یی وويل: شهاب ته زما زړه یی بيله تا به
زه نیمگړی یم ماته بخښه وکه یاره،

شهاب وويل: په یوه شرط چی ته به مایوازی نه
پریردی،

ساحل وويل: یاره زه به هیڅکله تانه کړم هیر خو
هيله کوم ما مه راگرخوه په داغه کی زما خیر او
خوشحالی ده،

شهاب وويل: خو ته به ځی چیری؟ او د چا سره به
اوسیری؟ کوی به څه؟ خوری به څه؟.

ساحل وويل: نارنج کلاء ته ځم هاته به د څه وخت
لپاره اوسیرم،

شهاب ډیر حیران سو او بیایی په درد سره وویل:
 ساحله ته لیونی سوی یی که دی عصابو کنترول د
 لاسه ورکړیدی ته پوهیږی هغه کلاء څومره
 خطرناکه ده هغه د پیریانو مرکز دی،

ساحل موسکی سو او بیایی وویل: شهابه تا هم د
 خلکو په جوړو سوو درواغو باور وکړی دا صرف
 مازی اوازی دي هیڅ پیری میری نسته،

شهاب وویل: ساحله دا درواغ نه دی زموږ د یو
 خپل زوی هلته صرف د معلوماتو لپاره تللی وو
 چی پیریانو د نارنج کلاء د دریم منزل څخه
 راغورځولی وو خدای خو هغه مرگ څخه وساتی
 خو لاسونه او پینی یی دواړه مات سول،

ساحل وویل: شهابه بڼه او بد د الله له طرفه دی هغه
 چی څه پینوی هغه نه په بله کیری او بیازه دا
 پیری میری منم نه پیری نسته دا هسی داستانی
 خبری دی چی پیری داسی وکړه پیری هاسی
 وکړه،

شهاب وویل: ساحله صحی دی چی هر څه د الله له
 طرفه دی خو د ځان ساتنه هم فرض ده او بل پاته
 سوه د پیری موجوده او نه موجوده الله جل جلاله په
 قرانکریم کی فرمایلی دی { وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ
 إِلَّا لِيَعْبُدُونِ } چی وایی: ما پیریان او انسانان له دې

پرتہ چي زما بڼدگي وکړي د بل څه کار لپاره ندي
پيدا کړي،

نو ددی ایت څخه معلومیری چی پیریان موجود
دی،

ساحل وویل: شهاب! زه منم چی پیریان موجود دی
خو هغه په پخوانیو وختونو کی وه اوس انسانان
سره ډیر سول دوی د انسانانو څخه لیری ولاړل،

شهاب وویل: نو نارنج کلاء خو هم د انسانانو څخه
لیری په صحرا کی ده،

ساحل وویل: نه یاره هلته یو وخت زما د انا او نیکه
کور وو اوس هم فکر کوم چی هلته به زموږ
خپلوان وی کله کله به د هغو سره هم اوسیرم که
دلته وم نو هیڅکله به پر ارامه ژوند ونه کم په داغه
کی زما خوشحالی ده،

شهاب وویل: ساحله زه خو درته وایم چی هیڅ
چیری مه ځه همدلته زموږ سره پاته سه که دی کار
ته زړه نه کیږی مه یی کوه تاته هیڅوک هیڅ نه
سی ویلای نور څه خو می په طاقت کی نه دی تاته
خو زموږ حالت در معلوم دی چی موږ هم غریبه
طبقه خلک یو،

ساحل وویل: نه یاره ستاسو یی کور ودان زه مو
ډیر احسانمند یم خو زه نور په ښار کی نسیم
اوسیدلای زه چی څومره می د کورنیه او د زهرا

څخه ليری يم هغومره به خوشحاله يم سبا ته زه
روانيرم انشاءالله،

سبا ته وختی ساحل او شهاب وینس سول ساحل خپل
سامانونه سره ټول کړل او د ورکشاف د ملگرو
څخه یی خدای په امانی واخیستی او د شهاب سره
دباندي راووتی او بیایي شهاب ته لاس ونيوی او
ورته یی وویل: نو یاره زه ځم ماته یی اجازه
راکړه؟

شهاب وویل: درځه ساحل زه دی تر تمخایه رسوم،
ساحل وویل: نه یاره ته تکلیف مکوه زه خپله تلای
سم،

خو شهاب سر زوری کول چی زه دی تر تمخایه
رسوم، وروسته شهاب او ساحل د تمخای پر طرف
روان سول تر څه مزل وروسته تمخای ته ورسیدل
او ساحل د شهاب څخه خدای په امانی واخیستی او
په بس کی کښینستی کله چی بس روانیدی نو ساحل
یو وار خپل د بنار وخوا ته وکتل تر سترگو یی
اوبنکي روان سوی او بیرته خپل پر خای کښینستی
تر څه وخت مزل وروسته موټر ودریدی او څو د
لاری مسافرین بس ته ور وختل چی یو د هغو څخه
د ساحل تر څنگ کښینستی او د ساحل سره یی
روغبر وکړ وروسته هغه نفر ساحل ته وویل: زما

نوم سردار دی په بنار کی پوهنتون وایم او اوس
خپل کلی ته روان یم،

ساحل وویل: زما نوم ساحل دی،

سردار وویل: تاسو چیری خۍ،

ساحل وویل: نارنج کلاء ته ځم،

سردار ډیر حیران سو او بیایۍ په موسکا سره
وویل: ولی مرگ ته خو دی نیت نه دی؟

ساحل هم موسکی سو او بیایۍ وویل: ولی څه
خبره ده؟

سردار وویل: ولی ته نه یی خبر چی په هغه کلاء
کی پیریان دي،

ساحل وویل: ایا تاسو خپله لیدلی دی؟

سردار وویل: نه ما خو خپله نه دی لیدلی خو زموږ
د کلی خلک یی کیسی کوی دا کلاء زموږ د کلی
څخه په یو لږه فاصله کی پرته ده،

ساحل وویل: دا هسی اوازي دي چی پیری دی و
فلانکی دی هیڅ شی نسته،

سردار وویل: نو تاسو بل ځای ته ولی نه ځی چی
خاص دا کلاء ته ځی،

ساحل وویل: زه چی ډیر کوچنی وم موږ به چی
کله د انا کورته راغلو نو دي کلاء ته به ورتلو ډیر

زیات ساعت به مو پکښی تیریدی خو ژر به یی
 بیرته ځنی را ویستلو د کوچنیوالی څخه می دا
 ارمان وو چی غټ سم او په دي کلاء کی ښه ډیر
 وخت تیر کم اوس غټ سوی یم او دا ارمان می
 پوره کوم،،،،

تر ډیر مزل وروسته بس ودریدی او ساحل تری
 کښته سو کله چی بس روان سو ساحل شاوخوا
 وکتل هر څه بدل سوی وه لار نه ور معلومیدل تر
 زیات مزل وروسته ساحل یو رود ته ورسیدی د
 رود په بغل کی روان وو چی مخته د انجونو
 خنداوی یی تر غوړ سوی ساحل هم قدم غټ کی او
 د هغو پر طرف ور روان سو مخته چی ولاری نو
 ویلیدل چی څو انجونی د رود په بغل کی ناستی وی
 مولونه یی وهلی وه او یو پر بل یی اوبه پاشلی او
 خندل یی ساحل د هغو پر طرف ور روان وو کله
 چی هغو ته ورسیدی نویی هغو ته سلام ووايه،
 هغوی ټولې ډیری حیرانی سوی او ژر د یوی
 انجلی چی په تور پورنی یی مول وهلی وو د هغی
 شاته پوتې سوی، بیا ساحل هغو ته وویل: وبخښی
 زه د ښار څخه راغلی یم څو کلونه کیږی چی دا
 ځای می نه دی لیدلی تاسو راته ویلای سی چی
 نارنج کلاء چیری ده،

تور پورنی مول ولا انجلی په موسکا وویل: څه یی
 په کوی ځوانه پیریان خو به نه شناخته کوی؟

ټولې انجونې په خندا سوی او یو و بل یی په
څنگونو وهل، ساحل په موسکا ورته وویل:
همداسی فکر وکه،

تور پورنۍ مول ولا انجلۍ وویل: نو هغوی خو د
انسان ذاته سره خپلوی نه کوی،

بیا ټولې انجونې په خندا سوی بیا ساحل وویل: نه
زه غواړم هلته و اوسیرم تاسو یی ماته ادرس را
ښولای سی،

ټولې انجونې حیرانۍ سوی او یو و بل ته یی په
حیرانۍ سره وکتل بیا هغی تور پورنۍ انجلۍ وویل:
مخته ورسه هلته یو سپین ږیری بوډا بزگر اخته دی
هغه به یی در وښوی،،

ساحل تری مننه وکړه او بیا مخته روان سو تر څه
مزل وروسته یی یو سپین ږیری ولیدی هغه ته
ورنیردی سو تر سلام وروسته یی ورته وویل: بابا
نارنج کلاء ته کومه لار تللی ده؟

سپین ږیری ورته وویل: مخته ولاړ سه بیا راسته
طرف ته وگرځیری نارنج کلاء به ووينی،

ساحل د اوبو لوبښۍ ته ورغلی او اوبه یی وڅینلې
او بیا یی هغه سپین ږیری ته وویل: بابا ایا دلته
نیردی کلی سته همدا رود ته؟

سپين ږيري وويل: نه زويه نسته تر نارنج كلا چي
لږ مخه ولاړ سي هلته څو كلي سته نور دي خواته
د رود په خوا كي نسته،

ساحل وويل: نو هغه انجونې چي د رود بغلته هلته
ناستي وي ايا هغه د هغو ليري كليو څخه دلته
راغلي دي؟

سپين ږيري وويل: کومې انجونې زويه؟

ساحل وويل: هلته د رود په بغل كي چي ناستي
وي،

سپين ږيري وويل: نه زويه زه همدا اوس د هغي
خوا نه راغلم ما خو کوم څوک نه وليدل،

ساحل وويل: بابا هغو ته ماته راوبنولي هغو ته
ليدلي وي،

سپين ږيري وويل: نه پوهيږم زويه خو شايد زما
فکر سوي نه وي ورته،

ساحل د سپين ږيري څخه اجازه واخيسته او د کلاء
پر طرف روان سو تر څه مزل وروسته کلاء ته
ورسیدی او د کلاء په لیدو ډیر خوشحاله سو کله
چی د کلاء دورازی ته ورسیدی نو ویلیدل چی د
کلاء دروازه په یو کوچنی ځنځیر تړل سوی وه او
ډیری خاوري او دوری پر پرتی وې ساحل د کلاء
دروازه خلاصه کړه او ور ننوتی کله چی کلاء ته
نیږدی سو نو هر خوا د جولایانو ځالي او دوری

وی ساحل هغه سره وشکولی او کلاء ته ننوتی په
 کلاء کی شاوخوا کوترې سره والوتی شاوخوا
 حایونه ټول په دوړو ککړ وه وروسته ساحل د کلاء
 دوهم منزل ته پورته سو او یوی کوټی ته ننوتی د
 کوټی دوړی یی سره لیری کړی او خپل سامان یی
 په کښی کښینوی وروسته ساحل د کلاء بام ته
 پورته سو هلته هم د کوټرو خالی او دوړی زیاتی
 وی د کلاء پر بام لاندې څه لیری کلی ټول
 معلومیدی او د کلاء مخه تیره سوی لار هم ټوله
 معلومیدل،

ساحل د اوسیدو کوټه ټوله پاکه کړه او د خان لپاره
 یی ښه تیاره کړه کله چی د صفاکاری څخه فارغه
 سو نو شپه وه او پر خپل کټ پریوتی او بیده سو،

سهار وخت سو د مرغانو شورماشور وو ساحل
 راکښینستی اودس او لمونځ یی وکړ وروسته د
 نوری کلاء په صفا کولو اخته سو ټوله کلاء یی څه
 ناڅه صفا کړه خپل د استوګنی حایونه یی تیار کړل
 دوی ورځې تیری سو د کلاء په صفا کولو کی
 دریمه ورځ وروسته ساحل څه پر کراره سو څو
 ورځې تیری سوی ساحل به هره شپه تر ږوږی
 وروسته په خپل کوټه کی شعرونه لیکل او خپل
 غمونه به یی پکښی بیانول یوه شپه چی کله ساحل
 ږوږی وخورل نو خپلی کوټی ته ولاری او په شعرو
 لیکلو یی شروع وکړه یو څه وخت وروسته په کلاء

کی د پانزیب د شرنگیدو ږغ سو کرار کرار ږغ زیاتیدی د ساحل ورته فکر نه وو خو څه وخت وروسته یی ورته غوږ ونيوی خو د پانزیب ږغ ورک سو ساحل بیا په شعر لیکلو اخته سو څه وخت وروسته بیا د پانزیب شرنگهاری شروع سو او کرار کرار زیاتیدی ساحل بیا غوږ ونيوی او شاته یی وکتل خو د بیري احساس یی نکوی د پانزیب ږغ بیا ورک سو او ساحل هم په خپل لیکنه اخته سو خو څه وخت وروسته بیا د پانزیبو د شرنگیدو ږغ سو خو دا واری تر هغه نورو وارو تیز وو په دی سره یو دم ساحل په درد ولاړ سو او د کوتی دباندی ووتی او په کلاء کی یی شا وخوا وکتل خو هیڅوک یی ونه لیدل بیرته خپل کوتی ته راغلی د کوتی دروازه یی وتړل او بیده سو.

شپه تیره سوه سهار وخت سو ساحل د خوبه را کښینستی لمونځ یی اداء کړ او وروسته یی په کلاء کی وکتل چی ماښام څه پینه وه ایا کوم غل خو به نه وو راغلی ټوله کلاء یی وکتل خو څه یی نه کړه پیدا چی د غل راتلو ثبوت دی وی بیا یی د کلاء دروازه وکتل هغه هم قلف وه بیا یی د کلاء دروازه خلاصه کړه او دباندی ووتی کرار کرار یی قدم واهه چی رود ته ورسیدی ساحل اوبو ته ورنیږدی سو او په لاس کی یی اوبه را اخیستی او څینلی یی څه وخت وروسته چی کله ساحل اوبه څینلی نو د

انجونو خندا يی تر غور سول ساحل ددی په اوریدو سره غور ونيوی شاوخوا يی وکتل خو څوک يی ونه لیدل وروسته بیرته د کلاء پر طرف روان سو په کلاء کی يی درختی او گلان سره سم کرل اوبه يی ورکړی چي باندی مابنام سو تر ډوډی وروسته ساحل یو وار بیا د شعرو په لیکلو اخته سو څه وخت وروسته بیا د پانزیب شرنگیدو ږغ سو ساحل په خپل لیکنه اخته وو د پانزیب ږغ يی نه واوریدی څه دقیقې وروسته بیا د پانزیب شرنگهاری سو ساحل لیکنه پرینوول او غور يی ونيوی د پانزیب شرنگهاری کرار کرار زیاتیدی ساحل یو دم د کوتی څخه دباندی ووتی تر څو وگوری چی دباندی څوک دی خو کله چی د کوتی دباندی ووتی شاوخوا يی وکتل هیڅوک يی ونه لیدل هر خوا توره تیاره وه ساحل په کلاء کی تر گرځیدو وروسته بیرته خپل کوتی ته راغلی او دروازه يی وتړل کله چی په لیکنه اخته سو نو بیا د پانزیو شرنگهاری سو ساحل یو وار لیکنه پرینوول او غور يی ونيوی خو وروسته يی بیا خپل لیکنی ته دوام ورکی د پانزیو شرنگهاری بیا شروع سو او داسی معلومیده لکه څوک چی په کلاء کی د پانزیو سره یو ځای گرځي تر ډیر وخت وروسته ساحل په درد سره قلم پر میز کښینوی او په درد سره يی د کوتی دروازه خلاصه کړه او په لوړ اواز يی وویل: څوک يی بی

عقله چي د بنځو په پانزيبو کي شاوخوا گرځي که
نري نو مخامخ راسه،

د ساحل په دي خبرو سره د پانزيبو شرنگهاري
ورک سو وروسته ساحل خپل کوټي ته راغلي او
پخپلو شعرو ليکلو اخته سو ډير وخت تير سو خو
بيا يي کوم څه نه واوریده ساحل ډير وخت هلته پر
ميز په ليکلو بوخت وو چي سترگي يي د خوب
ډکي سوي او پر هغه ځاي بيده سو، د ساحل د
کوټي مخته داسي معلومیده لکه د هغه و کوټي ته
چي څوک را روان وي بيا د ساحل د کوټي د
دروازي بند کښته سو خو دروازه قلف وه بيا د
دروازي په سوري کي وکتل سوه ساحل پر ميز بيده
سوي وو او تر سترگو يي اوبښکي بهيدلي وروسته د
دروازي بند پرېښوول سو او هغه بند بيرته خپل
ځاي ته پورته سو،

شپه تيره سوه سهار سو د ساحل خپل مور ډيره
ياديدل نو يي هغي ته تليفون وکړ خو چا ورته
جواب نه ووايه ساحل بيا مورت ته تليفون وکړ خو بيا
چا ورته جواب ورنه کړ ساحل په دي سره ډير
غمگين سو تليفون يي کښينوي او د کلاء د سر بام
ته وختي او هلته د بام پر ديواله کښينستي او په
فکرو کي ډوب سو او تر سترگو يي اوبښکي رواني
وي فکر يي کاوه چي مور مي هم هيڅ په فکر کي
نه ده او زما هيڅ اندېښنه نه ده ور سره په همدي

فکرو کی یی تر شا داسی معلومه سوه چی دده پر
طرف یو څوک را روان دی کله چی ده ته نیردی
کیدى نو ساحل یو دم ژر شاته ورته وکتل نو ویلیدل
چی هغه د رود تور پورنى مول ولا انجلى وه
ساحل اول زیات ویریدی او بیا ډیر حیران سو او
په وار خطا لهجه یی ورته وویل: تاسو! تاسو دلته
څه کوی؟

تور پورنى مول ولا انجلى ورته وویل: وبخښه زه
ددى کلاء مخته تیریدم نو ومی لیدل چی د کلاء
دروازه خلاصه وه نو ځکه راغلم چی وگورم چي
په کلاء کی څوک دی،

ساحل د کلاء دروازی ته وکتل چی بنده وه او بیا
یی په حیرانتیا ورته وویل: د کلاء دروازه خو ترلی
ده نو څنگه تاسو راغلاست؟

تور پورنى مول ولا انجلى ورته وویل: نه زه چی
تیریدم دروازه خلاصه وه شاید باد یا هم کوم غله
خلاصه کړی وی،

ساحل وویل: شاید همداسی وی،

بیا ساحل په مسکا سو او ویویل: زه دی ویرولم ما
فکر کاوه چی د کلاء پیری دی،

تور پورنى مول ولا انجلى په مسکا سوه او بیا یی
وویل: همداسی می وبوله،

ساحل په مسکا وویل: نه نه ته خو پیری نسی کیدای
ته خو زموږ پخیر انسان ذاته یی،

بیا ساحل ورته وویل: زما نوم ساحل دی د بنار
څخه راغلی یم،

تور پورنی مولا ولا انجلی وویل: زما نوم زینت ده
ددی کلاء وبخښه ددی کلی اوسیدونکی یم،

ساحل وویل: ستاسو سره په هغه ورځ هغه نوري
انجونې څوک وي؟

زینت وویل: هغه زما ملګري وي،

د کلاء دباندی دوه خلک روان وه چی ساحل ته یی
خورا حیران حیران کتل ساحل هم د هغو خواته
متوجی سو وروسته یی زینت ته وویل: دا ستاسو
کلیوال خو به دلته ستا په راتلو بدګمان نکوی؟

زینت وویل: ایا تاسو بدګمان کوی؟

ساحل موسکی سو او بیایي وویل: نه نه زه به ولی
بدګمان کوم ما خو داغسی پوښتنه وکړه،

زینت وویل: خلک هغه ګمان کوی چی موږ یی
کوو د انسانانو جوړښت همداسی دی،

بیا زینت وویل: وبخښه ښاغلی ساحل زه باید ولاړه
سم د خدای په آمان،

ساحل د زینت سره خدای په آماني وکی او زینت
ولاړه، شپه سوه ساحل تر ډوډی وروسته خپل کوټی

ته ولاړی او په لیکنه بوخت سو تر څه وخت وروسته بیا د پانزیو شرنگهاری سو ساحل د کوټی د دروازی خواته وکتل د پانزیو شرنگهاری لا هم شروع وو ساحل د درده میزه په سوک ووهی او بیرته خپل په لیکنه اخته سو د پانزیو شرنگهاری لا هم شروع وو تر څه وخت وروسته کرار کرار یو نامعلومه برنگهاری هو ورسره شروع سو لکه یو څوک چی د ځانه سره غزل وایی، ساحل ددی په اوریدو حیران سو او د دروازی پر طرف ور رهی سو لاسی څراغ یی هم د ځان سره واخیستی کله چی د کوټی دباندی ووتی نو داسی ورته معلومه سوه چی پانزیو ولا دباندی وخی نو ساحل هم ژر د کلاء د دوهم منزل څخه راکښته سو او د پانزیو په شرنگهاری پسی پسی سو د کلاء تر ودانی ووتی داسی ورته معلومه سوه چی پانزیو ولا د کلاء وشاته روان دی ساحل هم هغه طرف ته پسی ور وځستل خو د پانزیو شرنگهاری هم داسی سو لکه پانزیو ولا چی ځغلی ساحل پر کلاء شاوخوا را وگرځیدی د پانزیو شرنگهاری ورک سو خو څوک نه معلومیدل وروسته ساحل د کلاء دروازه وکتل هغه هم قلف وه ساحل حیران سو چی دا څوک دی او د کومه رایی دروازه هم تړلی ده وروسته خپلی کوټی ته ولاړی او بیده سو د کوټی دباندی بیا داسی معلومیده لکه یو څوک چی د کوټی د دروازی پر طرف را روان وی د دروازی په

سوری کی یی وکتل ساحل بیده وو بیا پر شا
ولاری،

کله چی سهار سو ساحل د کلاء پر بام ناست وو
چی اړومی یی کولی چی شاته یی یو دم زینت ور
ږغ کړه او ویویل: څه خبره ده ساحل صاحب ماښام
دی خوب نه دی کړی؟

ساحل د زینت په یو دم ور ږغ کولو سره ډیر
وبیریدی زینت پخپل مول او حجاب کی ولاړه وه
ساحل ورته وویل: اغلی زینت دا دي دوه واره دی
چی نابره ږغ راباندی وکی او ما وبیروی،

زینت موسکی سوه او بیای یی وویل: وبخښه ښاغلی
ساحل خو تاسو ولی دومره زیاتی اړومی باسی
تاسو لکه چی د شپي ناوخته بیدیری؟

ساحل وویل: هو یو څه ناوخته بیدیرم خو دا څو
ورځي کیږی کله چی زه بیدیرم یو څوک کلاء ته
دڼه راسی او پانزیبونه راته شرنگوی چي دباندی
پسی راووځم بیانه وی تنبیدلی وی د کلاء دروازه
هم چی کله زه بیدیرم قلف کوم یی نه پوهیرم د
کومی لاری څخه راځی؟؟

زینت وویل: شاید تر دیوال را اوری،

ساحل وویل: د کلاء خو دا دی دومره لوړ دیوالونه
دی هغه خو څه مرغه نه دی چی په هوا تری را
اوری،

بيا ساحل وويل: يو خبره وكرم اغلي زينت؟

زينت وويل: هو مهرباني،

ساحل وويل: ايا دا خلک چي واي دلته په دي کلاء
کي پيريان دي ايا دا رشتيا ده؟

زينت يو څه وخت د ساحل سترگو ته کتل او بيا په
خندا سوه او پيري يي وخنډل ساحل هم ور سره
موسکي سو او بيایي په خندا کي وويل: هاهah

ساحل موسکي سو او وويل: خير ته دا پرېرده ته
راسه دلته کښينو،

ساحل او زينت دواړه د کلاء د بام پر ديوال سره
کښينستل ساحل وويل: اغلي زينت دا ستاسو په کلي
او باغو کي به مو کله وگرځوي په منظره؟

زينت موسکي سوه او بيایي وويل: ته زموږ کلي
ته نسي را سره تللای زموږ خلک تانه پرېردي
خپل کلي ته،

ساحل وويل: ولي زه پيري يم چي نه مي پرېردي؟

زينت موسکي سوه او بيایي وويل: هو،

ساحل زينت ته په درد وکتل او بيا زينت وويل:
بناغلي ساحل تاسو د بناره ولي راغلاست په بنار
کي خو بڼه د ژوند اسانتياوي برابري وي بڼه

مکتبونه وی بنه پوهنتونونه وی دلته خو هیڅ شی
هم نسته،

ساحل وویل: چی ژوند درباندي تنگ سی همدا د
اسانتیاوو بنار به درته زندان سی زما د مکتب او
پوهنتون څخه بد کیری کرکه ځنی کوم،

زینت وویل: خو مشکل څه دی؟

ساحل وویل: بس بد می ځنی کیری،

زینت وویل: ساحل! مکتب او پوهنتون زموږ
راتلونکی جوړوی که موږ هغه سم ووايو زموږ
لپاره به راتلونکی جنت وی خو که یی خراب ووايو
نو راتلونکی به مو ډورخ وی تا سم کوښښ نه دی
کړی په درسو کی نو ځکه داسی وایی که تا کوښښ
کړی وای نو نن به دی داسی کرکه نه وای په زړه
کی،

ساحل وویل: نو کوښښ می څنگه کړی وای ټول
ماغزه می اندیښنو او د پلار وهلو وخورل خو کله
چی کامیاب سوم په هغه ورځ یی د کوره وایستم
موږ ته چی تلفون وکم راباندی بندی کړی زه می
د موږ او پلار څخه کرکه کوم،

زینت د ساحل پر لاس خپل لاس کښینوی او بیایی
وویل: ساحل! ستا موږ او پلار ته ته تر ټولو گران
یی هغوی ته ځکه د کوره وایستلی چی ته ځان
خپله راپورته کړی او خپله ځان یو ځای ته ورسوی

د مشکلاتو سره عادت سی مشکلات دی چی مور د کامیابیو په لور بیایی،

ساحل وویل: زینت! ته زما پلار نه پیژنی هغه ډیر ظالم دی سم ادولف هتler دی،

زینت موسکی سوه او بیایی وویل: ساحل ایا تا پوهنتون ویلی دی؟

ساحل وویل: نه زه په مکتب کی تل ناکام ناکام وم نو پوهنتون به می څنگه ویلی وای،

زینت وویل: ساحل! ته پوهنتون شروع که زه په ډاډ سره درته وایم چی ته به تر ټولو لایقه محصل سی،

ساحل وویل: اغلی! تمبل راته ووايه تمبل همدا کلمه خو د کوچنیوالی اورم،

زینت وویل: ساحل شرط را سره تری؟

ساحل وویل: د څه شی شرط؟

زینت وویل: دا چی ته به د پوهنتون تر ټولو لایقه محصل جوړیږی،

ساحل وویل: ناممکینه ده اغلی،

کله چی ساحل او زینت خبری سره کولی د کلاء د مخه خلک سره تیریدل د ساحل خواته یی وکتل ساحل ته یی په لاس اشاره وکړه او ویخندل د ساحل هغو ته پام سو او زینت ته یی وویل: دوی

ولی چی هر وار دلته تیریری مور ته حیران حیران
گوری نن خوی و خندل هم لیونیان خو به نه وی؟

زینت هغو ته په درد سره وکتل او بیایی ساحل ته
وویل: پریرده یی لیونیان به وی،

بیازینت وویل: ساحل! ته خوی امتحان که زه
باوری یم چی ته به هتماً کامیابیری،

ساحل وویل: خو که ناکام سوم؟

زینت وویل: بیا چی ته هر څه وایی زه یی در سره
منم ووايه شرط دی قبول دی؟

ساحل وویل: او که ما شرط بایلوی نو ته به څه شی
راڅخه غواړی؟

زینت وویل: بیا چی زه هر څه وایم ته به یی راسره
منی،

ساحل وویل: سمدې قبوله مه ده،

ساحل او زینت لاس سره ورکړ او شرط یی سره
وتری ساحل خپل تلفون راوکنی او شهاب ته یی
تلفون وکړ او تر روغبر وروسته یی شهاب ته
وویل: شهاب یاره ته راته ووايه چی پوهنتونونه کله
شروع کیږی؟

شهاب وویل: ولی څه یی کوی؟

ساحل وویل: شروع کوم یی یاره،

شهاب وویل: واه دا لمر د کومی خوا راوختی څنگه
دی زړه ورته مایل سو؟

ساحل موسکی سو او بیایی وویل: د یو چا سره
می شرط ترلی دی،

شهاب وویل: په پوهنتون دی شرط ترلی دی؟

ساحل وویل: هو هغه راته وایی چی ته به هتماً تر
ټولو اول کیزی خو زه یی نه ور سره منم،

شهاب وویل: ښه درته وایی ما خو اول لا درته
ووایل چی پوهنتون ووايه ووايه خو تا به نه منل را
سره د هغه یی کور ودان چی ته یی ورته تشویق
کری یی،

ساحل وویل: شهاب یاره ته راته ووايه چی
پوهنتونونه څه وخت شروع کیزی؟

شهاب وویل: زه به پوښتنه وکم بیا به تلیفون درته
وکړم او درته وبه وایم،

ساحل وویل: سمدې مننه،

زینت لا هم ساحل ته انتظار ولاړه وه بیا ساحل
ورته وویل: ملگری می ویل چی زه به پوښتنه وکم
چی پوهنتونونه کله شروع کیزی چی هغه حال
راکی بیا به ورسم او شروع به یی کم،

زینت وویل: سمدې ښه بخت درته غواړم زه نو اوس
باید ولاړه سم ډیر ناوخته دی،

ساحل وويل: مننه كوم،

زينت وويل: د الله په امان،

ساحل وويل: الله دی مل سه پخير ولاړه سی،

زينت ولاړه او ساحل پر بام پاته سو ساحل شاوخوا
کتل چی شاته یی گین پروت وو ساحل هغه گین
راواخیستی او بازی یی په شروع کړی او گین یی
د محکی واهه څه وخت وروسته ساحل گین په زور
سره گین ووهه او هغه په هوا سو او د کلاء دباندی
وغورخیدی ساحل ناری کړی چی څوک سته؟
څوک سته؟ دا گین راوغورخوی، خو څوک نه وه
وروسته ساحل خپله د کلاء د بام څخه راکښته سو
او غوښتل یی چی گین راواخلي کله چی د کلاء
دروازی ته ورسیدی د کلاء دروازه قلف وه ساحل
کیلی د جيبه راوکښل او دروازه یی خلاصول چي
په دی وخت کی قلف په لاس حیران پاته سو یو څه
وخت په فکر وکی ډوب وو خو وروسته یی قلف
خلاص کړ ورغلی او گین یی راواخیستی، مابښامی
وو چی ساحل ته د تلفون زنگ راغلی ساحل نمبر
ته وکتل شهاب وو تر روغبر وروسته شهاب وويل:
ساحل! پوهنتون ته ورغلی وم د شروع کیدو
معلومات می وکړل،

ساحل وويل: بڼه نو څه یی ویل؟

شهاب وويل: راتلونکی اوونی کی شروع کیری،

ساحل وويل: مننه ياره چي زما لپاره دي تكليف
وكر؟

شهاب وويل: بي عقله د انډيوالانو په مينځ كي دا د
منني لغات خوند نه كوي،

ساحل وويل: بيا هم مننه ياره،

شهاب وويل: توبه خدایه!!!!!!

شپه تياره سوه هري خوا توره تياره وه هغه دوه
كسان چي د كلاء ومخته به تيريدل او خنډل به يي د
شپي دواړه د كور په مينځ كي بيده وه توسان يي پر
خان اچولي وه چي د دواړو څخه توسان كش سوه
دوي د خوبه وه بيرته يي خان ته راكش كړل خو
څه وخت وروسته بيا ځني كش كړل سوه دوي بيا
ځانته راكش كړه د دواړو سر لڅ وو په دي وخت
كي نامعلومه چا يو په چپلاخه ووهه هغه د خوبه
كښينستي او خپل ملگري ته يي وكتل فكر يي وكر
چي دا دي وو نو يي ځكه هغه دوه دري چپلاخي
ووهه هغه هم ولاړ سو او دواړه په جنگ سره اخته
سوه لږ وروسته نامعلومه كس دواړه په چپلاخو
وو هل چي په دي سره دواړه جام سول او بدنونه يي
په ريريدو سوه او د كور پر طرف يي وځغستل او
ناري يي كړي چي پيري دي پيري دي،

ساحل په خپل كوته كي د ليكني پر ميز بيده سوي
وو د كوټي دروازه يي هيره سوي وه چي قلف كړي

یې وای لږ وروسته باد را والوتی او او کلکینان یې سره ودرېول په دی سر ساحل هم د خوبه راکښنستی شاوخوا یې وکتل بیا یې کوټه او کلکینان وتړل او بیده سو توس اچول یې پر ځان هیر سول کله چی یې سترګې پوتی سوی په دی وخت کی یې توس خپله پر بدن کش کړل سو خو ساحل بیده وو خبر نسو، څه وخت وروسته سهار سو ساحل د زینت لپاره د کلاء دروازه خلاص کړل او دی پر بام ورته انتظار سو تر ډیره وخته پر بام وو چی غرمه رانوی سول خو د زینت درک لانه وو معلوم سوی لمر تود سو ساحل غوښتل چی نور لاندی ولاړ سی چی په دی وخت کی زینت په زینو کی بام ته راختل هغی د ناوی پخیر کالی اغوستی وه تور مول (نقاب) یې وهلی وو بادامي غټی سترګې یې معلومیدلي ساحل د زینت بنایست جذب کړ او په هغی کی یې خپلی سترګې ښخي کړی وی لږ وروسته زینت د کلاء بام ته ورسیدل خو ساحل د هغی بنایست دومره جذب کړی وو چی د هغی څخه یې ګرسره سترګې نه اوښتلی، زینت حیرانه سول چی ساحل ولی داسی جام دپته ګوری بیا یې د ساحل سترګو ته لاس وښوروی او ویویل: ساحل! ساحل؟

په دی سره ساحل یو دم وغورځیدی بیا زینت وویل: څه پینه ده ولی داسی جام وی؟

ساحل موسکی سو او ویویل: هیڅ خبره نه ده بس
داغسی خو ته ولی دومره وځنډیدی زما اندیښنه وه
چی هسی نه کوم مشکل کی یی د تلیفون نمبر دی
هم نه وو را سره،

زینت وویل: د مور سره په کار اخته وم نو ځکه
راباندی ناوخته وو زما د پوښتنی لپاره تلیفونه ته
حاجت نسته صرف ما یاده که زه به درته راسم،

ساحل موسکی سو او ویویل: ولی ته پیری یی؟

زینت موسکی سوه او ویویل: همداسی فکر وکه،

ساحل وویل: ملگری می تلیفون راته کړی وو ویل
یی چی راتلونکی اوونۍ کی پوهنتون شروع کیږی
راتلونکی اوونۍ ته څلور ورځې پاته دی زه به
دری ورځې وروسته روان سم ان شاءالله،

زینت وویل: کوښښ وکه چی ځان کامیاب کړی په
کامیابی کی ستا خوبنې پټه ده،

ساحل وویل: زینت! یو خبره درته وکم؟

زینت وویل: هو مهربانی،

ساحل وویل: زینت! زه د ژونده ډیر ستومان وم
البته زما څخه خوبنۍ او مسکاء هیږه وه خو دا څو
ورځې چی می ستا سره لیدلی دی زه داسی فکر
کوم چی ما غم هیڅ لیدلی نه دی داسی خوشحاله یم
چی د اندیښنې فکر لا نکوم دا ټول ستا له برکته،

زينت وويل: كه غواري چي خوشحالي دي نوره هم
ډيره سي او زه همداسي دلته راځم نو ته به دي
پوهنتون په پوره زيار سره وايي كه نه نو نه به بيا
خوشحالي وويني او نه هم ما،

ساحل وويل: سمدې زه كوښښ كوم خو زينت زما
حافظه ډيره كمزوري ده شيان مي هيڅ ياد كي نه
پاتيري،

زينت وويل: ته خو كوښښ وكه،

ساحل وويل: سمدې خو دا څلور كاله به زه دلته نه
راځم او ستا سره به څنگه وينم؟

زينت وويل: په ښار كي زموږ د ډيرو خپلوانو
كورونه دي كله به زه درځم او كله چي ستا
پوهنتون رخصتيدي بيا به ته دلته راځي،

ساحل وويل: سمدې،

ساحل ښار ته د تلو اماده كي نيول سبا ته روانيدي
په ماښام كي يي پخپل خونه كي بستي ته شيان
اچول چي دباندې د يو چا د قدمو ږغ سو ساحل
غوږ ونيوي په دي سره د قدمو ږغ هم ورك سو
كله چي ساحل بيا پخپل كار اخته سو بيا د قدمو ږغ
سو په دي سره يو دم ساحل د دروازي پر خوا
وځستل او دباندې ووتي كله چي يي دباندې وكتل
هيڅوك نه وو خو د كلاء دننه دروازه خلاصه
سوي وه ساحل د خپل كوټي څخه لاندې كښته سو

او د کلاء دننه دروازه یی وتړل او بیرته خپل کوټی ته ننوتی کله چی ساحل ننوتی په دی سره سم د کلاء دننه دروازه بیا خلاصه سوه او د پانزیو ولا قدمونه بیا کلاء ته ننوتل، ساحل خپل شیان سره ټول کړل او وروسته خپل کټ ته پورته سو او بیده سو کله چی په خوب کی غرق سو نو یو چا د ساحل د کوټی دروازه هم خلاصه کړه او دننه کوټی ته ننوتی د ساحل کټ ته نیردی سو او د ساحل پر سر یی لاس ونیوی او د ساحل پر سر یی ریگ توی کړل بیایي پر ساحل توس کش کړ او بیرته د کوټی څخه ووتی او دروازه د دننه طرف څخه بیرته وتړل سوه څو ساعته وروسته سهار سو کله چی ساحل د خوبه راکښیستی نو پر سر یی لاس ونیوی سر یی څه ناڅه درد کوی،

ساحل د سهار تر ناشتی وروسته خپل بسته د کوټی څخه کلاء ته را وایستل چي په دی وخت کی زینت هم راغله ساحل ته یی سلام ووايه د زینت په لاس کی یو د خواړو لوښی هم وو وروسته یی ساحل ته وویل: بڼه نو ساحل ته نور ځی؟

ساحل د غم ساه و ایستل او ویویل: هو نو بس ده نور ته می دلته نه پریردی چی پاته سم نوزه هم ځم،

زینت هم د غم ساه واخیستل او بیایي ساحل ته وویل: ساحل زړه خو می نه غواړی چی ته ولاړ

سی خو بیا هم مجبوریت دی ته باید خپل راتلونکی
خپله جوړ کړی،

ساحل وویل: بس بس دا خوړو خوړو خبرو می مه
خطاباسه راکه په دا لاس کی دی څه شی راته
راوړیدی؟

زینت هغه لوبنی ساحل ته ورکی او په موسکا یی
ووېل: دا می سهار د وخته ستا لپاره یو لږ اندازه
خواره تیار کړل،

ساحل غوښتل چی د هغه لوبنی سر خلاص کی او
خوند یی وگوری خو زینت یو دم پری ږغ کړ او
ویویل: ساحل! هیله کوم چی ښار ته ورسیدی بیا یی
وخوره اوس نه،

ساحل حیران سو او بیرته یی د لوبنی سر ور
وتړی او ویویل: سمد،

وروسته ساحل خپل بسته واخیستل او روانیدی د تلو
په وخت کی یی په زړه کی راغلل چی کاش یو ځل
می د زینت مخ لیدلی وای نویی تر شا زینت ته
وکتل او غوښتل یی چی ورته ووايي خو زینت یی
خبره پری کړه او ورته یی وویل: ساحل! زه
پوهیږم چی ته څه فکر کوی او څه وایی خو هیله
کوم ددی خواهیش څخه دی واوړه،

ساحل حیران سو او بیا یی په موسکا وویل: ما څه
ویل غوښتل زینت؟

زينت وويل: داغه چي تا بايد زما څيهره ليدلي وای،
ساحل حيران سو او بيا موسکي سو بيا يی وويل:
بڼه ته زما د زړه په خبره څنگه پوه سوي؟
زينت وويل: ستا د رنگه څخه راته معلومه سوه،
ساحل وويل: زينت! تاته خو دا معلومه سوه چي ما
هم دا ويل غوښتل خو دا نسوه درته معلومه چي ما
ولي غوښتل تا ووينم،
زينت وويل: بڼه ووايه ولي دي غوښتل چي ما
وويني؟
ساحل وويل: زينت! په ژوند باور نسته داسي نه
چي بيا زه تا ونه وينم،
زينت وويل: ساحل! په هغه ورځ به زه ستا بيا
غوښتنی خپل څيهره در ښکاره کم په کمه ورځ
چي ته په پوهنتون کي لومړي مقام لاسته راوړي
ځکه زه به وپوهيرم چي ته زما لپاره دا کولای سي
او که نه،
ساحل وويل: خو زينت داسي نه چي ستا د ليدلو
مخکي مړ سم،
د ساحل په دي ويلو سره زينت ژر د هغه پر خوله
لاس ونيوي او بيا يی وويل: نه الله دی نکوي،
ساحل د زينت او زينت د ساحل په سترگو کي
سترگي ښخي کړي وي چي لږ وروسته يو دم د

ساحل سترگو درد شروع کړ او ژر یی پر سترگو
لاس ونيوی، زینت وویل: څه پېښه سول ساحل ایا
ته ښه یی؟

ساحل وویل: هو هو زه ښه یم بس سترگو می یو
څه درد وکړ،

زینت وویل: ایا اوس سم سوی؟

ساحل وویل: هو سم سوم د تشویش وړ خبره نه ده،

وروسته ساحل خپل بسته او شیان واخیستل او روان
سو زینت د کلاء تر دروازي ور سره وه کله چی
ساحل د کلاء څخه وتی نو یی زینت ته وویل:
زینت! ته اوس کومی خواته ځی ایا کور ته ځی؟

زینت موسکی سوه او بیایي وویل: زموږ کور خو
داغه دی،

ساحل هم موسکی سو او بیایي د زینت څخه خدای
په آماني واخیستی او روان سو کله چی څه مخته
ولاری او د کلاء څخه لیری سو نو هغه دوه نفران
په مخ ورغلل چی د کلاء مخته به تیریدل او خندل
به یی هغوی د ساحل په لیدو ډیر وارخطاء سول او
بیاد ساحل پښو ته تیت سول او د ساحل پښی یی
ونیولی او ورته یی وویل چی موږ وبخښه موږ
وبخښه بیا به داسی نکوو،

ساحل حیران وو چی دا څه وایی وروسته یی فکر
وکړ چی دا لیونیان دی نو یی په موسکا ورته

وويل: ورځي ورځي ما بڅښلي ياست خو بيا داسي
مکوي،

هغوی وويل: سمدې بيا مو توبه ده،

ساحل چي د هغو څخه روان سو نو د ځان سره يي
وځنډل چي دا خو ليوڼيان وه،

ساحل چي کله بس ته وختي او د ښار پر طرف
روان سو په لار کي ساحل د زينت په فکرو کي
سر د بس پر کلکين اچولي وو او دباندې يي کتل
چي ناپامه يي د يوي غونډې پر سر زينت وليدل
چي ده ته يي کتل ساحل فکر وکړ چي زما د
سترگو ديد به کنزوزي سوي يي نه يي ژر سترگي
وموښلي او بيا يي هغي غونډې ته وکتل خو هلته
هيڅ شي هم نه وه ساحل د ځان سره موسکي سو
فکر يي وکړ چي پر زينت عاشق سوي دي، څه
وخت وروسته ښار ته را ورسيدې د بس په تم ځاي
کي شهاب ورته انتظار وو کله چي ساحل د بس
څخه کښته سو نو شهاب وليدي او دواړو ټينگ په
غبر کي سره ونيول وروسته دواړه د شهاب
ورکشاف ته ولاړل هلته يي بانډار سره شروع کړ
وروسته ساحل وويل: شهاب! پوهنتون څه وخت
شروع کيږي؟

شهاب وويل: سبا ته ان شاءالله شروع کيږي،

ساحل وويل: ولا ياره ډير ورته واخطاء يم،

شهاب وويل: هيڅ فکر مه خرابوه توکل پر الله که
هر څه به الله خير کی خو ساحل ته دا راته ووايه
چی پوهنتون ته دی څنگه تلوسه سوه؟؟

ساحل موسکی سو او بیایي وويل: یو چا ورته
تشویق کړم او مجبوره یی هم کړم چی باید ویوایم،

شهاب وويل: اررر څوک ده په کلی کی خو به
عاشق سوی نه یی؟

ساحل موسکی سو او بیایي وويل: یا داسی خبره نه
ده یاره،

شهاب وويل: ته راته کیسه وکه چی څه خبره ده
یاره؟

ساحل وويل: بیا پر کراره درته وایم اوس نه او
اوس به دا خواړه وخورو دا د هغه کس د لاس دی،

ساحل چی کله د خواړو د لوبښی سرپوښ ور
خلاص کړ نو ویلیدل چی شیر برنج وو نو شهاب
په گوته سره د هغه څخه لږ څه وخورل کله چی
شهاب هغه وخورل نو یی سترگی غټی کړی ساحل
حیران سو او ویویل: څه خبره ده؟

شهاب بیا گوته لوبښی ته ور دننه کړه او بیایي لږ
څه ځنی را واخیستل او وخورل خو بیایي سترگی
غټی غټی ونیولی ساحل حیران سو چی څه پېښه ده
نو یی خپل گوته هم ور دننه کړه او لږ څه یی ځنی
وخورل ساحل هم حیران پاته سو وروسته شهاب د

ساحل د لاسه هغه د شیر برنجو لوبښی حمله کړ او
ویویل: دا زما دی دا زه خورم،

ساحل هم پر لوبښی ور سره حملې کړی تر ډیره
وخته یی سره حملې وی چي په دی وخت کی د
شهاب پلار راغلی ساحل او شهاب دواړه ودریدل د
شیر برنجو لوبښی د شهاب په لاس کی ورغلی، د
شهاب پلار د شهاب پر طرف ورغلی او د شیر
برنجو سرپوښ یی ور خلاص کړ او یو لږ څه یی
په گوته ځنی وڅوړی کله چی یی خوند وکتی نو یی
د شیر برنجو لوبښی د شهاب د لاسه واخیستی او مخ
د خپل دفتر پر خوا یی وځغستل ساحل د شا ورپسی
ناره کړه: کاکا کاکا مور ته هم یو څه راکه،

شهاب هم وویل: بابا بابا یوازی یی مه خوره مور
ته هم یو څه راکه،

کله چی د شهاب پلار د شیر برنجو څخه خپل
اندازه وڅوړی نو یی لوبښی بیرته ساحل ته ورکړ
هغه پاتی ساحل او شهاب وڅوړی بیا د شهاب پلار
ساحل ته وویل: زویه ایا دا تا پوخ کړی وو؟

ساحل وویل: نه کاکا د کلی څخه چی راتلم زما یو
ملگری راکړ،

د شهاب پلار وویل: زویه باور می نه کیږی چی دا
دی انسان پوخ کړی وی هتماً کوم پیری پوخ کړی
وو،

ساحل موسکی سو او ویویل: نه کاکا هغه دا زموږ
او ستاسو پخیر انسان دی،

د شهاب پلار ویل: افرین دی سی باندي ډیر
بنایسته شیر برنج یی پوخ کړی وو بل وار چی کلی
ته تللی نو هتمأ به زما لپاره یو څه نور شیر برنج
ځنی راوړی،

ساحل ویل: سمدې کاکا ولی نه،

سبا ته ساحل د وخته د خوبه کښینستی او د شهاب
سره پوهنتون ته روان سو کله چی پوهنتون ته
رسیدی نو ساحل یو دوکان ته ورغلی شهاب ورته
ویل: ساحل! څه کوی؟

ساحل ویل: یو څه نخود رانیسم،

شهاب ویل: نو په پوهنتون کی یی خوری خو چی
د پوهنتون څخه راووتی بیا به یی رانیسی،

ساحل ویل: یا یاره زما اوس اشتها ورتنه وسوه،

شهاب ویل: نو سمدې ته نخود رانیسه زه ځم صنف
ته می او ته ولاړ سه خپل صنف ته دی،

ساحل ویل: نو ته زما څخه جلا یی؟

شهاب ویل: هو یاره زه په دویم سمیستر کی یم ته
دی د اول سمیستر صنف ته ولاړ سه،

وروسته شهاب ولاړی او صنف ته ننوتی ساحل
نخود رانیول پوهنتون ته ننوتی ټول محصلین

صنفونو ته ننوتلی وه ساحل په پوهنتون کی په لومړی صنف پسی ګرځیدی چی وروسته یی پیدا کړ ساحل پټ صنف ته وکتل ټول محصلین ناست وه خو استاد نه وو، ساحل فکر وکړ چی راسه محصلین خطاباسه او یو شوخی وکه نویی ځان سره سم کړ او د استاد پڅیر صنف ته ننوتی ټول شاگردان ورته ولاړ سول، ساحل په خدا سو او ویویل: زه محصل یم،

لږ وروسته استاد راغلی خو یو هم نسو ولاړ ځکه دوی بیا فکر کاوه چی محصل دی، وروسته درس شروع سو استاد وویل: محصلینو کله چي د لومړی ځل لپاره په کال ۱۹۶۰ کی د بخار ماشین جوړ سو نو ددی سره سم موټر هم اختراع سو وروسته کښتی او بیا اورګاډی اختراع سول د کښتیو په اختراع سره نړیوالو ډیر کشفیات وکړل چي هغه وخت هم کښتی د بخار پواسیټه سره چلیدل،

د استاد خبرې لانه وی خلاصی چی ساحل د پوښتنی کولو لپاره لاس پورته کړ خو استاد ورته کوم اهمیت ورنه کړ او خپلو خبرو ته یی جریان ورکړ خو ساحل بیا لاس پورته کړ استاد ورته وویل: د درس په مینځ کی څوک پوښتنه نه کوی،

ساحل وویل: خو استاذه بیا می هیریری،

په دی سره په صنف کی ټول محصلین په خدا
سول استاذ دردمن سو او ویویل: لاس کښته که بی
ادبه،

ساحل ویویل: اسانه پوښتنه ده استاذ مه وارخطا
کیره،

محصلین ټول په خدا وه استاذ ساحل ته ویویل: ته
مهربانی وکه زما د صنف څخه ووځه!

ساحل ویویل: څه شی می وکړل خو صرف می یو
پوښتنه کول تاته درد ولی درغلی،

په دی سره بیا ټول محصلین په خدا سول استاذ
نور هم قهرجن سو او ساحل ته یی ویویل: ووځه
زما د صنفه!

ساحل ویویل: خو ولی؟

استاذ ویویل: بس ووځه!

ساحل هم ولاړ سو او د صنف څخه ووتی او
دباندي په ساعتیری بوخت سو لږ وروسته تفریح
سوه ټول محصلین دباندي راووتل شهاب ولیدل چی
ساحل د ټولو دمخه د صنف څخه راوتلی دی نوی
ورته ویویل: ساحل ولی دومره وختی د صنف څخه
راوتلی یی؟

ساحل ویویل: استاذ د صنف څخه ویستلم،

شهاب ویویل: خو ولی؟

ساحل وويل: استاذ درس وايه ماته يو پوښتنه پيدا
سوه چي كله مي لاس پورته كړ ويل لاس دي كښته
كه ما ويل پوښتنه لرم واي بيايي وروسته وكه ما
ويل بيا مي هيريږي بس دا مي وويل استاذ ويل
ووځه د صنفه زه هم راووتم،

شهاب وويل: هتماً تا يو څه زيات ويلي دي چي
استاذ د صنف ويستلي،

دوهمه ورځ بيا د ساحل د هغه استاذ سره جنجال
سو او استاذ بيا تر صنف ويستی كله چي شهاب بيا
ساحل دباندی وليدی نو يي ورته وويل: ساحل ته
دلته د څه شي لپاره راغلي يي؟

ساحل وويل: د پوهنتون لپاره،

شهاب وويل: ولي راغلي يي،

ساحل وويل: د يو چا سره مي شرط تړلی دی هغه
مجبوره کړی يم،

شهاب وويل: ساحل زه تاله کوچنيوالی پيژنم چي
ته صادقۀ انسان يي خو كه هغه چي تا شرط ور
سره تړلی دی او ستا څخه يي دا هيله كړيده چي ته
به پوهنتون وایی كه هغه تا داسي وويني نو ته فكر
وكه چي څومره زيات به درڅخه خوابدي او خفه
سي ايا دا ته زغملای سي؟

ساحل وويل: نه ياره هغه پر ما زياته گرانه ده او
زه يي زيات قدر كوم،

شهاب موسکی سو او ویویل: بیه بیا د مینی کیسه
ده؟

ساحل هم موسکی سو او ویویل: هو یاره زه بیا مین
سوی یم،

شهاب موسکی سو او بیایی وییل: ساحل ته باید
خپلی مینی ته دوکه ور نه کړی او داسی چی هره
ورځ ته د صنف څخه راوځی دا د هغی سره دوکه
ده،

ساحل هم ځان متوجی سو او د ځان سره یی وییل
چی نور به په صنف کی بی ځایه خبری نکوی،

شپه سوه ساحل خپل اطاق ته ولاړی تر ډوډی
خوړولو وروسته بیده سو شپه نیمایی سوه داسی
معلومیده چی د ساحل د اطاق خواته یو څوک روان
دی کله چی اطاق ته ورسیدی نو د اطاق دروازه یو
دم خلاصه سوه زوړ او غالمغال یی جوړ کړ
ساحل هم د خوبه راکښینستی او دروازی ته یی
وکتل ویلیدل چی باد دروازه شرنگول ساحل ولاړ
سو او دروازه یی وتړل او بیرته پر خپل کت بیده
سو خو چی سترگی یی بندې سوی بیا دروازه
خلاصه سول ساحل یو دم او په بیره د خوبه
راکښینستی او شاوخوا یی وکتل څوک نه وه باد
دروازه شرنگول وروسته ساحل د خوبه کښینستی
او بیا نسو بیده سهار وختی پوهنتون ته روان سو

کله چی صنف کی کښینستی نو خوب ډیر ځنگوی
یو ساعت یی درس ته غوړ نیولی وو خو کله چی د
ریاضی ساعت سو لږ وخت یی ریاضی ته غوړ وو
خو وروسته یی پر میز سر کښینوی او بیده سو څه
وخت وروسته په صنف کی غالمغال سو ساحل چی
کله سر راپورته کړ نو ویلیدل چی رخصتی سوی
وه او ټول محصلین وتل ساحل هم خپل کتابونه سره
ټول کړل او غوښتل یی چی د صنف څخه ووځی
چی پر تخته یی دري د ریاضی سوالونه ولیدل
ساحل فکر وکړ چی استاذ محصلینو ته کورنی دنده
ورکړیده نو یی د بستی څخه کتابچه را وایستل او
هغه سوالونه یی ولیکل کله چی خپل اطاق ته
ولاری نو یی کتابچه د بستی نه را وایستل او د
سوالو په حلولو لگیاء سو ساحل ډیر کوبښ وکړ
چی هغه سوالونه حل کړی خو حل کولای یی
نسوای ساعتونه ساعتونه یی باندی تیر کړل خو
سوالونه یی نسوای حل کولای چی باندی شپه سول
او ساحل د لیکنی پر میز سر پر کتابچه ایښی وو او
بیده سوی وو څه وخت وروسته چی کله شپه نیمایی
سوی وه د ساحل په اطاق کی د پانزیو شرنګهاری
سو لږ وخت وروسته ساحل را کښینستی او شاوخوا
یی وکتل خو څوک نه وه بیایی د اطاق دباندی
وکتل خو هلته هم څوک نه وه وروسته خپل کاری
میز ته راغلی او بیاپه سوالو حلولو اخته سو خو
ددې واری یی سوالونو ته جوابونه ولیکل خو ساحل

مطمئن نه وو چي صحي دي وي، څه وخت وروسته سهار سو ساحل تر سهار ناشتي وروسته د پوهنتون بسته واخيستل او د پوهنتون پر خوا رهي سو لومړي درسي ساعت د رياضي وو کله چي استاذ صنف ته داخل سو ټول محصلين يي درناوي ته ولاړ سول لږ وروسته ساحل د ځايه ولاړ سو کتابچه يي د ځان سره واخيستل او استاذ ته ورغلي ساحل استاذ ته وويل: استاذه! کورني دنده گوري؟

استاذ وويل: کومه کورني دنده؟

ساحل استاذ ته کتابچه ورکړه او ورته يي وويل: هغه تيره ورځ چي تا پر تخته ليکلي وه،

استاذ چي کله د ساحل سوالونه وليدل نو ډير حيران سو او حيران حيران يي ساحل ته کتل او بيا يي ساحل ته وويل: ايا دا تا حل کړل؟

ساحل وويل: هو استاذه ايا صحي دي؟

استاذ نور هم حيران سو او ساحل ته يي وويل: ته لږ صبر زه بيرته راځم،

استاذ د صنف څخه ووتی او د ساحل کتابچه يي هم د ځان سره واخيستل ټولو محصلينو ساحل ته حيران کتل او بيا يوه محصل وويل: څه خبره ده ساحل خيريت وو؟

ساحل وويل: نه پوهيرم استاذ زما سوالونه وکتل او بيا يي وويل چي ته صبر زه بيرته راځم،

لږ وروسته د ساحل استاذ د پوهنتون ریس او څو د پوهنتون نور لوړ رتبه استاذان او د پوهنتون شاگردان صنف ته راغلل ساحل ډیر وارخطاء سو چي څه پېښه ده، وروسته د پوهنتون ریس چي د ساحل کتابچه یی په لاس کی وه و ساحل ته رامخته سو او ساحل ته یی وویل: ایا دا سوالونه تا حل کړیدی؟

ساحل چي وارخطاء وو وویل: هو ریس صاحب ما حل کړیدی تیره ورځ چي زه په صنف کی د زیاتي بدخابي له وجی بیده سوی وم چي کله راکښینستم صنف رخصتیدی استاذ پر تخته کورنی دنده راکړی وه نو دا ده ما حل کړه،

د ریاضی استاذ وویل: ساحله! هغه کورنی دنده نه وه بلکی په ریاضی کی د نری هغه سوالونه وه چي هیچا تر اوسه نه وه حل کړی او هیچا یی معقول جواب نه وو پیدا کړی خو تا هغه درې سوالونه حل کړیدی او معقول او صحي جوابونه دی ورته لیکلی دی دا دی څنگه وکړه؟

ساحل هم حیران وو او بیایي وویل: ټوله شپه می ورته تیره کړه چي حل یی کړم خو بیا بیده سوی وم چي راکښینستم نو می داغه جوابونه ورته ولیکل،

د پوهنتون ریس ساحل ته وویل: ساحله ته پوهیږی چي په دی سره به ستا په سبب زموږ پوهنتون ډیر

پرمختگ وکری او ډیر ویاړونه به مو په برخه
سی، بیا د پوهنتون ریس محصلینو ته وویل:
محصلینو ستاسو همصنفي ساحل نن داسی یو کار
کړیدی چی د نړی لوړ لوړ ریاضی پوهان ورته
عاجزه یعنی ورته پاته راغلی وه نو د ساحل په
ویار بڼه ویاړلی چکچکی وکړی، ټولو محصلینو د
ساحل په ویاړ بڼه ډیری چکچکی وکړی او بیا
ریس وویل: او یو بله خبره موږ به په پوهنتون کی
د ساحل په ویاړ یو غونډه او یو میله جوړه کړو، په
دی سره د ساحل ملگری شهاب او نور محصلین
ډیر خوشحاله سوه او ټولو ساحل په اوږو کښینوی
او خوشحالی یی کولی، دوی ورځی وروسته د
ساحل په ویاړ غونډه نیول کیده خو ساحل غوښتل
چی په دې غونډه کی زینت هم گډون وکړی خو نه
د زینت نمبر ور سره وو او نه هم پوستخانی دومره
ژر ور رسولای سواي نو یی د زینت څخه زړه
صبر سو دوی ورځی وروسته غونډه جوړه سوه
لوړ پوړو چارواکو استاذانو او ټولو محصلینو گډون
پکښی کړی وو تر میلمستیا وروسته د پوهنتون
ریس د مائک طرف ته ورغلی او ویویل: دوستانو
لکه څنگه چی تاسو خبر یاست چی دا میلمستیا موږ
زموږ د یو نابغه محصل لپاره نیولی ده نو اوس
وخت را رسیدلی دی چی نوموړی محصل په ښکلو
ډالیو سره ونازوو ټول محصلینو او لوړ پوړو
چارواکو خپل ډالی په لاسو کی ونیولی په محصلینو

کی د ساحل ورونه هم ولاړ وه هغو هم ډالې په لاس کی نیولې وی خو په دی نه وه خبر چی دا محصل به څوک وی، لږ وروسته د پوهنتون ریس وویل: نو بلنه ورکوو بناغلی ساحل ته،

ټولو یی په ویاړ چکچکی وکړی او ساحل هم د سټیج مخته راغلی خو ورونو یی بیا هم ونه لیدی ټولو خپل ډالې په لاس کی نیولې وی او یو یو د ساحل خواته ورتلې او ساحل ته به یی ډالې ورکولې نوبت او واری تیریدی چی په دی وخت کی د ساحل ورونو ته هم نوبت ورسیدی کله چی هغوی ساحل ته ورسیدل د ساحل مخ بل طرف ته وو کله چی یی ورونه ورته را ورسیدل ساحل هغو ته په موسکی مخ ور واړوی کله چی یی ورونو ساحل او ساحل خپل ورونه ولیدل نو ډیر سره حیران سول او یو و بل ته یی حیران حیران کتل په دی کی زیات وخت تیر سو بیا ریس د ساحل ورونو ته وویل: محصلینو لږ ژر مو تحفی ساحل ته ورکی ملگری زیات دی هغوی هم د ساحل سره وینی، د ساحل ورونو په حیرانتیا سره ساحل ته خپل ډالې ورکړی، کله چی ډالې ورکول ختم سول نو د پوهنتون ریس وویل: او دوستانو موږ د ساحل لپاره یو ډیر ښه خبر لرو هغه دا چی څو اوونۍ وروسته زموږ امتحانات شروع کیږی په هغه امتحان کی موږ د نابغه محصلینو لپاره یو امتحان

لرو چي مور د هغوی څخه د ټولو پاته سمیسترانو امتحان اخلو که هغوی په هغه امتحان کی بریالی سول نو زموږ سره به د پوهنتون فارغه محصل وشمیرل سی او د فراغت اسناد به یی ورته ورکو مور د هغه امتحان لپاره ساحل اوس لا انتخاب کړیدی او زه په دی مطمئن یم چی ساحل به په هغه امتحان کی تر ټولو اول او غوره محصل وی،

په دی وخت کی ساحل ته د زینت خبره ور یاده سول چی هغی ویل: ساحل ته کوښښ وکه زه باوری یم چی ته به تر ټولو اول یی،

په دی سره ساحل موسکی سو او زینت یی ډیره ویادیدل، وروسته غونډه او میلمستیا خلاصه سول ساحل د خپلو تحفو سره د پوهنتون څخه د وتلو په حال کی وو چی په دی وخت کی یی سترگی پر زینت ولگیدی چی د پوهنتون په پارک کی ولاړه وه ساحل ډیر حیران سو او ژر یی د هغی پر طرف ور وځغستل او په حیرانیو موسکا یی زینت ته وویل: زینت ته دلته څنگه؟

زینت موسکی سوه او ویویل: ساحل ستا د ویاړ مراسم وه او زه به نه راتلم؟

ساحل موسکی کیدی او ویویل: خو دا ځای ته څنگه پیدا کړ او ته څنگه خبره سوي؟

زينت وويل: ما درته ويلي وه چي ما ياده كه زه به
دي په حضور كي حاضره سم تيره ورځ تازه ياده
كرم او زه دا يم راغلم،

ساحل موسكي سو او ويويل: نه نه هتماً يو چا درته
ويلي دي تا خو ويلي وه چي زموږ دوستان هم په
بنار كي اوسيزي هتماً په هغو كي يو چا درته ويلي
دي،

د ساحل د خبرو په وخت كي شهاب هم د پوهنتون
څخه غوښتل ووځي چي په دي وخت كي يي ساحل
وليدى شهاب ساحل ته ډير حيران حيران او په
تعجب سره كتل،

زينت موسكي سوه او بيالي وويل: خير ته دا
پرېرډه مباركي درته وايم واي په ټوله پوهنتون كي
وځليدي،

ساحل موسكي سو او ويويل: مننه خو دا ټوله ستا د
بركته كه تازه نه واي تشويق كړي نو نن به زه
دلته نه واي وياړل سوي دا خو ټوله ستا فيرزوينه
ده،

شهاب ولاړ وو او ساحل ته يي حيران حيران كتل
خو ساحل هغه نه ليدى وروسته د ساحل هم شهاب
ته پام سو ورته يي وكتل او موسكي سو څه وخت
وروسته شهاب د پوهنتون څخه ووتى او ولاړى،

زينت وويل: نه نه دا خو ستا لياقت وو چي ته يي
تر دي خايه را ورسولي او بخښنه ډېره ډېره غواړم
چي ستا لپاره مي تحفه نه راوړل،،،

ساحل وويل: زينت! ته چي مي وليدي همدا زما
لپاره يو ستره تحفه ده،

زينت خپل سترگي د ساحل په سترگو كي ښخي
كړي او يو د بل سره يي مينه نوره هم په زړه كي
زياته سوه، وروسته زينت وويل: ساحل زه بايد
اوس ولاړه سم دلته د يو دوست كورته راغلي وم
اوس بيرته ځو،

ساحل وويل: زينت نور څوك در سره دي؟

زينت وويل: زموږ دوستانو دي،

ساحل وويل: خو يو څو ورځي به همداته پاته سوي
واي،

زينت وويل: نه بس مازي مي ته ليدلي اوس بيرته
ځم خو ډير ډير مي مه يادوه كه نه هر واري به ستا
مخ ته ولاړه يم،

ساحل موسكي سو او ويويل: زه خو همداغه
غواړم،

وروسته زينت د ساحل څخه خدای په آمانی
واخيستی او روانه سوه ساحل پر هغه ځای ولاړ وو

وروسته یی یو خبره په فکر کی راغلل چی زینت
ته یی وکړی نو یی ژر ور ناره کړه: زینت؟

خو کله چی یی مخ ور واړوی نو هلته هیڅوک نه
وه ساحل موسکی سو او د خان سره یی وویل: لکه
چی زیات تلوار یی وو،

د ساحل ورونو خپل پلار ته وویل: بابا زړه ته به
دی ونه لویږی ساحل د ټولو پوهنتون یو ویاړلی
نوم وگټی،

د ساحل مور او پلار ډیر حیران سول او بیا د
ساحل پلار وویل: ایا تاسو ډاډه یاست چی هغه
ساحل وو؟

د ساحل ورونو وویل: بابا مور هغه پخپلو سترگو
ولیدی چی ساحل وو او مور هغه ته نیردی هم
ورغلو او ډالې مو هم ورکړی،

د ساحل د مور او پلار تر سترگو اوښکې وبهیدلې
د ساحل پلار وویل: زه پوهیدم چی دا بی عقل به یو
وخت هتماً یو لوړ مقام ته رسیږی خو فکر می نه
وو کړی چی دومره ژر به رسیږی،

کله چی ساحل خپل اطاق ته ولاړی هلته یی ډالې
کتلې چې په دی وخت کی د اطاق دروازه وټکیدل
ساحل ور ولاړ سو او دروازه یی ور خلاصه کړه
گوری چی شهاب وو، ساحل شهاب ته وویل: اوه
شهاب ته یی راحه مهربانی،

شهاب هم د ساحل اطاق ته ور ننوتی ساحل ډیر خوشحاله معلومیدی بیا شهاب د ساحل تندي ته لاس ونيوی او ساحل ته یی وویل: ایا ته خو به ښه یی او خورا خوشحاله معلومیری څه خبره ده؟

ساحل وویل: هو ښه یم ولی دی دا پوښتنه وکړه؟

شهاب وویل: بس داغسی می وویل،

بیا شهاب و ساحل ته ډالې ورکړه او ورته یی وویل: ساحل واخله دا ډالې درته زما بابا رالیرلی ده،

ساحل وویل: اوه یاره ولی مو دومره تکلیف کوی خو هغه دی تاسو راکړل ډالې،

شهاب وویل: هغه خو زما وه خو دا د بابا ده بابا ستا په هکله ډیر خوشحاله وو خو یاره ته دا راته ووايه چی دا سوالونه تا څنگه حل کړل هغه هم داسی سوالونه چی د نړی لوی لوی ریاضی پوهانو نکړل حل؟

ساحل موسکی سو او بیا یی وویل: البرت انشتین می په خوب ولیدی هغه راوبنول،

شهاب هم موسکی سو او ویویل: هغه خو د فزیک عالم وو،

په دی سره ساحل او شهاب دواړو ډیر وځنډل بیا ساحل وویل: نه پوهیږم یاره زه هم خپل ځانته

حيران یم په هغه ورځ چی استاد دا سوالونه پر
تخته لیکلی وه او بیا ما ولیکل نو چی دلته اطاق ته
راغلم ټوله ورځ می باندی تیره کړه خو حل می
نکړل بیا په شپه کی تر نیمایی شپي ناست وم خو
بیا یو دم خوب راباندی غالبه سو او بیده سوی وم
لږ وروسته می یو ږغ واوریدی چی راکښستم او
کتاچی ته می وکتل نو لاسو می خپله اتمات کار
شروع کړ او ددی سوالو جوابونه می ولیکل، شهاب
هم حیران سو فکر یی وکړ چی ساحل لکه چی
عصبی تکلیف لری،

ساحل به هره ورځ پر وخت پوهنتون ته تلی او
درسونو ته به یی سمه توجو کول د استادانو یی نور
قدر کوی استادانو یی هم ډیر قدر کوی خو ورځی
وروسته د درو ورځو لپاره عمومی رخصتی وه
ساحل هم شیان سره تیار کړل تر څو د رخصتی
دا ورځی د زینت سره تیری کړی په کلی کی نو د
کلی په نیت روان سو او تر څه وخت وروسته کلی
ته ورسیدی لکه څنگه چی نارنج کلاء د بسانو د
اډې څخه لیری وه نو ساحل بیا په پښو روان سو تر
څه وخت وروسته بیا د کلی رود ته ورسیدی ساحل
د رود تر غاړی روان وو چی بیایی د انجونو
خنداوی واوریدی ساحل چی کله مخته ورغلی نو
ویلیدل چی بیا هغه د تیر واری انجونی د رود تر
غاړی ناست وې او په اوبو کی یی ساعتیری کوی

ساحل د هغو څخه څه لیری وو چی هغو هم ساحل ولیدی کله چی ساحل هغو ته ور نیردی سی هغو حیران حیران ورته کتل بیا ساحل هغو ته سلام ووايه هغو د ساحل سلام جواب کړ او بیا هغو یو وبل ته سره وکتل او ویخندل یوې انجلۍ ساحل ته وویل: ولی اخیښی زموږ د مشرۍ بغیر دی په ښار کی ژوند نسوای کولای که څنگه چی داسی ژر راغلی؟

ساحل موسکۍ سو او ځان یی د دوي مخته داسی وښوی چی گواکی زه ستاسو مشره نه پیژنم نویی ورته وویل: کومه ستاسو مشره؟

هغوی وویل: اخیښی ولی داسی ناخبره ځان ښیئ ته فکر کوی چی موږ نو نه یو خبرې موږ په هر څه خبرې یو،

ساحل موسکۍ سو او ویویل: تاسو په څه خبرې یاست؟

هغوی وویل: داغه چی تا او زموږ مشره یو د بل سره مینه کوی خو یو و بل ته نسی ویلای؟

تولی انجونې په خدا سوی، لږ هاخوا سپین ږیری سړی په خپل مخکه کی اخته وو چی په دی وخت کی یی ساحل ته پام سو او هغه ته یی حیران حیران کتل،

ساحل هغوي ته وويل: نه نه داسې خبره نه ده
ستاسو مشره ډيره حياء ناکه او بااخلاقه انجلۍ دى
زه يې ډير احترام کوم،

هغوى بيا سره په خدا سوي او يوي پکښې وويل:
نو ولې حياء ناکې او بااخلاقي انجونې د مينۍ حق
نه لري او که زړه نه لري؟

په دې سره بيا ټولې انجونې په خدا سوي او ساحل
هم د دوى په خبرو موسکي کيدى،

يوه انجلۍ ساحل ته نيردې سوه او ورته يې وويل:
اڅبنې! هسې زړه غټ که او زموږ مشرۍ ته ووايه
چې مينه در سره لرم،

په دې سره د ساحل سترگې غټې سوي او انجونو
ټولو وخنډل ساحل موسکي سو او بيا يې وويل:
تاسو عجب خبرې کوي،

سپين ږيرى بزگر لا هم ساحل ته هغسې حيران
حيران کتل چې په دې وخت کې د ساحل هم ورته
فکر سو نو يې انجونو ته وويل: سمدېه نو زه ځم خو
ستاسو مشره نه معلوميرې هغه چيرې ده؟

انجونو وويل: ورسه ورسه اڅبنې هغه به درته په
کلاء کې انتظار وي،

انجونو ټولو وخنډل او بيا ساحل د هغوي څخه
خدای په امانې واخيستی او ځنې روان سو،

ساحل د سپين ږيري پر طرف ور روان وو كله چي هغه ته ورنږدي سو نو د شرمه يي څه ونه ويل او همداسي تړي تير سو خو سپين ږيري ډير حيران او په تعجب ساحل ته كتل،

څه وخت وروسته ساحل كلاء ته ورسيدى گوري چي د كلاء دروازه خلاصه وه او شاوخوا د اوبو اوبه پاشي سوي وه ساحل حيران سو او په كلاء كي يي شاوخوا وكتل چي دا صفاكاري او دا اوبه پاشي چا كړيده خو كله چي يي شاوخوا وكتل نو په كلاء كي هيڅوك نه وه وروسته ساحل كلاء ته ننوتى گوري دننه په كلاء كي هم صفاكاري سويده او خراغان لگيدلى دى ساحل هري خواته حيران حيران كتل هيڅوك نه معلوميدل ساحل خپله بسته په خپل اطاق كي كښينول او بيرته دباندې راووتى او د كلاء بام ته وختى او د زينت په انتظار سولې وروسته زينت راښكاره سوه ساحل د هغى په ليدو ډير خوشحاله سو تر روغېر وروسته ساحل وويل: زينت! ايا په كلاء كي دا هر څه تا كړي وه دپته څه اړتيا وه خو ته به يي څومره ستړى كړى يي؟

زينت وويل: نه دا ما نه دى كړى كاركونكو وكړه،

ساحل وويل: خو ستا په لارښوونه يي كړيدى،،

زینت وویل: زه دا نه غواړم چی مور دی په صفاء
خای کی و اوسیږو او ته دی په داسی چتل خای
کی،

بیا زینت وویل: ساحل! ښه پخیر را ورسیدی؟

ساحل وویل: هو پخیر را ورسیدم،

زینت په لاس کی د خواړو یو لوښی نیولی وو او
ساحل ته یی وویل: ساحل راځه لاندی میز تیار دی
ته به وری سوی یی ما ستا لپاره لږ څه شیان پاڅه
کړیدی،

ساحل وویل: گوره نو زینت بیا دی هسی خان
ستری کړیدی،

زینت وویل: ساحل پوهیږی تا چی زما غوښتنه
ومنل او ښار ته په پوهنتون ویلو پسې ولاړی زه
ډیره خوشحاله سوم دا د هغه لپاره،

ساحل موسکی سو او بیای یی وویل: صرف په دي
خواړو نه خلاصیږی،

زینت موسکی سوه او ویویل: ته اوس دا خواړه
وخوره بیا چی ته هر شی غواړی هغه به درکړم،

ساحل او زینت لاندی کښته سول د خواړو میز تیار
وو زینت ساحل ته په خپل لاس خواړه ور تیار
کړل او د ساحل مخته یی کښیښوول ساحل زینت ته
وویل: ولی اغلی ته یی نه خوری؟

زينت وويل: نه ما مخکي وخورل،

ساحل دوهم خالي لوبښي را واخيستي او خپل خواړه
يي تقسيم کړه او زينت ته يي ورکړل او ورته يي
وويل: دواړه به يي سره وخورو د خواړو خوند به
نور هم زيات سي،

زينت هم ساحل ته نږدې پر چوکۍ کښينستل او
دواړو په خواړو پيل وکړ ساحل چي کله لومړي
گوله وکړل ډير خوندور خواړه وه نو زينت ته يي
وويل: زينت دا خواړه تاسو څنگه پخوي پوهيږي
هغه شير برنج چي تاراکري وو کله چي مي
ملگرو د هغه خوند وکتی نو د ټولو پر جنگ سو او
يو د بل څخه مو غلوي،

زينت په دې سره ډير وخنډل او بيا يي وويل: ما
خو فکر کوي چي هيڅ به دې خوښ نسي،

ساحل وويل: څه وايي زينت! دومره ښايسته شير
برنج وو چي د ملگري پلار مي راڅخه وعده
واخيستل چي ويل يي که بيا کلي ته ولاړي نو هتماً
به يي بيا راته راوړي ما ويل سمدې،

لږ وروسته خواړه وخورل سوه زينت ولاړه سوه او
د لاس پريولو اوبه يي راوړلې او د ساحل لاس يي
ور پريولي بيا زينت وويل: ساحل نو زه بايد ولاړه
سم اوس،

ساحل وویل: دومره ژر بیاخی خو همدا اوس راغلی،

زینت وویل: نه ډیر وخت کیری چی راغلی یم،

ساحل خپل ساعت ته وکتل بیا موسکی سو او ویویل: اوه رښتیا هم ډیر وخت تیر سویدی نو ځی؟

زینت وویل: هو ځم د الله په امان،

ساحل وویل: الله دی مل سه!

کله چی زینت روانیدل نو بیرته یی مخ را وگرځوی ساحل ته او ورته یی وویل: هغه ساحل زه د خپلو ملگرو لخوا بڅښنه غواړم هغوی باید ستا سره داسی خبری نه وای کړی؟؟

ساحل وویل: کومی خبری؟

زینت وویل: داغه چی مور یو د بل سره ممیمینه کوو،

ساحل موسکی سو او بیا زینت ته نیږدی سو د زینت لاس یی په لاس کی ونیوی او ویویل: نو ته زما په اړه کوم نظر لری؟

زینت وشرمیدل او څه یی ونه ویل بیا ساحل نور زینت ته نیږدی سو د هغی لاس یی نور هم ټینگ ونیوی او ویویل: زینت! پوهیری چی د کله می ته ژوند ته راغلی یی زما د ژوند کولو سبب پیدا سو خوشحالی می په ژوند کی راغلل ساه می واخیستل

ژوند ته می امیدونه پیدا سول هغه زخمونه چی می
کورنی راکړی وه هغه زخمونه چی یو کم اصلی
مینی راکړی وه هغه زخمونه چی ناکامیو راکړی
وه ټول تا را پتی کړل اوس می ساه گاني ستا سره
تړلی ژوند می ستا سره تړلی،

د ساحل تر سترگو اوبنکي راغلی او بیایي وویل:
زه مینه در سره لرم زینت هو زه مینه در سره لرم،

په دی سره زینت خپل سترگي د ساحل په سترگو
کی بنځي کړی او په خپل لاس یی د ساحل اوبنکي
ور پاکی کړی وروسته یی د ساحل پر اوږه سر
کښینیوی ساحل هم خپل لاس د زینت په اوږه
ونیوی دواړه همداسی ولاړ وه چی وروسته زینت د
ساحل د اوږی څخه سر پورته کړ خپل لاس یی د
ساحل په لاس کی ونیوی او ساحل ته یی وویل:
ساحل تا خو ماته خپل د زړه خبره وکړه خو زه به
خپل د زړه خبره هغه وخت درته وکم چی کله ته د
پوهنتون څخه په اعلی او تر ټولو په اوله درجه
فارغه سی،

ساحل موسکی سو او ویویل: اوف زینت یو خو ستا
دا ډیرو شرطو زه لیونی کړم،

زینت هم موسکی سوه او ویویل: هو نو زه به
وگورم چی ته زما لپاره دا کولای سی او که نه،

وروسته زینت د کلاء څخه ووتل او ولاړل ساحل
 خپل کوټی ته ولاړی او بیده سو نیمه شپه سوه
 درختي په رپیدو سوی باد هم راوالوتی د کلاء
 شاوخوا دوری سوی د کلاء د دیوال دباندی
 معلومیدل چی څوک کلاء ته ننوتل چي په دی وخت
 کی د کلاء دننه د کلاء پر محل د اور دایره را
 وگرځیدل چي په دی سره کلاء ته داخلیدونکي
 ودریدل او د کلاء څخه لیری سول د کلاء دننه د
 بنځی د خندا ږغ سو داخلیدونکي بیرته شاته
 ولاړل،

سهار سو ساحل هم د خوبه کښینستی کله چي د
 کوټی څخه ووتی نو ویلیدل چی زینت پر میز د
 سهار ناشته تیاروی ساحل موسکی سو او ویویل:
 اوه ته څه وخت رالي؟

زینت وویل: زه خو تل همدلته یم ستا سره،

ساحل وویل: هسی وایی تیره ورځ خو داسی ژر
 ولاړي،

وروسته ساحل د سهار ناشته وخورل او بیا دواړه د
 کلاء بام ته وختل ساحل هاته د زینت په غیر کی
 خپل سر کښینوی زینت خپل لاس د ساحل په
 ورینتیانو نناستی او بیا یی ورته وویل: ساحل تا
 مخکی د چا سره مینه کړی وه؟

ساحل اوږده ساه وايستل او بيایي وويل: زينت ما هغه چمبازه هيره کړيدی نه غواړم چی بيایي په اړه فکر وکړم،

زينت وويل: ولی هغی ستا سره کومه چمبازي کړی وه؟

ساحل و زينت ته د زهرا ټوله کيسه وکړه او بيا زينت وويل: ساحل هغی چي بيا ستا شعرونه د خپل خاوند په نامه کړه نو تا کوم اقدام نه وښوی؟

ساحل وويل: نه ځکه چی د هغی پلار يو لوړ رتبه چارواکی وو زما په وس کی نه وه ورسره،

زينت وويل: اصل کی ساحل د همداسی کسانو سره تاسو هر څه کولای سی ځکه چي د هغو يو کوچنی غلطی هم د هغو سياست او مقام ته تاوان رسولای سی نو ځکه هغوی نه غواړی چی کوم غلط کار وکی،

ساحل وويل: نو څه کول پکار دی؟

زينت وويل: د اطلاعاتو او فرهنگ وزارت ته ورسه او پر دوی د کافی رايټ د غلا قضيه خلاصه که زه باوری یم چی هتماً به یی ته گټی،

ساحل په حیرانی سره د زينت د غیر څخه خپل سر پورته کړ او هغی ته یی په حیرانی کتل او بيایي وويل: زينت ستا دماغ خو داسی چلیږی او کار

کوی لکه د طیارۍ ماشین دا خو دي ډیر ښایسته
نظر راگر اوس یی نو نه پریردم،

د ساحل رخصتي پای ته ورسیدل خپل سامان یی
تیار کړ او د روانیدۍ په وخت کی یی زینت ته
وویل: زینت زما به ډیره یادیری،

زینت وویل: کوبښ وکه درسونه ووايه هغه امتحان
چی وړاندیز یی درته سویدی په ښه ډول یی ورکه
نو بیرته به ژر راسی،

ساحل وویل: اف دا خو هم ډیر وخت نیسی بی تا به
یی څنگه تیروم نه پر موبایل خبری راسره کوی نه
خطونه رالیری نو ظلم خو دی زما سره،

زینت وویل: ولی دی تلوار دی زه خو یم ستا،

ساحل وویل: خو.....

زینت وویل: خو خو دی پریرده اوس ولاړ سه
درسونه ووايه ځان ښه تکره که،

ساحل د خپل جیب څخه موبایل راوکنی او زینت
ته یی وویل: یو دانه سلفی خو را سره ونیسه،

ساحل زینت ته نیردی سو او د هغی سره یی سلفی
عکس ونیوی او بیایي د زینت څخه خدای په امانی
واخیستی او مخ د ښار پر طرف رهی سو،

ساحل او شهاب څو ورځي وروسته د اطلاعاتو او
فرهنگ وزارت ته ورغلل او د زهرا پر ضد یی

قضيه خلاصه كړه كله چي محكمه دايره سوه ساحل خپل ثبوتونه محكمي ته وړاندې كړل د قضيه د ساحل په گټه روانه وه خو محكمي د قضيي فيصله سبا ته وغځول كله چي سبا سو نو ټول حاضر سول خو زهرا نه وه حاضره سوي محكمي هغي ته څه انتظار وكړ خو زهرا نه راغلل وروسته قاضي وويل: د تيرو څو ورځو محكمه دي پايلي ته ورسيدل چي اغلي زهرا د ساحل څخه په چم سره د هغه د شعرو كتابچه اخيستي وه او د خپل راتلونكي خاوند په نامه يي د ساحل شعرونه چاپ كړي وه اغلي زهرا مجرمه ثابته سوه او د هيواد د اساسي قانون مطابق به زهرا و ساحل ته د كتاب څخه په لاس راغلي ټولي پيسې او امتيازات وركوي ددي تر څنگ محكمه زهرا ته د دوو مياشتو بند سزا هم اوړوي،

په دي سره شهاب او ساحل پير خوشحاله سوه د قاضي څخه يي د محكمي فيصله واخيستل او د پوليسو سره يو ځاي د زهرا د كور پر طرف وړ روان سول كله چي د زهرا كور ته ورسيدل نو ساحل پوليسو ته وويل چي تاسو همدلته ودريري موږ دننه ورځو،

وروسته شهاب او ساحل د زهرا كور ته دننه ورغلل تر څو زهرا ته د محكمي فيصله وړ ښكاره كړي خو كله چي دننه د زهرا كور ته ورغلل نو

ويليدل چي د زهرا راتلونكي خاوند ارمان زهرا وهله په دې سره ساحل د زهرا او ارمان پر طرف ور وځغستل او ارمان يې د زهرا څخه ليري وغورځوي، ارمان ولاړ سو او ساحل ته يې ور حمله كړه خو ساحل پر ارمان قوي وو نو ځكه يې ارمان بڼه ډير ووهه چي تر خوله او پزه يې ويني وبهيدلي تر ډير جنگ وروسته ارمان ځان وكښي او ساحل ته يې وويل چي در سره گورم به،

تر څه وخت وروسته شهاب زهرا ته وويل: زهرا وگوره چي موږ څه راوړيدي پوهيږي محكمې څه فيصله وكړه؟ محكمې چي ته به ټول د ساحل د كتاب امتيازات او پيسې ساحل ته ورکوي او د دوو مياشتو بند سزا به هم ويني ستاسو د کور مخته پوليس ولاړ دي غواړي تا ونيسي همدا اوس،

زهرا چي تر سترگو يې اوښکې بهيدلي په دې سره ډيره حيرانه سوه، ساحل د زهرا مخته وکتل چي ډيره غمگينه وه او تر سترگو يې اوښکې رواني وي چي دا څيهرې يې پر ساحل ډير اثر وکړ بيا يې شهاب ته وويل: شهاب! ته د محكمې فيصله او دوسيه راوړه،

شهاب د محكمې فيصله او دوسيه راوړل او ساحل ته يې ورکړل، ساحل هغه دواړه واخيستل او څيري يې کړل په دې سره زهرا او شهاب دواړه حيران سول بيا شهاب وويل: ساحل دا دې څه وکړه؟

ساحل موسکی سو او ویویل: یاره ما خو ددی سره
رښتینی مینه کول څه وسوه چی دی مینه نه راسره
کول دی چی زما سره کوم بد وکړل د هغه سزا دا
ده دی ولیدل،

وروسته ساحل د زهرا د کوره ووتی او پولیسو ته
یی ویویل: تاسو ولاړ سی ما خپله عریضه بیرته
واخیسته،

ساحل د پوهنتون امتحانو ته ځان تیاروی څه ناڅه
درسونه یی د ځان سره تکرار کړل وروسته علان
وسو چی د نابغه محصلینو د امتحان مخکی د
ستادانو لخوا یو بل آزمایشی امتحان اخیستل کیږی
تولو هغو محصلینو چی دی امتحان ته یی ځانونه
انتخاب کړی وه تیاری شروع کړ او دوی ورځی
وروسته آزمایشی امتحان شروع سو تـول د
پوهنتون استاذان او محصلین راغلی وه ساحل او
څو نور محصلینو چی د نابغه گانو امتحان ته یی
ځان انتخاب کړی وو د تـولو محصلینو او استاذانو
په وړاندې ناست وه او استاذانو پوښتنی ځنی شروع
کړی استاذ ویویل: د لومړی برخې سوالونه مو د
تاریخ څخه دی او ډیر اسانه دی،

لومړی پوښتنه استاذ وکړل: په لومړی نړیواله
جگړه کی څو جاپانیان مړه او څو تپیان سول،
څلور جوابه سوال دی جوابونه یی په لاندی ډول
دی،

الف: ۲۰۰ مږه او ۲۰۰ ټپيان سول

ب: ۵۰۰ مږه او ۲۰۰ ټپيان سول

ج: ۷۰۰ مږه او ۹۰۰ ټپيان سول

د: ۳۰۰ مږه او ۹۰۷ ټپيان سول،

محصلين ټولو د جواب په اړه فکر شروع کړ او بيا
يوه محصل وويل: په لومړي نړيواله جگړه کې
۳۰۰ جاپانيان مږه او ۹۰۷ ټپيان سول،

استاذ وويل: د سوال جواب بلکل صحی دی،

ټولو محصلينو چکچکي وکړي او وروسته استاذ
دوهم سوال شروع کړ او وويل: د روم ښار څو
کاله مخکې او په کوم ځای کې جوړ سويدي صحی
جواب يی انتخاب کړی،

الف: ۲۰۰۰ کاله مخکې تر ميلاد په مصر کې

ب: ۳۰۰۰ کاله مخکې تر ميلاد په روم کې

ج: ۱۰۰۰ کاله مخکې تر ميلاد په لاتيوم کې

د: ۵۰۰ کاله وروسته تر ميلاد په هسپانيه کې

ټولو محصلينو بيا د جواب لپاره فکر کول شروع
کړل بيا يوه محصل وويل: ۱۰۰۰ کاله مخکې تر
ميلاد په لاتيوم کې،

د تاریخ او نورو عمومي سوالونو او جوابونو لړۍ همداسې جريان درلودی ټول محصلينو جوابونه ورکړل او کړيدیت يی وگټل خو د ساحل پر ژبه د یوه سوال جواب هم نه راټلی ساحل پیر وارخطاء وو، وروسته استاذ وویل: اوس هم د پروگرام اخیره ده او د سختو سوالونو واری دی د تیرو ټولو سوالو نمرې چی تاسو هر یوه گټلی دی او ددې سوالو د یوه سوال د جواب نمرې به د هغو سره برابری وی هیله ده چی په پوره هوښ او فکر به جواب راکوی ځکه دا سوالونه څلور جوابه نه دی نو لومړی سوال په دي ډول دی: که یوه مصنوعي سپوږمکی په دوو ساعتونو کی ۳۰۰۰ کیلو متره واټن ووهی نو په ۷۲ ساعتونو کی به څو کیلو متره واټن ووهی؟

ټول محصلین په فکر کی سول خو د هیچایي هم جواب نه وو زده بیا استاذ وویل: محصلينو تاسو صرف ۶۰ دقیقې وخت لری،

بیا استاذ ساحل ته وکتل او ویویل: ښاغلی ساحل تاسو جواب ووايست تاسو خو یوه سوال ته هم جواب نه دی ویلی،

ساحل پیر وارخطا وو په رږدیدلی لاس یی مایک راپورته کړ او ویویل: که یوه مصنوعي سپوږمکی

په ۳ ساعتو کی ۳۰۰۰ کیلو متره واټن ووهی نو په
۷۲ ساعتونو کی به ۲۱۶۰۰۰ کیلو متره واټن
ووهی،

په دی سره استاذ وویل: د سوال جواب موووووو
بلکل صحی دی،

په دی سره ټولو محصلینو چکچکی کری ساحل
چی ډیر وارخطا وو لږ یی وارخطایی کمه سول بیا
استاذ وویل: دوهم سوال مو په دي ډول دی.....

ساحل د استاذانو ټولو پوښتنو ته جوابونه وویل
شهاب او نور ټول محصلین ډیر خوشحاله وه
وروسته نتیجی اعلانول شروع سول د اعلان لپاره
د پوهنتون ریس ودریدی او ویویل: اوس هم راځو
د اول مقام گټونکی اعلانوو چی د ټولو څخه به یی
زیاتی نمری وری وی ستاسو په اند اول مقام به چا
گټلی وی؟

ټول پوهیدل چی سختو او ډیرو نمرو ولا سوالونه
ساحل جواب کړل نو ټولو محصلینو وویل: ساحل!
ساحل! ساحل!

بیا ریس وویل: بلی هو لومړی مقام ساحل گټلی دی
ورته مبارک دی وی،

وروسته د پوهنتون ریس ساحل ته ستاینلیک او
نوري جایزې ورکړی او ساحل یی ډیر تشویق کړ،

یوه اوونۍ وروسته د نابغه محصلینو امتحان شروع کیدی ساحل هغه ته تیاری نیوی چی اوونۍ پای ته پری ورسیدل او امتحانات شروع سول ساحل هغه امتحانات ټول ورکړل پایلو ته یی پنځه ورځې وخت پاته وو ساحل ډیر پریشانه وو شهاب ورته وویل: ساحل یاره غم یی مکوه الله مهربان دی اول مقام به ستا وی،

ساحل وویل: یاره دي ته نه یم وارخطا چي زه به ناکام سم دي ته وارخطا یم که ناکام سوم زه به کلی ته بیا په کوم مخ ورځم هغه ماته ډیر امیدونه لری،

شهاب وویل: ساحل الله به یی خیر کی ته فکر مه خرابوه،

څو ورځې وروسته پایلي اعلان سوي شهاب او ساحل دواړه سهار د وخته پوهنتون ته راغلل ساحل وویل: شهابه ته ورسه نتایج وگوره چي څه ګلان مو کرلی دی،

شهاب وویل: خو ته هم راځه؟

ساحل وویل: یا یاره زما زړه دربیږی زړه می مطمئن نه دی چی کامیاب سوی دي یم خو ته ورسه زه همدلته درته دریرم،

وروسته شهاب ولاړی او نتایج یی وکتل څه وخت وروسته بیرته ساحل ته راغلی په تندي باندي یی ګونځي وی او پریشانه معلومیدی ساحل په حیرانی

سره وویل: څه خبره ده ولی داسی پریشانه یی ناکام
سوی یم؟

شهاب اوږده ساه وایستل او د څه وخت وروسته یی
یو دم په مسکا وویل: ساحله تالومری مقام گتلی
دی،

ساحل ډیر حیران سو او بیای یی خپله د نتایجو و
طرف ته ور وځستل او ویلیدل چی لومړی دده نوم
وو نو ډیر خوشحاله سو او شهاب یی په غیر کی
ونیوی او بیای یی تر سترگو اوښکی راغلی شهاب
چی دده اوښکو ته وکتل نو حیران سو او ویویل:
ساحله دا د خوشحالی په ورځ ته ژاری؟

ساحل وویل: یاره دا ورځ ما په خوب کی هم نه وه
لیدلی،

شهاب وویل: ساحله ته باید د هغه چي څخه ډیره
ډیره مننه وکی چی ته یی پوهنتون ویلو ته تشویق
کړی،

وروسته د پوهنتون استاذان او ریس هم راغلل او
ساحل یی په غیر کی ونیوی او مبارکی یی ورکړه
او بیا ریس وویل: ساحله ډیر ډیر دي درته مبارک
وی تا زموږ د پوهنتون نوم را وځلوی تاسو د
پروگرام لپاره تیار سی موږ ستاسو لپاره راتلونکي
اوونۍ کی یو شانداره فراغت غونډه جوړه وو تاسو
خپل دوستان هم در سره راولي،

ساحل وويل: سمدہ ريس صاحب،
وروسته شهاب وويل: ساحله ته ولي مراسمو ته
هغه ستا د کلي دوسته هم نه راغواړي؟
ساحل وويل: نه ياره هغه نه راسره راځي،
شهاب وويل: نو ته دي د دوستانو څخه څوک
راولي فراغت غونډی ته؟
ساحل وويل: ستا بابا او د ورکشاف نور
کارکونکي؟
شهاب وويل: نو بابا خو زما له طرف راځي زه به
بي راوړم،
ساحل وويل: نه نه بابا زما له طرفه دي،
شهاب وويل: اسمدہ ياره چي څنگه ستا خوښه وي
خو ساحل يو خبره وکم؟
ساحل وويل: هو،
شهاب وويل: ته ولي خپل مور او پلار او ورونه نه
راولي؟
ساحل وويل: کوم مور او پلار او کوم ورونه هغه
مور او پلار چي زه يي د کور څخه په تيلو وايستلم
هغه ورونه چي زه يي تل تر تللم او وهلم به يي
هغوي نه زما خپل دي او نه به هم وي،

یوه اوونۍ وروسته د فراغت غونډه جوړه سوه ساحل او شهاب دواړه فارغه سول او ساحل ته ډیرې جایزې ورکول سوي ساحل تر فراغت غونډۍ وروسته د ملگرو او شهاب څخه خدای په آمانۍ واخیستی او مخ د کلی پر طرف روان سو تر څه مزل وروسته نارنج کلاء ته ورسیدی ډیر ستړی سوی وو نوی پر چوکۍ څنگ واچوی پښې یې وغوځولي او سترگې یې پټې کړې څه وخت وروسته زینت پټه راغلل او د ساحل په سترگو باندي یې لاسونه ونيول، ساحل موسکۍ سو د زینت لاسونه یې دواړه ونيول د سترگو څخه یې لیری کړل او دواړه یې ښکل(مچ) کړل زینت د ساحل په فارغه کیدو ډیره خوشحاله سوه ساحل خپل ټولي جایزې او مډالونه زینت ته ورکړل او ویویل: زینت! ددې ټولو جایزو اصلی حقداره ته یې که تا زه پوهنتون او درس ویلو ته نه وای استولی نو نن به ما دا جایزې او مډالونه نه وای تر لاسه کړی،

زینت وویل: ساحل ته هر وار د خپل لیاقت لامل ما ولی بولی دا خو ستا خپل لیاقت وو چی ته یې دي حای ته ورسولی،

ساحل وویل: خو ددې لیاقت د راوینلو لامل همدا ته وی زینت اوس ژر کوه زما تحفه راکه زه خپل تحفه غواړم زه ددې تحفې د تر لاسه کولو لپاره دومره ژر راغلم چی یاد یې هم نه کیږی،

زینت وویل: ښه؟! او که یی زه نه درکم نو؟

په دي سره د ساحل تندي گونځی سو او ولاری پر
چوکی کښینستی زینت موسکی سوه او ورغله د
چوکی د شالخوا یی پر ساحل لاسونه راوگرځول
او ویویل: مینه در سره لرم،

ساحل موسکی سو او د زینت لاسونه یی ټینګ
ونیول او ښگل یی کړل،

ساحل و زینت ته ویل: زینت ته کله به می ستا د
مور او پلار سره معرفی کي؟

زینت وویل: ته د هغو سره نه سی لیدلای هغوی
زیات مصروفه وی ماته هم وخت نه لری هغه
زیات وخت د هیواد څخه بهر وی،

ساحل وویل: زینت! ستاسو کور چیریدی ماته یی نه
را ښکاره کوی؟

زینت موسکی سوه او ویویل: ساحل! زما کور خو
همدا کلاء ده،

ساحل موسکی سو او ویویل: مسخری کوی که دا
ستا کور وی نو بیا ته هره ورځ چیری ځی؟

زینت موسکی سوه او ویویل: خیر ته دا پریږده که
ته غواړی چی زما د مور او پلار سره ووینی نو
زما یو کار به کوی،

ساحل وویل: څنگه کار؟

زینت موسکی سوه او ویویل: اسانه دی وار خطاء
کیره مه ووايه کوی یی؟

ساحل وویل: ته خو ووايه چی څنگه کار دی؟؟

زینت وویل: ساحل! تا پوهنتون ووايه او غوره مقام
دی خپل کړ اوس که ته د خپل لیاقت او د پوهنتون
ویلو څخه گټه وانخلي نو پوهنتون او غوره مقام
گټل ستا لپاره بی فایده سول ته د اقتصاد پوهنځی
څخه فارغه سوی یی زه غواړم چې ته یو کاروبار
شروع کړ او خپل ځان تر یوه ځایه پوری ورسوی
نو زه به په ویاړ سره تا و خپل مور او پلار ته ور
معرفی کم زه خو په هر حال په تا ویاړم خو بابا
می هتماً دا پوښتنه کوی چی ساحل څه کار کوی نو
زه به په ویاړ ورته ووايم چی ته د اقتصاد
پوهنځی څخه فارغه سوی یی او اوس تجارت کوی،

ساحل موسکی سو او ویویل: زه او تجارت؟ زینت
ته خو پوهیږی چی زما په جیب کی د موټر د
کرایي پیسې لا نسته نو زه تجارت په څه شی
شروع کم،

زینت وویل: ددی حل لاره هم ما درته لټولی ده زما
د اکا زوی په بانک کی مدیر دی هغه به تاته د څه
وخت لپاره پیسې په قرض درکړي ته خپل کاروبار
په شروع که چی پیدا دی کړی بیابه یی بیرته
ورکړی،

ساحل وویل: خو.....

زینت په خبره کی ور گډه سوه او ویویل: خو مو
یی پرېږده ته به ژر تر ژره ځی او کاروبار به
پیلوی،

ساحل وویل: دومره ژر بیا ولاړ سم خو یوه ورځ
یی کیری چی راغلی یم،

زینت وویل: ته ولاړ سه زه هم یو میاشت وروسته
پسی درځم،

ساحل وویل: سمدې خو دوی ورځی وروسته ځم
اوس نه،

ساحل دوی ورځی د زینت سره تیری کړی
وروسته یی د زینت څخه خدای په امانی واخیستی
او روان سو خو زینت د شالخوا پری ږغ وکړی:
ساحل بیا چی کله بانک ته ورتللی بیا د شپي لخوا
ورسه ځکه چی هغه د ورځی نه وی،

ساحل حیران سو او ویویل: دا بیا څنگه بانک دی
چی د ورځی نه وی د شپي وی؟

زینت موسکی سوه او ویویل: دا بیا زموږ بانک
دی، وروسته ساحل د بنار پر طرف روان سو څه
وخت وروسته بنار ته ورسیدی او د زینت د
ورکړی ادرس مطابق د شپي د بانک په لټه روان
سو د ادرس پوښتنه یی کول کول کول چی اخیر د
بازار څخه بهر طرف ته ووتی شاوخوا یی وکتل

هيڅ هم نه معلومیده د ډيرو خلکو څخه يی پوښتنه
وکره خو هيچا ته نوموړی بانک نه وو ور معلوم
ساحل ډير ستړی سو او پر سرک ودریدی لږ
وروسته يو دم يو چا د ساحل د شاله طرفه وويل:
سلام!

په دی سره ساحل ډير وبيریدی کله چی یی ورته
وکتل نو يو ځوان یی شاته ولاړ وو،
ساحل وويل: وعليکم السلام،

ځوان وويل: تاسو ساحل یاست اوه؟

ساحل حيران سو او په حيرانی یی وويل: هو خو
تاسو ما څنگه پیژنی؟

ځوان وويل: زه حسام یم د زینت د اکا زوی،

ساحل وويل: اوه ښه تاسو یاست څنگه یاست جوړ
یاست پخیر یاست؟

حسام وويل: هو ښه یم ستاسو په اړه زینت خور
راته ویلی وه زه تاسو ته په بانک کی انتظار وم خو
تاسو وځنډیاست بیا می فکر وکر چی لار به
درڅخه ورکه سوی وی نو ځکه خپله درپسی
راووتم،

ساحل وويل: دا ستاسو بانک جالبه نه دی؟

حسام وويل: ولی؟

ساحل وويل:

لږ هاخوا يو کوچنی دوکان وو د دوکاندار په ساحل
 کی فکر سو او ساحل ته یی ډیر حیران حیران کتل
 د ساحل هم ورته فکر سو چی دوکاندار ولی ده ته
 حیران حیران گوری دوکان ته نږدی بانک وو
 ساحل او حسام دواړه ورننوتل دوکاندار ساحل ته
 کتل خو یو دم بی سده سو او په دوکان کی راچپه
 سو،

کله چی ساحل او حسام دواړه بانک ته ننوتل نو د
 بانک کارکونکو ټولو کار پریښوی او ساحل ته یی
 په خلاصه خوله حیران حیران کتل ساحل هم
 حیران سو چی دوی ولی زما په لیدو دومره حیران
 سول بیا حسام د ساحل په پته کارکونکو ته اشاره
 وکړه چی کار مو کوی هغوی بیرته خپل کار
 شروع کړ حسام ساحل خپل دفتر ته بوتلی هلته یی
 باندېار شروع کړ او دڅه وخت وروسته یی ساحل
 ته څو بستې پیسې ورکړی پیسې ډیری زیاتې وی
 ساحل حیران سو او ویویل: یاره ټول ښار نه رانیسم
 چی دومره زیاتې پیسې راکوی صرف یو کوچنی
 فابریکه جوړوم چی یو لږ اندازه پیسو ته ضرورت
 لرم،

حسام موسکی سو او بیای یی ویویل: ساحل! دا پیسې
 ټولې در سره واخله چی هر څومره دی پکار سوی
 هغه مصرف که چی پاته سوې هغه به بیرته راکي،

ساحل ویویل: خو حسام دا بیخي زیاتې دی،

حسام وويل: نه دي زياتي ته دا در سره واخله که
دی نورو ته ضرورت سو نو بيا ماته ووايه،،،

ساحل وويل: سمدہ خو حسام زه د ضمانت لپاره
داسی څه نه لرم چی تاسو ته یی په ضمانت کی
درکم،

حسام موسکی سو او ووييل: ساحل دا تاسو څنگه
خبری کوی زه به ستاسو څخه ضمانت غواړم!؟

ساحل وويل: حسام زما او ستا خپلوی او انډيوالی
بيله ده مگر کاروبار بيل په کاروبارو کی ملگری
نه چلیری،

حسام وويل: ساحل! خپل او ملگری هم راته وایی
او بيا د ضمانت راته وایی او پردی کوی می؟
ساحل وويل: خو حسام...

حسام یی خبره قطعہ کړه او ووييل: ساحل زه ستا
یوه خبره بله نه اورم ته دا پیسې در سره واخله که
دی نورو ته ضرورت سو ماته ووايه،

ساحل وويل: مننه حسام،

ساحل ولاړ سو او د حسام څخه یی خدای په امانی
اخیستی خو حسام وويل: ساحل درڅه زه به دی تر
کوره ورسوم،

ساحل وويل: نه نه مننه حسام زه خپله ځم تاسو
تکلیف مکوی،

حسام وويل: سمدہ خو درخه تر دروازي به در سره
ولار سم،

کله چي ساحل او حسام د دفتر څخه ووتل نو د دفتر
کارکونکو ټولو ساحل ته د سترگو تر بغلو کتل
ساحل هم ډير حيران وو او فکر يي په دوی کي وو
کله چي د بانک دباندي ووتل نو ساحل د حسام څخه
خدای په امانی واخيستی او مخ د بنار پر طرف
رهی سو کله چي د هغه مخکيني دوکاندار و دوکان
ته چي ساحل ته يي حيران حيران کتل ورسیدی نو
ساحل وليدل چي هغه دوکاندار لا بی سده وو ساحل
ژر اوبه واخيستی او د هغه پر مخ يي ور وپاشلی
څه وخت وروسته هغه په سد کي راغلی خو کله
چي يي ساحل ته وکتل نو يو دم يي وځغستل او
ناري يي کړي چي هله خلکو پيري دی پيري
دی.... ساحل ډير حيران سو فکر يي وکي چي شايد
دا سړي لیونی وو، وروسته ساحل پر خپله لار
روان سو کله چي سهار سو نو يي د شهاب سره
ولیدل او ورته يي وويل: شهاب! زه غواړم چي يو
فابريکه جوړه کم ستا په اند کم کار به ډيره گټه
وکي؟؟

شهاب وويل: ساحل ته مسخري کوی؟

ساحل وويل: زه جدی یم یاره،

شهاب وويل: ساحل نو ته به پيسی د کومه کوی نه
خو ستا سره دومره پيسی سته چي فابريکه په جوړه
کي او نه هم زما سره سته،

ساحل وويل: شهاب! ته د پيسو فکر مکوه زما سره
ډيری پيسی سته چی یوه نه دوي فابريکي په
جوړولای سم،

شهاب وويل: ساحل تا خو به کم بانک نه وی چور
کړی؟

ساحل موسکی سو بيا یی وويل: همداسی فکر وکه،

شهاب وويل: نه ته رښتیا ووايه چی د کومه دي
کړی پيسی؟

ساحل وويل: د یو ملگری څخه می په قرض
واخيستی خو ته دا پرېږده ته راته مشوره راکه چی
څنگه فابريکه جوړه وو؟

شهاب وويل: نه پوهیږم یاره خو تا اقتصاد پوهنځی
ویلی ده زه خو د عامه ادارې د څانگي څخه فارغه
سوی یم،

ساحل وويل: باید داسی یو فابريکه جوړه کړو چی
د نورو فابريکو په اندازه یی فابريکي لږ وی او
توليداتو ته یی په بازار کی ډيره اړتیا وی ستا په
فکر داسی فابريکه به د څه شی وی چي توليداتو
ته یی د بازار زیاته تقاضا وی؟

شهاب وویل: نه پوهیږم یاره،

ساحل وویل: د بسکوتو کمپنی څنگه ده داسی کمپنی
تر اوسه زموږ او ستاسو په ښار کی سته هم نه؟

شهاب وویل: دا خو ډیر ښه نظر دی خو یاره ته به
ددي کمپنی لپاره ماشینونه د کومه کوی؟

ساحل وویل: انلاین رانیول کیږی زموږ تر ښاره
یی را رسوی او همدلته یی خپل انجینران را
نصبوی هم،

ساحل د بسکوتو انلاین ماشینان رانیول او نصب یی
کړل کله چی نصب سول نو د پرانیستلو لپاره ساحل
خپل ټول ملگري دعوت کړی وه او د پرانیستلو پټی
یی په ګډه سره پریکړل او ماشینان یی چلانده کړل
د څو ورځو وروسته یی د لومړی ځل لپاره څو
کارتونه بسکوت جوړ کړل او په موټر کی یی بار
کړل ساحل و بازار مندونکی ته وویل: کله چي دی
بسکوت بازار ته ویوړل نو په خپل ورباندی
مصرف سوی نرخ یی ورکه تر څو ډیر
پیروونکي پیدا کړو،

د څو ورځو وروسته د ساحل بسکوتو ډیر
پیروونکي پیدا کړل او وار په وار یی پیروونکي
زیاتیدل مخکي به یو نفر بازار مندونکی وو خو د
درو اوونیو وروسته بازار مندونکي ډیر زیات سول
چي هغوی هم په پیروونکو نه رسیدل وروسته به

پيرودونكي کمپنی ته ورتلل او بسکوت به یی رانیول ساحل ادارې کارونه ټول شهاب ته وسپارل شهاب هم په بڼه توگه خپل وظیفه سرته رسول، ساحل څه وخت وروسته د گرځیدلو لپاره موټر رانیوی او دی او شهاب به پکښی گرځیدل د ساحل کمپنی ډیره مشهوره سوه او زیات کاریگر یی په کار وگمارل رسنیو به کله کله د ساحل سره مرکي کولی او د هغه د ژر پرمختگ په اړه به یی پوښتنې ځنی کولی، د ساحل پلار او وروڼه ټول بیکاره سوی وه دوی د سهار ناشته کول د ساحل یوه ورور ورځپاڼه ویل او بیای یی یو دم وویل: بابا! بابا! هلي دلته راسی، دوی چی کله ورغلل نو هغه وویل: بابا تاسو ورته وگوري څومره غټه کمپنی ده،

پلار یی وویل: بی عقله زه کمپنی څه کوم چي دومره تیزه ناره دي راوکره ما چي ویل څه پښ سو،

زوی یی وویل: بابا ته وگوره چي ددي کمپنی مشر څوک دی،

پلار یی عینکی پر سترگو کښینولی او ورځپاڼه یی ځانته ونیول کله چی یی پر خط سترگي ولگیدی نو ویلیدل چي راغلی وه: ددي کمپنی مشر ښاغلی ساحل دی چي په لږ وخت کی یی زیات پرمختگ وکړ،

د ساحل پلار ډیر حیران سو بیایي ژر دوهمه پانه
راواړول نو هلته یی د ساحل عکس هم ولیدی ډیر
حیران سو او بیایي تر سترگو اوښکي وبهیدی او
یو دم یی د ساحل مور ته ور ناره کړه: ښځی؟
ښځی؟،

د ساحل مور وویل: هاڅه وایی؟

د ساحل پلار ورځپانه وروړل او هغی ته یی د
ساحل عکس ور ښکاره کړ، د ساحل مور ډیره
حیرانه سول تر سترگو یی اوښکي وبهیدی او بیا
یی وویل: دا خو ساحل دی،

د ساحل پلار وویل: هو خو ته ورته وگوره دا لویه
کمپنی زموږ د زوی ده ورځپانې ولایي زیات
صفتونه کړیدی،

د ساحل د مور او پلار تر سترگو زیاتې اوښکي
بهیدی،

ساحل د زینت د راوستلو لپاره کلی ته روان سو او
زینت یی د کلی څخه ښار ته په خپل موټر کی
راوستل او بیایي خپل دفتر ور ښکاره کړ زینت
ډیره خوشحاله وه ساحل زینت پر چوکی کښینول او
خپله لاندې ورته کښینستی د زینت لاس یی په لاس
کی ونيوی او بیایي ورته وویل: زینت دا ټول ستا
لکبله که چیری تا زما سره مرسته نه وای کړی نو
نن به زه دي ځای ته نه وای را رسیدلی، ساحل

زينت ته خپل د زړه حال وايه چي په دي وخت كي
دفتر ته چوكيدار راننوتي كله چي چوكيدار دفتر ته
ننوتی نو ډير حيران سو او د حيرانتيا څخه يی
ناری تیری کړی،

ساحل په غوسه سو او بيایي وويل: بل وار زما
دفتر ته بی اجازی مه راځه،

چوكيدار وويل: وبخښه صاحبه دباندې يو د ډير
عمر سړی راغلی دی وایی چی زه د ساحل پلار یم
او څو ځوانان هم ور سره دی،

ساحل ډير حيران سو او ژر يی د دفتر د کلکين
څخه دباندې وکتل نو ويليدل چی دده پلار او وروڼه
وه ساحل ډير حيران او خوابدی سو او بيایي د
ځان سره وويل: اوس یی فياد سوم،

ساحل چوكيدار ته وويل: ورسه ورته ووايه چي زه
په دفتر کی نه یم او بيا دلته مه راځی،
چوكيدار وويل: سمدې صاحبه،

كله چی چوكيدار ولاړی نو زينت هم ولاړه سوه او
د دفتر په کلکين کی يی د ساحل وروڼو او پلار ته
وکتل هغوی ډير ستړی او ناچاره معلوميدل زينت
هغوی ته کتل او بيایي ساحل ته وويل: تا ولی هغه
نه را پريښول؟

ساحل وويل: زينت! زما اوس هم تير وختونه فياد
دی چي زما وروڼو زما سره څومره ظلمونه وکړل

اوس می هم فیاد دی چي پلار می د کوره پوری
وهلم او دروازه یی راته وتړل ورونو خو می داسی
چلند را سره کوی لکه د یو پردی سره،

زینت وویل: ساحل! هغه ستا ورونه نه دی،

په دی سره ساحل ډیر حیران سو او زینت ته یی
وویل: تا څه وویل؟

زینت وویل: هغه ستا ورونه نه دی،

ساحل حیران حیران زینت ته کتل او بیایي وویل:
زینت ته په هوښ کی یی؟

زینت وویل: هو ساحل هغه ستا ورونه نه دی هغه
ستا د اکا زامن دی ستا اکا او د هغه بنځه په یو
ترافیکي پیښه کی مړه سول ستا د اکا زامنو بل
څوک نه درلودل چی ددوی روزنه یی کری وای
بیله ستا د مور او پلار ماسیوا کچیری ستا مور او
پلار هغه یوازی پری ایښی وای نو هغه به مړه
سوی وای یا به هم کوڅه ډبي ځنی جوړ سوی
وای،

ساحل په حیرانی وویل: زینت ته په دي څنگه خبره
یی؟

زینت وویل: ساحل ستا مور او پلار ستا سره ډیره
مینه لری،

ساحل وویل: زینت ته درواغ وایی که هغوی زما سره مینه کولای نو زه به یی داسی په پوري وهلو د کوره نه ایستلای،

زینت وویل: ساحل! ستا مور او پلار د کوچنیوالی څخه دا کوښښ کوي چی تا ښه تربیه یی کری چی ته باید خپله خپل ځان راپورته کری او خپل پر پښو ودریری هغوی ته ځکه د کوره پسی واخیستی چی ته د ستونزو سره عادت سی او ستونزی دی چی چاته لوړ مقام ورکوی هغوی ته په دي نیت د کوره و ایستلی ځنی وخت د مور او پلار زیاته مینه اولاد خرابوی سست او کهاله یی اموخته کوی هغوی نه غوښتل چی ته داسی سی هغوی به ستا په جدایی کی هر شپه پیر ژړل،

د ساحل د زینت خبری رښتیا ونه گڼلی نو په ځغاسته د دفتره ووتی تر څو د پلار څخه حقیقت وپوښتی خو چی دباندی ووتی هلته یی پلار او وروڼه نه وه ساحل چوکیدار ته وویل: هغه سړی او هغه ځوانان څه سول؟

چوکیدار وویل: صاحب هغه خو ولاړل،

ساحل وویل: کومی خواته؟

چوکیدار وویل: داسی د پارک و خواته وگرځیدل،

ساحل په ځغاسته ورپسی ووتی د ساحل وروڼه او پلار د پارک په بغل کی روان وه د ساحل پلار

ستري سو نوي زامنو ته وويل: تاسو درځي زه
دلته لږ وخت استراحت كوم،

زامنو يي وويل: سمدې بابا،

د ساحل ورونه ولاړل او د ساحل پلار په پارک کې
پر يو چوکۍ کښينستې لږ وروسته ساحل هم پارک
ته را ورسيدى شاوخوا يي وکتل څوک نه معلوميدل
چې لږ مخته ولاړى نوي پلار وليدى چې پر
چوکۍ ناست دى ساحل په ځغاسته ورغلى او د پلار
مخته ودريدى او په ستري اواز يي ورته وويل:
سليم، محمود، وصال زما څه دى،

پلار يي د ساحل په سترگو کې په حقيقت پوهيدل
ليدل نو يي ورته وويل: هغه ستا د اکا زامن دى،

د زينت يوه خبره خو رښتيا سوه د ساحل تر سترگو
اوښکې بهيدى بيا يي وويل: تازې د کوره ولې پسې
واخيستم؟

پلار يي وويل: ځکه چې ما غوښتل چې ته خپله
خپل ځان پر پښو ودروى او ته د ستونزو سره ځان
بلد کړى تر څو يو وخت يو مقام تر لاسه کړي،

د ساحل تر سترگو نورې اوښکې وبهيدى او په ژړا
يي وويل: ايا دا فکر مو نه کوى چې بى تاسو به زه
څنگه گزاره وکم بيله تا او موره به زه څنگه ژوند
تيروم؟

د پلار تر سترگو یی هم اوبښکي راغلی او ویویل:
زویه ته نه یی خبر چي ستا د تلو سره به هره ورځ
پر مور داسی تیریدل لکه په زندان کی چی یو خو
څه مو کړی وای که مو داسی نه وای کړی نو تا به
هیڅکله روښانه راتلونکی نه وای پیدا کړی،

ساحل پلار په غیر کی ونيوی او په ژړایي ورته
وویل: بابا ته پر ما نه یی گران،

پلار یی هم ساحل په غیر کی ټینگ ونيوی او پر
تندی او مخ یی مچوی(ښکلوی) وروسته دواړه د
کور پر خوا روان سول د ساحل مېر د لمانځه پر
ځای ناسته وه او دعا یی کول چی ساحل ورغلی او
د شاله خوا یی مور په غیر کی ونيول مور چی یی
کله لاسو ته وکتل نو ویپیژندی چی ساحل دی نوی
په ژړا د ساحل لاسونه راپورته کړل او مچ یی
کړل د مور سره تر روغېر وروسته یی وروڼه
یعنی د اکا زامن یی راغلل او ټولو په غیر کی سره
و نیول تر څه بانډار وروسته ساحل روان سو مور
یی ورته وویل: چیری ځی زویه،

ساحل وویل: مور هلته په دفتر کی یو څوک راته په
انتظار دی بیرته ژر راحم،

مور یی وویل: سمدې زویه ورسه،

ساحل په ځغاسته دفتر ته راغلی زینت ورته انتظار
وه ساحل چی کله دفتر ته ننوتی نوی زینت د منځي

په غیر کی ونيول او ورته یی وویل: ډیره مننه ډیره مننه زینت ستا لکبله نن زه د خپلی کورنۍ سره یو خای سوم تازه په حقیقت خبر کړم خو زینت تانه راته وویل چی ته څنگه پوه سوی چی زما ورونه زما د اکا زامن دي او زما پلار په ما کی د وړتیا پیدا کولو لپاره زه د کوره وایستم ته په دي څنگه خبره یی؟

زینت حیران د ساحل سترگو ته کتل او بیای یی وویل: ساحل هغه زه... ،

زینت خبره پوره کړی نه وه چی په دی وخت کی د دفتر دروازه وټکیدل ساحل د دننه ورتلو وویل گوری چی چوکیدار وو هغه وویل: وبخښي صاحب په انتظار خای کی یو انجلۍ ناسته ده غواړی ستاسو سره ووينی،

ساحل وویل: انتظار یی که زه اوس مصروف یم،

ساحل د زینت د چوکی مخته ناست وو چوکیدار د زینت چوکی ته وکتل او ډیر حیران سو او بیای په حیرانی له دفتره ووتی،

لږ وروسته کمپنی ته شهاب راننوتی ویلیدل چی د ساحل د دفتر څخه چوکیدار را روان وو شهاب و چوکیدار ته ور ناره کړه چی دلته راسه کله چی هغه ورته راغلی نو شهاب ورته وویل: د کمه خایه څخه راغلی؟

چوکیدار وویل: ساحل صاحب ته یو انجلی په
انتظار خای کی ناسته ده ما ساحل صاحب ته وویل
خو ساحل صاحب ویل چی زه مصروفه یم،

شهاب د انتظار خای و خواته ورغلی چی وگوری
څوک انتظار ده کله چی هلته ورغلی نو ویلیدل چی
زهرا په زړو کالو او زهیره خیره په انتظار خای
کی ناسته وه شهاب ډیر حیران سو او بیایی زهرا
ته سلام ووايه وروسته تر روغبر شهاب وویل:
تاسو دلته؟

زهرا وویل: زه وظیفی ته اړتیا لرم خبره سوم چی
تاسو یو خزاندار ته ضرورت لری که تاسو هغه
وظیفه ماته راکړی نو احسان به مو وی راباندی،

شهاب حیران سو او بیایی وویل: تاسو دا وظیفه د
خان لپاره غواړی؟

زهرا وویل: بلی هو،

شهاب حیران وو چی د دومره لوی چارواکی لور
څنگه داته د وظیفی لپاره راغلی ده بیایی وویل:
سمده راځی زه به د ساحل سره خبری وکم د کمپنی
مالک ساحل دی،

شهاب او زهرا د ساحل د دفتر خواته روان سول کله چی
دفتر ته ورسیدل نو شهاب غوښتل د دفتر دروازه خلاصه
کي خو دروازه د دننه خوا څخه بنده وه شهاب کوښښ
وکي خو دروازه خلاصه نه سول شهاب ډیر حیران سو او

بيا يی زهرا ته وويل: ساحل لکه چي ډير مصروف دی يا
به هم بيده سوی وی د شپي لخوا زیات وخت ناست وی
تاسو راځي زما دفتر ته،

زهرا وويل: که تاسو مصروف یاست زه به بيا بل وخت
راسم،

شهاب وويل: نه نه راځي مهرباني،

زهرا او شهاب دفتر ته ننوتل شهاب وويل: تاسو څه
څيني چای که یخي اوبه،

زهرا وويل: نه چای نه کوم،

شهاب زهرا ته یخي اوبه ورکړی زهرا هم تری مننه
وکره وروسته شهاب خپل پر چوکی کښینستی او خپل
کمپیوټر یی چلانده کي او د کمپنی د څار کیمري یی په
راوستلی شهاب د ساحل د دفتر عکاسی راوستل څه وخت
یی ورته کتل او بيا ډير حیران سو سترگي یی غټي کړی
او په زیر زیر یی د ساحل دفتر ته کتل،

زینت وويل: ښه نو ساحل زه باید اوس ولاړه سم،

ساحل وويل: زه دی رسوم تر کوره پوری ځکه چي ما
راوستلی یی،

زینت وويل: نه نه مننه زه یو وار د اکا کورته ورځم پر
هغه باندی پوښتنه کوم بيا د هغه ځایه ځم،

ساحل وويل: خو د اکا تر کوره به دی زه ورسوم؟

زینت وويل: نه هغه دلته نیږدی دی زه خپله تلای سم،

ساحل وویل: سمدہ مخٲہ تہ دی بنہ پر اللہ دی سپارم،

زینت د ساحل څخہ خدای پہ آمائی واخیستی او ولاړہ
ساحل ہم د څہ وخت وروستہ د دفتر څخہ ووتی کله چی
د دفتر څخہ ووتی نو د شهاب سرہ مخ سو ساحل د شهاب
پہ لیدو ډیر خوشحالہ سو او ورته یی وویل: اوہ تہ څہ
وخت رالی یارہ،

شهاب د خوابدی پڅیرہ ورته وویل: بس یو څہ وخت
کیری چی رالم تہ څنگہ یی؟

ساحل موسکی موسکی کیدی او ویویل: بیخی بنہ یم یارہ
تہ څنگہ یی؟

شهاب وویل: بنہ یم خو تہ نن ډیر خوشحالہ معلومیری څہ
خبرہ ده؟

ساحل موسکی سو او ویویل: ہیڅ خبرہ نہ ده بس داغسی
خوشحالہ یم،

شهاب وویل: ساحل هغه د خزاندار وظیفہ چی مور اعلان
تہ سپارلی وه د هغی وظیفی لپارہ زهرا راغلی ده وایی
هغه وظیفہ ما تہ راکي،

ساحل حیران سو او ویویل: زهرا راغلی ده؟

شهاب وویل: هو یارہ هغه دا څو ساعته کیری تاته پہ
انتظار ځای کی انتظار وه بیا ما غوښتل چی ستا دفتر تہ
یی درولم خو ستا د دفتر دروازہ تړلی وه بیا ما خپل دفتر
تہ راوستل،

ساحل په حیرانی سره د شهاب د دفتر خواته ورغلی
ویلیدل چی زهرا هلته انتظار وه زهرا د ساحل په لیدو ژر
ولاره سوه او ساحل ته یی سلام ووايه ساحل په حیرانی
سره زهرا ته کتل او بیایي د سلام جواب ورکړ او ورته
یی وویل: کښینه مهربانی،

کله چی ساحل د شهاب دفتر ته ننوتی نو شهاب ژر د
ساحل دفتر ته ولاری او هلته یی په حیرانی شاوخوا کتل،
زهرا وویل: هغه تاسو په اخبار کی یو وظیفه اعلان کړی
وه که تاسو هغه وظیفه ماته راکي نو مهربانی به مو وی،
ساحل په حیرانی وویل: تاسو یی د خان لپاره غواړی دا
وظیفه؟

زهرا وویل: بلی هو،

ساحل وویل: سمدېه تاسو سر د سبا څخه وظیفی ته راسی،
زهرا په زهیره لهجه وویل: ډیره مننه،

وروسته زهرا ولاره او شهاب دننه دفتر ته راننوتی او
ساحل ته یی وویل: ساحل خبری دی ور سره وکړی؟
ساحل وویل: هو،

شهاب وویل: نو وظیفه دی ورکړه؟

ساحل وویل: هو ما ورته وویل چی سر د سبا څخه دی
وظیفی ته راکه خویاره په یو خبره می سر نسو خلاص
چی د دومره غټ سړی د لور څخه څنگه داسی غریبه
انجلی جوړه سویده؟

شهاب وويل: زه هم دي خای ته فکر وړی یم یاره،

ساحل وويل: خامخا یو کیسه پېښه سویده خو خیر موږ یی
څه کوو ته راته ووايه چی د هغه قرار دادیانو سره دي
خبری وکړی؟

شهاب وويل: هو خبری می ور سره وکړی خپل
محصولات مو ورته تشریح کړه د هغو زموږ تولیدات ډیر
خوښ سول او د پنځو کالو قرار داد یی را سره وکي،

ساحل ډیر خوشحاله سو او وويل: ډیر ښه نو قرار داد دی
ورسره لاسلیک کي؟

شهاب وويل: ساحل د فابریکی مشر ته یی نو ته به یی
لاسلیک کوی،

ساحل ډیر خوابدی سو او وويل: شهاب دا فابریکه زما او
ستا په دواړو ده ځکه چی ته زما تر ټولو ښه ملگری یی
دلته ته هم د هر څه صلاحیت لری بل وار په داسی خبرو
سره زما زړه مه را ماتوه،

شهاب موسکی سو د ساحل لاس یی په لاس کی ونیوی او
وويل: خو یاره دا هر څه خو ستا په زیار تا تر لاسه
کړیدی نو ددی د امتیاز څښتن هم ته یی،

ساحل وويل: ددی فابریکی په جوړیدو او پرمختلو کی تا
راسره مرسته کړیده زه نوري خبری نه اورم ونیسه قرار
داد امضاء که او ژر یی ور وړه چي پر مخ ولاړ سو،

شهاب وويل: خو ساحل...

ساحل یی خبری ور پری کری او ویویل: خو خو پریزده
قرار داد امضاء که هله،

شهاب موسکی سو او بیا یی قرار داد امضاء کر،

د ساحل فابریکی ډیر پرمختگ وکې خو چي نوري
فابریکی یی هم جوړی کری پلار او ورونه یی ټول پر
وظیفو ودرول یوه ورځ شهاب په خپل دفتر کی ناست وو
چی یو دم یی هغه ورځ ذهن ته راغله په کمه ورځ چی
زهرا د وظیفی لپاره راغلی وه چي ده د ساحل د دفتر
دروازه ور وټکول خو هغه بنده وه بیا یی د هغی ورځی د
ساحل د کوټي عکاسی وکتل شهاب ډیر پریشانه سو بیا یی
هغه چوکیدار راوغوښتی چی په هغه ورځ د ساحل د دفتر
څخه راوتلی وو کله چی هغه راغلی نو شهاب ورته
وویل: زه غواړم ستا څخه یو پوښتنه وکم خو گوره چي
ساحل در څخه خبر نه سی که خبر سو نو ته به دي خپله
وظیفه د لاسه ورکې،

چوکیدار وویل؛ سمدې صاحب نه به خبریږی،

شهاب وویل: هغه ورځ ستا پیاد ده چی زموږ خزانداره
زهرا ساحل صاحب ته په انتظار ځای کی انتظار وه هغه
د وظیفی لپاره چی راغلی وه؟

چوکیدار وویل: هو هو صاحب پیاد می سوه،

شهاب وویل: په هغه ورځ د ساحل صاحب دفتر ته ته خو
واری ورغلي؟

چوکیدار وویل: دوه واری ور غلم یو واری د ساحل
صاحب پلار او ورونه راغلی وه د هغو په اړه ور غلم او
بیا د زهرا اغلی په اړه ور غلم،

شهاب وویل: په هغه ورځ د ساحل صاحب سره نور
څوک وه په دفتر کی،

چوکیدار وویل::،

شهاب ډیر حیران سو سترګې یې وپرسیدلې بیا یې په
حیرانۍ سره چوکیدار ته وویل: ښه ورسه خو ګوره چي
په دی اړه چاته ونه وایی،

چوکیدار وویل: سمدې صاحب،

شهاب د ځان سره وویل: زما شک صحی وو،

شهاب ژر د ساحل د کوټې عکاسی خپل موبایل ته ولیږل
او په موټر کی سپور سو او د ساحل د کور پر طرف
رهی سو کله چي هلته ورسیدی نو ساحل هم د کور څخه
د دفتر پر خوا روان وو شهاب خپل موټر شاته کړ او د
ساحل څخه پټ سو کله چي ساحل ولاری نو شهاب د
ساحل کورته دننه سو کله چي هلته ورسیدی نو د ساحل د
مور او پلار سره یې روغېر وکړ او بیا کښینستی شهاب
ډیر پریشانې وو بیا یې د ساحل مور او پلار ته وویل: بابا
په کور کی نور څوک سته؟

د ساحل پلار وویل: څوک نسته یوه د کور مزدوره ده هغه
په اشپز خانه کی لوبښې پریولی،

شهاب وويل: بابا زه غواړم تاسو ته يو خبره وکم خو تاسو
دباندي راسی،

د ساحل مور او پلار ډیر حیران سول او بیا د شهاب سره
دباندي ووتل د ساحل پلار وويل: خیر دی زویه څه خبره
ده؟

شهاب ډیر وارخطاء وو او بیایي وويل: بابا زه غواړم
تاسو ته يو خبره وکم خو تاسو وعده را سره وکې چې
ساحل به زما تر ویلو پوری نه خبروی؟

د ساحل پلار وويل: سمده زویه نه یی خبرؤ خو څه خبره
ده خیریت خو به وی،

شهاب وويل: بابا.....،

د ساحل د مور او پلار سترگې وپرسیدلی او مخان یی تک
سره سوه بیا ساحل د خپل جیب څخه تلیفون را وایستی او
عکاسی یی ور ښکاره کړه په دی سره د ساحل مور او
پلار نور هم حیران سول بیا شهاب وويل: بابا تاسو په دی
خبره ساحل تر هغه وخته مه خبرؤی چی زه درته ونه
وايم،

د ساحل د مور تر سترگو اوښکې راغلی او د ساحل پلار
ته یی وويل: دا ټول ستا لکبله رامنځته سول کچیری تا په
هغه ورځ ساحل د کوره نه وای ایستلی نو نن به زمونږ
زوی دومره په لوی مصیبت کی نه وای اخته سوی،،،

د ساحل د پلار تر سترگو هم اوښکې راغلی او بیایي
شهاب ته وويل: زویه ددی حل لاره څه ده،

شهاب وویل: بابا زه خپل کوبښ کوم چی ساحل وژ غورم
خو ډیر پام به کوو ځکه چی په دی کی د مرگ ویره
هتمن سته د مرگ امکان هاته زیاتیدای سی چی په دی
خبره ساحل خبر سی،

د ساحل پلار د شهاب په پښو کی ور ولویدی او په ژړا
یی ورته وویل: زویه هیله کوم زما زوی وژ غوره هغه
زموږ یوازینی زوی دی موږ بيله هغه بل اولاد نه لرو،

شهاب په دی خبره ډیر حیران سو او بیا یی په حیرانی
وویل: څنگه یوازینی زوی؟

د ساحل پلار وویل: هغه زموږ زوی دی موږ داغه یو
زوی لرو،

شهاب وویل: او د ساحل دا نور وروڼه دا ستاسو زامن نه
دی؟

د ساحل پلار وویل: نه دا زما د ورور زامن دی هغه او
میرمن یی په تکر کی مړه سول دوی موږ ته را پاته سول
موږ لویان کړل د زامنو پڅیر خو زموږ اصلی زوی
ساحل دی،

شهاب وویل: په دی خبره ساحل خبر دی؟

د ساحل پلار وویل: هو په کومه ورځ چی زه او د اکا
زامن یی دفتر ته روغلی وو په هغه ورځ یو چا ورته
ویلی وه بیا یی زما څخه پوښتنه وکړه ما هم ټول رښتیا
ورته وویل،

شهاب حیران سو او ویویل: په کمه ورځ؟

د ساحل پلار ویل: په هغه ورځ چې زه د لومړي ځل لپاره د ساحل فابریکې ته د هغه د لیدو لپاره ورغلی وم،

ساحل حیران سو او ویویل: اوه زما شک خو نور هم لیری سو پوه سوم،

وروسته شهاب د ساحل د مور او پلار څخه خدای په امانې واخیستی او د دفتر پر خوا روان سو کله چې دفتر ته ورسیدی نو د ساحل سره یی ولیدل او د فابریکې پر موضوعاتو یی خبری سره وکړي شهاب ویل: ساحل! زه د یو څو ورځو لپاره په رخصتي ځم،

ساحل ویل: ولی خیریت دی ښه خو به یی کوم مشکل خو به نه وی؟

شهاب ویل: هو خیریت دی مور می د نیکه کور ته بیایم نو یو څو ورځې وخت نیسی ځکه د هغو کور ډیر لیری دی،

ساحل ویل: سمه خو په یوه شرط اجازه درکوم،

شهاب ویل: څنگه شرط؟

ساحل د دفتر د پیسو الماری خلاصه کړه او د هغه څخه یی دوی بستي پیسې را وایستلې او شهاب ته یی پر میز کښینولې،

شهاب ویل: دا څه په وکم؟

ساحل وويل: انا و نيکه ته دی يو ډالی وېسه او مور جانی ته میله هم ورکه،

شهاب وويل: مننه ساحل خو زما سره پېسي سته دا بیرته واخله،

ساحل وويل: شهاب ته نه یی خبر چی زه یو چاته ورکړی څه بیرته نه اخلم؟

شهاب وويل: خو ساحل دا بیخي زیاتی پېسي دی او مور په کمپنی کی د قرارداد د پوره کولو لپاره زیاتو پيسو ته اړتیا لرو دا بی حایه مه مصرفوه،

ساحل وويل: ته کمپنی پرېږده ته ورسه رخصتی دی په ښه ډول تیره که زما سره زیاتی نوری پېسي هم سته په هغه به قرار داد پوره کړو،
شهاب وويل: خو ساحل..

ساحل یی خبري قطعه کړی او وويل: ورسه یاره او پر مور جانی انا او نيکه می ډیر ډیر سلامونه وایه،

شهاب ساحل په غیر کی ونيوی او بیا د کمپنی څخه ووتی د نيکه کور ته د مور بیول د شهاب بهانه وه شهاب چي کله د کمپنی څخه ووتی نو مخ د نارنج کلاء د کلی پر طرف روان سو د زیات وخت وروسته کلی ته ورسیدی مابنډام وو شهاب د کلی و یو ساده هوټل ته ورغلی او ډوډی یی را وغوښتل کله چي شهاب ډوډی وخورل نو هوټل کی څوک نه وه بېله دوو شاگردانو او دوو د هوټل د مالکانو پرته کله چی شپه تیاره سوه نو د هوټل دواړه

مالڪان د شهاب خواته راغلل د هوٽل شاگردان هغه دوه
کسان وه چي ساحل به يی په کلاء کی وليدی نو ورته
خندل به يی وروسته د هوټل د مالکانو څخه يوه يی وويل:
ځوانه د ښار رامعلوميری؟

شهاب وويل: هو د ښار څخه راغلم،

د هوټل مالک وويل: ايا دلته مو د خپلوانو کور دی؟

شهاب وويل: نه دلته په يو حقيقت پسې راغلی يم غواړم
ځانته يی معلوم کم،

د هوټل مالک وويل: د څه شي حقيقت ځوانه؟

شهاب وويل: د نارنج کلاء حقيقت؟

د هوټل مالڪان دواړه حيران سول او بيا يی وويل: چپ
سه ځوانه ته خو به په بلاء واوری ناحقه به دی موږ لا په
بلاء اخته کړی يو در سره ته نه يی خبر چی هلته پيريان
دی هغوی هيڅوک نه پريردی کلاء ته چی څوک ورسی
د ژوند ځکه بيا نسی ځنی کولای خو يو څه وخت مخکی
يو ښاری ځوان راغلی وو هغه ډير وخت هلته تير کي
هغه خوی می مړ نه کي خو هر څوک چی به هلته تيريدل
نو ويل به يی چی دا ځوان لیونی دی،

شهاب حيران سو سترگي يی وپرسيدلی بيا يی په حيرانی
هغو ته د ساحل ښانې وويلی هغو وويل: هو هو همدا
ځوان وو،

د هوټل شاگردان د ساحل د نښو په لیدو ډیر حیران سول
او بیا یی په رږدیډلی اواز وویل: د خدای و روی ته
وگورئ د هغه ځوان نوم مه یادوی،

شهاب په حیرانی پوښتنه ځنی وکړه چی ولی؟

هغو ټوله کیسه ورته وکړه چی موږ داسی خنډل پر هغه
ځوان بیا د شپي..... ،

شهاب د هغو په خبرو ډیر حیران سو شک یی نور هم په
یقین بدل سو تر ډیر بانډار وروسته ټول بیده سول څو
ساعته وروسته سهار سو د سهار تر چایو وروسته شهاب
د هوټل پیسې ورکړی او روانیدی چی هوټلی وویل:
ځوانه کلاء ته مه ځه ناحقه ولی ځان په غم اخته کوی؟

شهاب وویل: زما تر ژوند ماته د یو بل چا ژوند مهم دی
او اوس زه داسی فکر کوم چي د هغه ژوند په خطر کی
دی او زه نه غواړم چي هغه د لاسه ورکم،

وروسته شهاب د کلاء پر خوا روان سو موټر یی د کلاء
ومخته ودروی او کرار یی د کلاء دروازه خلاصه کړه او
د دننه کلاء په خوا ور روان سو،

د ساحل د قرار داد ورقي پکار سوی ټول دفتر یی پسی
وکتی خو پیدا یی نه کړی بیا یی تلفون راوکښی او شهاب
ته یی تلفون وکړ خو د شهاب د تلفون اواز بند وو نه یی
اوریدی ساحل بیا تلفون ورته وکي خو شهاب نه اوریدی
او په جیب کی یی صرف لگیدی خو ږغ یی نه کوی
شهاب دننه کلاء ته ننوتی شاوخوا د جولایانو تارونه

موبنتی وه شهاب هغه سره لیری کرل هلته ساحل هر وار شهاب ته تلفونونه کوی خو شهاب یی نه وینی او نه یی هم اوری، په کلاء کی شاوخوا کوتري والوتلي شهاب شاوخوا کتل بیریدی هم په کلاء کی داسی نه معلومیدل چی د پیره وخته دی څوک راغلی وی ورته وروسته شهاب د کلاء لوړ منزل ته پورته سو او هلته گرځیدی چی وروسته هغه کوټی ته ننوتی چی ساحل پکښی اوسیدی کله چی هلته ننوتی شاوخوا یی وکتل وروسته یی د خوب کټ ته پام سو چی کتابچه پر پرته وه پر هر څه دوری او گرځ پروت وو خو کتابچه همداسی تازه پرته وه لکه یو چا چی تازه ایښی وی شهاب هغه کتابچه راواخیستل او خلاصه یی کړه گوری چی د ساحل د شعرو کتابچه وه شهاب موسکی سو د شهاب لا هغه کتابچه په لاس کی وه چی دباندې د پانزیو د شرنگهاری ږغ سو شهاب فکر وکړ چی تصادفی ږغ وو خو څه وخت وروسته بیا د پانزیو شرنگهاری سو داسی معلومیده لکه یو څوک چی پکښی روان وی شهاب ژر د ساحل کتابچه په جیب کی واچول او د کوټی دباندې ووتی د پانزیو شرنگهاری لیری سو شهاب د پانزیو د شرنگهاری پر خوا ور روان وو د پانزیو شرنگهاری د کلاء د بام وخوا ته وو شهاب هم هغه وخت پسی ولاړی کله چی زینو ته ورسیدی نو ویلیدل چی د کلاء د بام دروازه خلاصه ولاړه وه د پانزیو شرنگهاری پر بام وو شهاب هلته کرار کرار پسی ور پورته سو کله چی بام ته وختی شاوخوا یی په وار خطایی وکتل څوک نه وه او د پانزیو ږغ هم ورک

سو شهاب د کلاء پر بام ودریدی او شاوخوا یی کتل د شاه له طرف داسی معلومیده لکه یو څوک چی دده و طرف ته ور روان وی شهاب یو دم مخ ور واړوی د مخ ور اړول کیدو مخکی یو چا په لغته ووهی او لیری یی وغورځوی د شهاب سر د دیواله وموښتی او ډیر تپی سو کله چی راپورته سو بیا د شاه له طرف لغته ورکول سول شهاب نور هم ډیر تپی سو تر پزه یی وینی راغلی او د ولاړیدو نه وو خو بیا هم په ډیر تکلیف ولاړ سو شاوخوا یی وکتل هیڅوک نه وه خو لږ وروسته بیا د مخ له طرفه ووهل سو شهاب د کلاء د بام څوکی ته نیردی ولویدی وروسته یو څوک راغلی چی معلومیدی هم نه شهاب یی تر غاړه ونيوی او پورته یی کړ غوښتل یی چی د کلاء د بام څخه یی لاندي وغورځوی چي په دی وخت کی د شهاب تلفون ته زنگ راغلی او تلفون د شهاب د جیبه ولویدی او پر محکه اوکی سو د تلفونه څخه ږغ راووتی ویویل: اوری شهابه زه ساحل یم د کمپنی څخه می زنگ در وهلی دی،

په دی سره شهاب او نامعلومه کس دواړو د شهاب تلفون ته وکتل بیا د تلفون څخه اواز راووتی ویویل: اوری شهابه زه ساحل یم یاره تا دا تلفون ولی نه جوابوی هغه د قرار داد ورقي تا چیری کښینولی زما ضروری پکار سوی اوری شهابه شهابه،

وروسته تلفون قطعه سو په دی سره هغه نامعلومه شهاب راکښته کړ او پر بام یی وغورځوی شهاب د سختو زخمو له امله بی هوښه سو کله چی پر هوښ راغلی نو د کلاء د

ودانی مخته پروت وو بغلته یی اوبه هم پرتی وی شهاب
 هغه د خان سره واخیستی او په خُغاسته د کلاء خُخه ووتی
 او په خپل موټر کی کښینستی موټر یی چلانده کی روان
 سو د کلاء خُخه خه لیری یی موټر ودروی او په اوږده
 ساه یی اوبه وڅینلی ډیر توخی یی کیدی کله چی لږ ارام
 سو پښو او لاسو یی سم کار نکوی خو موټر یی چلولای
 سوای شهاب د بنار پر طرف روان سو خه وخت وروسته
 خپل د پلار ورکشاف ته ورسیدی د موټر دروازه یی
 خلاصه کړه او د موټر خُخه لاندي را ولویدی پلار یی ژر
 پر راوځستل او پر نارې یی کړی: شهابه شهابه زویه خه
 وسوه شهابه،

پلار یی شهاب په غیر کی ونيوی او ژر یی خپل کاریگر
 ته ور ناره کړه چی امبولانس راوغواړه خو شهاب ورته
 وویل: نه بابا زه سم یم امبولانس مه راغواړه،

وروسته یی پلار شهاب تر اوږه ونيوی او دننه ولاړل
 پلار یی ورته وویل: زویه دا خه در وسوه خیریت خو به
 وی د چا سره دی جنگ وکي؟

شهاب خپل تلفون وکتی هغه بند سوی وو بیا پلار ته
 وویل: بابا زه بیا وروسته درته وایم ته ستا تلفون راکه،

پلار یی تلفون ورکي شهاب د ساحل پلار ته زنگی
 وو هلی کله چی هغه اوکي کړ نو شهاب ورته په ریریدلی
 اواز وویل: کاکا تاسو ژر زما د پلار ورکشاف ته راسی،

د ساحل پلار ډیر وارخطاء سو بیا یی وویل: څه خبره ده
زویه هر څه خو به سم وی؟

شهاب وویل: هو کاکا بس تاسو ژر زموږ ورکشاف ته
راسی،

د شهاب پلار وویل: زویه زه به ساحل ته تلیفون وکم،

شهاب وویل: نه بابا هغه ته زنگ ونه وهی او که یی
پوښتنه در څخه وکړه نو ورته ووايه چی مور یی د نیکه
کور ته بیولی ده،

څه وخت وروسته د ساحل مور او پلار راغلل کله چی یی
شهاب ته وکتل نو ډیر وارخطاء سول د ساحل پلار په
وارخطایی وویل: دا څه در وسوه زویه؟

شهاب خپل پلار ته وویل: بابا هیله کوم موږ د یو څه
وخت لپاره یوازی پریرده،

پلار یی وویل: سمده زویه،

کله چی یی پلار دباندی ووتی نو شهاب د ساحل مور او
پلار ته د کلاء ټوله کیسه وکړه د ساحل د مور او پلار د
ډیری وارخطایی نه سترگی وپرسیدلی تر څه وخت بانډار
وروسته د ساحل مور او پلار ولاړه، شهاب خپل تلیفون
چارچ ته ورکي کله چی لږ چارج سو نو یی چالانده کي
او ساحل ته یی تلیفون وکي کله چی ساحل تلیفون پورته
کي نو ویویل: شهابه چیری یی یاره دومره زیات تلیفونان
می در وکړه خو تا جواب نه وایه،

شهاب وويل: وبخښه ياره د تليفون زنگ مي بند وو نه مي اوريدى،

ساحل وويل: پخیر ورسیدلاست؟

شهاب وويل: هو الحمدالله په خير ورسيدو،

ساحل وويل: ما د هغه قرار داد د ورقو لپاره تليفون در وکي هغه زما څخه ورکي سوي وي،

شهاب وويل: هغه ما ستا د دفتر په الماري کي ايښي وي،

ساحل وويل: پيدا مي کړي خو ته څه وخت راځي ياره ډير ديغت مي کړي دي در پسي،

شهاب وويل: بس يو دوي درې ورځي وروسته درځم ان شاء الله،

ساحل وويل: ژر راسه ياره ډير مي ياديري،

شهاب وويل: زما هم ډير ياديري،

وروسته دواړو خدای په امانی سره واخيستی او تليفون يی بند کي شهاب څو ورځي وروسته سم سو او وروسته دفتر ته ولاړي کله چي ورغلي نو ساحل ډير خوشحاله سو دواړو ټينگ په غير کي سره ونيول شهاب لږ گوډ گوډ تلي ساحل ورته وکتل او حيران سو بيا يی وويل: شهابه خيريت دی دا ولی داسی گوډ گوډ ځي؟

شهاب وويل: هو خيريت دی په کلی کي د يو ډبري سره ولگيدم هلته يو څه زخمی سول،

ساحل وويل: يو څه زخميسوه؟ ولي ډبره يې د پنبې څخه جوړه کړې وه ته يې رابنکاره که هله،

ساحل د شهاب پښه وکتل هغه ډبره پټې سوي وه بيا يې وويل: ساحل دا خو د ډبرې زخم نه معلوميزي هتمن په يو بل شي زخمی سوي يې،

شهاب موسکي سو او وويل: نه ياره په ډبره زخمی سوم،

ساحل وويل: دا چا در پټی کړه؟

شهاب وويل: بابا را پټی کړه،

ساحل وويل: دا که ډبره زخمی سوي وه او زخم يې پر خرابتيا واوښتی نو بيا؟

شهاب وويل: نه ياره زياته نه وه زخمی سوي،

ساحل شهاب تر لاس ونيوی پورته يې کړ او ورته يې وويل: هله راپورته سه راځه،

شهاب وويل: چيری؟

ساحل وويل: بس ته مازی را روان سه،

ساحل شهاب تر اوږي ونيوی او د کمپنۍ څخه ووتل ساحل شهاب ته خپل د موټر دروازه ور خلاصه کړه او شهاب يې مخته کښينوی او خپله يې موټر چلولو ته کښينستی وروسته روان سول شهاب وويل: ساحل چيری څو ياره؟

ساحل وویل: ته صبر وکه چی را ورسیدی بیابه یی خپله ووینی،

لږ وروسته ساحل د یو غټ روغتون ومخته موټر ودروی او شهاب یی د موټر څخه راکښته کي شهاب وویل: ساحله دا تازه روغتون ته ولی راوستم؟

ساحل د شهاب سوال ته جواب ور نه کي د ګودانو بایسکل یی را واخیستی او شهاب یی په کښی کښینوی او روغتون ته ننوتل وروسته د ایکسری واپ ته ننوتل هلته ساحل د یو ایکسری اطاق ته ننوتل ډاکټر ته یی سلام ووايه ډاکټر وویل: اوه تاسو ساحل صاحب دلته خدای مو راوله،

تر روغبر وروسته ډاکټر وویل: ساحل صاحب موږ خواران مو څنگه پیاد سوو؟

ساحل شهاب ته اشاره وکړه او وویل: دا زما ورور، انډیوال او هر څه می دی ډیر راباندي گران دی پښه یی ډیره زخمی سویده خو ما ته وایی چی د ډبرې سره ولگیدم لږ زخمی سوم ته دده د بدن ټوله ایکسری وگوره چي خدای مکره بل خای یی ټپي سوی نه وی،

شهاب وویل: ساحل یاره زه سم یم ایکسری ته حاجت نسته،

ساحل شهاب تر اوږه ونیوی او د ایکسری د ماشین کټ ته یی یوړی کله چی ډاکټر د ایکسری ماشین د شهاب پر بدن وگرځوی نو د ساحل د بدن پر هډوکو یی د ضربې نښانی ولیدلی څه وخت وروسته یی ساحل ته وویل: ساحل

صاحب هډوکي يی نور سم دی کوم مشکل نه لری خو داسی معلومیده لکه دده ټول بدن چی د یو سخت شی سره لگیدلی وی د پښتې او د پښو پر هډوکو یی داسی نښانې معلومیری چی د دباندې لخوا څخه ضربه باندي سویده،

ساحل ډیر پریشان سو بیا یی په درد وویل: خو ده رزیل ویل چی صرف د یوی ډبرې سره می پښه ولگیده،

ډاکټر وویل: نه دا د ډبره ضربه نه ده داسی معلومیری لکه یو چا چي پر یو کلک ځای غورځولی وی،

ساحل په حیرانی وویل: څه؟

ډاکټر وویل: هو داسی معلومیری لکه یو چا چی پر یو کلک ځای پوری وهلی وی خو د تشویش خبره نه ده هډوکي یی ټول سم دی ماتیدنه نه لری زه به یو څه دوا در ولیکم هغه ورکوه ان شاءالله سمیری،

وروسته ساحل او شهاب د ډاکټر څخه خدای په امانی واخیستی او د روغتون څخه راووتل ساحل ډیر پریشانه وو وروسته یی دوا ورته راواخیسته خو د شهاب سره یی خبری نه کولی شهاب یی پر لاس خپل لاس کښینوی خو ساحل د شهاب لاس د خپل لاس څخه لیری کي او هیڅ یی ونه ویل شهاب د بایسکل بریک ونیوی بایسکل ودریدی بیا یی وویل: ساحل زه رښتیا درته وایم چی زه په کلی کی غوڅار سوم هلته زخمی سوم،

ساحل وویل: رښتیا وایی؟

شهاب وویل: رښتیا وایم یاره،

بیا ساحل وویل: نو تا ماته صرف د پښی ولی وویل چی
پښه می زخمی سوه،

شهاب وویل: د نور بدن درد می نه دی احساس کری،

بیا شهاب وویل: اوس خوشحاله سوی؟

ساحل موسکی سو او ویویل: هو،

بیا دواړه په خندا د روغتون څخه ووتل کله چی دباندی
ووتل نو د روغتون مخته هغه دوکاندار چی ساحل د حسام
د بانک په ورځ لیدلی وو چی په دوکان کی بی هوبښه وو
چی بیا ده اوبه پر واچولی هغه ناری کری چی پیری دی
د روغتون مخته هغه دوکان کوی چی پر ساحل یی
سترگی ولگیدی ساحل هم هغه ولیدی او ویپیژندی
دوکاندار د ساحل په لیدو ډیر وارخطاء سو په وارخطایی
کی یی وویل: پیپیږی! پیری،

د دوکاندار بدن په ږږدیدو سو ساحل او شهاب دواړو هغه
ته وکتل چی ډیر وارخطا وو بیا ساحل ورته وویل: پیری
به دی نیکه وی،

شهاب موسکی سو خو د شهاب سترگی په هغه نفر کی
بنځی وی او تر ډیره ځایه یی ورته کتل کله چی موټر ته
وختل نو شهاب ساحل ته وویل: ساحل! دا څوک وو چی د
پیری ناری یی وهلی؟

ساحل وویل: ایله لیونی دی په هغه ورځ چی ما د بانک
څخه پیسی راوړلی ده د بانک سره دوکان کوی زه چی د
بانک څخه راووتم غوښتل می دده د دوکان څخه یو بوتل

اوبه راواخلم خو دی هلته بی هوبنه پروت وو ما اوبه پر
وپاشلی چی په هوبن راغلی او ماته یی وکتل نو یو دم یی
وځغستل او د پیری پیری ناری یی وهلی چی پیری دی،

شهاب ډیر حیران سو خو څه یی ونه ویل وروسته دواړه
د روغتون څخه روان سول چی څه مخته ولاړل نو شهاب
وویل: ساحله ما همدلته کښته که زه د کور لپاره یو څه
سودا وړم بیا پسی درځم،

ساحل وویل: زه به یی درته راواخلم،

شهاب وویل: نه یاره زه یی خپله را اخلم د مور د خوښی
په شیانو ته نه پوهیری؟

ساحل موسکی سو او ویویل: سمدې خو زه به دلته درته
ودرېزم؟

شهاب وویل: نه نه یاره ته ورسه دفتر هم یوازی دی هلته
باید په ما و تا کی یو وی،

ساحل وویل: سمدې خو ژر بیرته راسه،

شهاب وویل: سمدې،

وروسته دواړو خدای په امانی سره واخیستی شهاب د
موټر څخه کښته سو او ساحل ولاړی شهاب ساحل ته کتل
چی کله هغه د سترگو لیری سو شهاب ټکسی را وگرځول
او په کښی کښینستی ټکسی ولا ته یی وویل: ښاري
روغتون ته درځه،

ڇه وخت وروسته شهاب بيرته هغه روغتون ته راغلی
چی دی او ساحل ورته راغلی وه شهاب هغه دوکاندار ته
ورغلی چی په ساحل پسی یی د پیری ناری وهلی کله چی
دوکاندار شهاب ولیدی نو ډیر وارخطاء سو خو شهاب
هغه ټینگ تر لاس ونيوی لاس یی ور وپیچی او ورته یی
وویل: راته ووايه چی تا ولی زما په ملگری پسی ناری
وهلی چی پیری دی پیری دی؟

دوکاندار په وارخطایی او په ریزیدلی اواز وویل: سمد
صاحبه درته وایم درته وایم،
شهاب وویل: ووايه،

دوکاندار ورته وویل: صاحبه ما مخکی د بای فاس سره د
بنار څخه څه لیری دوکان کوی یوه شپه ناوخته زه په
دوکان کی ولاړ وم هغه ستا ملگری پر سرک را روان وو
او د یو چا سره یی خبری کولی زما د ډیر لیری ځایه
پکښی فکر وو،

شهاب وویل: د چا سره یی خبری کولی څوک وو هغه؟

دوکاندار وویل: صاحبه ستا د ملگری سره هیڅوک نه وو
ور سره هلته بيله ما او ستا د ملگری ماسیوا بل څوک نه
وه،

شهاب ډیر حیران سو او بیایی وویل: نو د چا سره یی
خبری کولی،

دوکاندار وویل: صاحبه ما درته وویل چی هلته هیڅوک نه
وه،

شهاب نور هم ډير حيران سو سترگي يې د حيرانتيا څخه وپرسيدلې او بيا يې وويل: بيا څه وسوه؟

دوکاندار وويل: ما تر ډيره وخته ورته کتل چې ده خبرې کولې خو کله چې زما د دوکان څخه لږ تير سو بيا يو دم ورک سو،

شهاب د دوکاندار لاس ايله کي او د ډيري حيرانتيا څخه خولي پر راوبهيدلې بيا دوکاندار وويل: صاحبه ما چې کله دا حالت وليدې نو ډير وبيريدلم او د ډيري بيرې بې هوښه سوم يو وخت يو چا پر مخ اوبه را واچولې زه چي په هوښ راغلم نو ستا ملگري مې مخ ته ناست وو او پر ما يې اوبه اچولې زه د هغه څخه ډير وبيريدم د هغه ځايه وتښتيدم بيا مې هغه دوکان پريښوی او دلته راغلم،

شهاب وويل: ستا هغه دوکان چيري وو؟

دوکاندار وويل: د بای فاس سره وو د ښار څخه څه ليري،

شهاب وويل: د هغه پيسو د بانک سره؟

دوکاندار وويل: کوم بانک صاحبه هلته خو هيڅ بانک نشته،

شهاب وويل: تا به نه وي ليدلې هلته د پيسو بانک هم سته،

دوکاندار وويل: صاحبه ما هلته پنځه کاله دوکان وکي هلته زه ډير گرځيدلې يم ما خو تر اوسه کوم بانک نه دی ليدلې،

شهاب ډير حيران سو بيا يي خپل پلار ته تليفون وكې او ورته يي وويل: بابا زه د بناري روغتون مخته ولاړ يم ته يو چاته ووايم چي زما موټر د روغتون مخته راوړي،

پلار يي وويل: سمده زويه،

بيا شهاب دوكاندار ته وويل: ستا د يوي اوونۍ د دوكانداري پيسې زه دركوم ته زما سره د يو ساعت لپاره هلته ولاړ سه چيري چي تا دوكان كوي،

دوكاندار ډير خوشحاله سو او بيا يي وويل: سمده صاحبه،

څه وخت وروسته موټر را ورسيدى شهاب او هغه دوكاندار دواړه په موټر كې كښينستل او د دوكاندار د دوكان پر طرف روان سول څه وخت وروسته هلته ورسيدل دوكاندار هغه ځاى و وښوى ويويل: صاحبه دلته ما دوكان كوى داغه خالي دوكان زما وو،

شهاب هلته شاوخوا وكتل رښتيا هم هلته هيڅ بانك نه وو شهاب دوكاندار بيرته خپل ځاى ته را ورسوى او هغه ته يي ډيري پيسې وركړي او ورته يي وويل: گوره ددي كيسې په اړه بيا چاته ونه وايي زما هغه ملگري د څو غټو كمپنيو مشر دى كه يي درد درته راغلى بيا دى نه پريږدى بندي كوى دى،

دوكاندار وويل: سمده صاحبه نه وايم،

ساحل چي كله د موټر څخه كښته سو نو د ساحل دوايي وليدل د ځان سره يي واخيستل او ويويل: اوف دا دوا خو يي هم دلته پاته سول،

ساحل خپل کمپنی ته ننوتی زهرا او یوه بله همکاره یی په خپله شعبه کی ناستي وی کله چی یی ساحل ولیدی نو دواړو بڼه راغلاست ورته ووايه د زهرا همکارۍ وویل: زهرا! ریس صاحب لکه چی مریض سویدی،

زهرا وویل: ولی؟

همکارۍ یی وویل: تا یی په لاس کی دوا نه ولیدل؟

زهرا وویل: نه نه می ولیدل شاید د بل چا وی ریس صاحب خو داسی تازه او تکره معلومیدی،

همکاره یی موسکی سوه بیایي وویل: زهرا! ریس صاحب ته ډیر مه گوره نظر یی نه کی؟

زهرا موسکی سوه بیایي کرار خپله همکاره پر اوږه ووهل ورته یی وویل: چپ سه لیونی،،

د زهرا همکارۍ وویل: ایی زهرا رښتیا ووايه ریس صاحب دي خوبښیری؟

زهرا وویل: لیونی دا ته څه وایی لیونی سوی خوبه نه یی؟

همکارۍ یی وویل: زهرا ته راته ووايه ونیسه نو ووايه،

زهرا موسکی سوه خو بیرته یی څیهره خوابدتیا ته واوښته همکارۍ یی وویل: څه پښه سوه؟

زهرا خپلي همکارۍ ته ددي او ساحل ټوله کیسه وکړل او بیایي اوږده ساه و ایستل او ویویل: ما دده د لاسته

راورلو موقع د لاسه ورکړیده ساحل به هیڅکله بیا زما
وخواته وهم نه گوري،

همکاری یی وویل: زهرا ته خو کوبښن وکه ځکه چی
اوله مینه هیڅکله نه هیریزی،

زهرا وویل: خو ما ساحل ته دومره غمونه ورکړه چی
هغه به یی هیڅکله نه کی هیر،

همکاری یی وویل: زهرا وخت چاته دوهمه موقع نه
ورکوی ته اوس هم موقع لری که چیری ساحل ستا څخه
نفرط کولای نو پخپله کمپنی کی به یی کار هم نه
درکولای،

زهرا په دی خبره خوشحاله سوه او بیا یی همکاری ورته
وویل: زهرا! هله ورسه ریس صاحب اوس یوازی دی بیا
داسی موقع په لاس نه درځي د اوبو ور وړلو په بهانه
ورسه کرار کرار بانډار هم ور سره شروع که،

زهرا هم د اوبو گیلان واخیستی او د ساحل د دفتر پر
خوا ورغلل کله چی د ساحل د دفتر دروازی ته ورسیده
نو دوه درې اوږدې ساوی یی یی واخیستی بیا یی پر زړه
لاس ونيوی او بیا یی د ساحل د دفتر دروازه ور وتکول
ساحل وویل: راځي مهربانی،

زهرا هم دننه ورغله ساحل په کمپیوټر اخته وو زهرا د
اوبو گیلان ساحل ته پر میز کښینوی ساحل چی زهرا او
د اوبو گیلان ولیدی نو یو دم ولاړ سو او ویویل: تاسو؟
او دا اوبه؟

زهرا رږديدل او بيا يې وويل: هغه تاسو مريض ياست ستاسو د دفتر اوبه يخی دی هغه تاوان درته کوی په همدې اوبو مو دوا وځوری،

ساحل وويل: زه نه يم مريض هغه دوا د شهاب ده او بيا تاسو ولې تکليف کوی خو يو کاريگر ته به مو پلاس ورکړی وای؟

زهرا وويل: هغوی ټول په کار اخته وه نو می ځکه خپله راوړی،

شهاب هم کمپنۍ ته را ورسیدی د زهرا همکاره ډیره وار خطا سول نه یې غوښتل چی شهاب د ساحل دفتر ته ورسی تر څو ساحل او زهرا په یوازیتوب کی خبری سره وکي نو یې شهاب ته ورناره کړه: صاحبه صاحبه گوری،

شهاب په درد ورته وويل: څه خبره ده؟

د زهرا همکاره ډیره وبیریدل بيا يې وويل: صاحبه تاسو راسی دا زما کمپیوټر یو څه خراب دی دا خو راسم کی فاسورډ یې راڅخه هیر سویدی،

شهاب دننه شعبی ته ورغلی او د هغی ترڅنگ کمپیوټر ته کښینستی د کمپیوټر پر لیکدړی (کیبورډ) یې لاسونه کښینول او په فاسورډ خلاصولو اخته سو،

ساحل بیرته پر خپله چوکی کښینستی او زهرا ته یې وويل: مننه،

زهرا وويل: د مننی وړ نه ده صاحبه،

وروسته ساحل په خپل کار اخته سو زهرا لا هم هلته ولاړه چی اوس به ساحل نوري خبری شروع کي او ماته به د کښینستو موقع پیدا سی خو ساحل څه نه ورته ویل بیا زهرا کرار کرار د دروازی پر طرف روانه سول په داغه فکر چی ساحل به ږغ باندی وکي خو ساحل هیڅ نه ورته وویل زهرا بیرته مخ را وړوی د ساحل خواته او وویل: صاحبه تاسو خو به بل کوم شی ته ضرورت نه لری؟ ساحل وویل: نه مننه،

زهرا بیا مخ د دروازی پر طرف وړوی خو بیایي د ساحل طرف ته وکتل او ورته یی وویل: صاحبه تاسو زما څخه پوښتنه نه وکړه چی زه کار کولو ته څنگه مجبوره سوم؟

ساحل پوه سو چی زهرا دده سره خبری زیاته وی نویی کمپیوتر پریشوی او وویل: ضرورت یی نه وو چی پوښتنه می در څخه کړی وای ولی چی زه دلته د کاریگرو د شخصی ژوند د پوښتنو لپاره نه یم ناست او نه هم زه کاریگرو ته معاش د هغو پر شخصی ژوند بیانولو ورکوم،

د ساحل په دي خبره سره د زهرا زړه ډیر غمگین سو او تر سترگو یی اوبنکي راغلی په ژړایي وویل: فکر نکوی چی ستا په دی خبرو سره به دیو چا زړه مات سی؟

ساحل د خپل چوکۍ څخه ولاړ سو او د زهرا و خواته ورغلی او ورته یی وویل: زهرا ته د زړه ماتولو په معنا

پوهیږی که ته پوهیدای نو تابه د بل چا زړه نه
ورماتولای،

زهرا وویل: ساحله زه پوهیږم چی ما ستا زړه در مات
کړی وو خو زه پر هغه پښیمانه یم هغه زما تیر وخت وو،

ساحل وویل: زما هم هغه تیر وخت وو چی ستا سره می
مینه کول خو هیله کوم زما ژوند ته بیا د راتلو کوښښ
مکوه،

شهاب لا هم د زهرا د همکاري سره د کمپیوټر په
جوړولو اخته وو د شهاب لاس پر کمپیوټر پروت وو د
زهرا همکاري غوښتل شهاب خائنه جلب او مینه ور سره
شروع کي نوی کرار خپل لاس د شهاب پر لاس ور
کښیښوی شهاب د هغی لاس خپل په بل لاس په چکه
ووډلی او ور لیری یی کي د زهرا همکاره ډیره وپیږیده
ژر یی خپل لاس د شهاب څخه را ایسته کي،

زهرا په ژړا وویل: ساحل! ما ته یوه موقع لا هم راکه بیا
به هیڅکله چم در سره ونه کم،

ساحل موسکی سو او ویویل: موقع؟ که می تاته موقع
درکړه نو زه به موقع د لاسه ورکم ځکه چی زه اوس د یو
بل چا سره مینه کوم هغه زما ژوند زما ساه او زما هر څه
ده،

زهرا ډیر وژړل بیا ساحل ورته وویل: هیله کوم نور مه
زما وخت را ضایع کوی او مه هم خپل وخت ضایع کوی
مهربانی کار ته مو ولاړه سی،

زهرا په ژړا د ساحل د دفتره څخه ووتل شهاب هم د
زهرا د همکاري د شعبي څخه را ووتی د زهرا همکاري
د شاه لخوا د خولي پيښي پسي وکړی کله چی شهاب د
ساحل دفتر ته تلی نوی زهرا په لاره کی ولیدل چی
ژړل یی شهاب حیران سو او ویویل: څه خبره ده؟

زهرا خپل اوبښکي پاکي کړی او ویویل: هیڅ خبره نه ده،

وروسته زهرا د خپل شعبي پر خوا روانه سول او شهاب
د ساحل دفتر ته ورغلی شهاب ولیدل چی ساحل ډیر
پریشانه دی شهاب وویل: څه خبره ده یاره چی داسی
پریشانه ناست یی او دا اغلی ولی ژړل؟

ساحل اوږده ساه واخیسته او ویویل: څه درته ووايم یاره د
نن زمانې انجونې دی د مینې څخه یی پسخند جوړ کړیدی
چی خوبه یی سی ژوند ته مو راسی او چی خوبه یی
سی پریردی مو او د بل چا سره ولاړې سی،

شهاب وویل: ښه ښه د مینې کیسه وه خو یاره تا باید د
هغې زړه نه وای ور مات کړی،

ساحل وویل: ولی هغه زما زړه چی یی را مات کي؟

شهاب وویل: یاره انسان عاجزه دی کله کله غلطی ځنی
کیری وییځښه،

ساحل وویل: یاره هغه بیا وایی چی زما سره مینه وکه،

شهاب موسکي سو او ویویل: نو خو ور سره ویکه په دی
کی مشکل څه دی؟

ساحل وويل: چپ سه ليونيه په هغه بلي مي لکه چي
ډبوی،

شهاب حيران سو او ويويل: کمه بله هغه د کلي دا يادوی؟

ساحل موسکي سو او ويويل: پريزده يی ياره ته دي دوا
وخوره چي ژر جوړ سي،

ساحل د شهاب دوا راواخيستل او شهاب ته يی ورکړه بيا
شهاب وويل: نن ماښام ته يو خای ميلمانه يو خان تيار که،

ساحل وويل: ياره ددي ميلمستياؤ څخه پر نفس راغلی يم
زه نه حم ياره ته ورسه،

شهاب وويل: سمدې نو زه هم نه حم ما ته هم يوازی خوند
نه راکوی چي ولاړ سم،

ساحل شهاب په غير کی ټينگ کي او ويويل: احمقه زما
کمزوری در معلومه ده ته پوهيږی چي ته پر ما ډير گران
يی نو ځکه داسی راته وایی سمدې پر څو بجي څو؟

شهاب موسکي سو او ويويل: زه موټر ستاسو کورته در
ولم بيا دی راپورته کوم،

ساحل وويل: سمدې،

ماښام ته ساحل خان تيار کي او څه وخت وروسته شهاب
د کور مخته د موټر هارنگ ووهی او دواړه د ميلمستيا په
خوا روان سول د شهاب هدف بانک وو نو ځکه د شپي
چي د ميلمستيا څخه راتلل نو د بای فاس پر سرک را
روان سول کله چي هغه دوکان ته را ورسيدل نو ساحل

بيده سوي وو شهاب موټر لږ كرار كې بيا يې موټر سره
يو و بل بغلته كې تر څو ساحل راكښيني خو ساحل نه
راكښينسټي شهاب غوښتل چې ساحل ته لاس وړ وړي او
هغه راكښينوي خو كله چې يې لاس وروړي نو لاس يې
ساحل ته نيږدې ودرېدې او جام سو هيڅ حركت يې نه
كوي شهاب پوه سو نو يې ژر ساحل ته ناره وړ وكړه خو
خوله يې هم بنده سول د شهاب وړ سره زوري وي خو
لاس او خولې يې هيڅ حركت نه كوي شهاب غوښتل
موټر ودروي خو پښه يې د بريک څخه ليري سول او پر
سكليټر او سټرينگ يې پښه او لاس ټينگ سول شهاب ډير
كوښښ وكې چې ځان خلاص كې خو هيڅ يې نسوای
كولای موټر د دوكان او د هغه بانك د ځايه څخه ډير
ليري ولاړي يو دم يې لاسونه پښې او خوله ايله سول ژر
يې موټر ودروي او توخي ونيوي ساحل هم د خوبه
راكښينسټي او په حيرانتيا يې شهاب ته وويل: څه پيښه ده
څه در وسول،

شهاب خبرې نسوای كولای بيا ساحل ژر په خوله كې
اوبه وركړي د څه وخت وروسته ارام سو ساحل وويل:
څه پيښه ده څه در وسول،

شهاب شاته وكتل ډير ليري راغلی وه چې ساحل
وارخطاء نسي نو يې وويل: هيڅ خبره ده بس مازې مې
يو څه ساه لنډې وسول او توخي په درد كړم،

ساحل يې پر تندي لاس كښينوي او وويل: تندي دی هم
ډير تود دی تا دوا وخوړل بيا؟

شهاب وویل: نه یاره هیره می سول،

ساحل په درد وویل: شهابه ډاکټر دوا د څه شی لپاره
درکړل چی ته یی نه خوری؟

شهاب وویل: وبخښه یاره هیره می سول بیا یی خورم،

ساحل وویل: راکه موټر ماته راکه زه یی چلوم ته مریض
یی،

شهاب موټر ساحل ته ورکي او بیا د کور په خوا روان
سول ساحل شهابه تر خپله کوره ورسوی او ورته یی
وویل: گوره دوا پر وخت خوره او پر ځان فکر کوه،

شهاب وویل: سمد،

سهار سو ساحل د دفتر څخه ووتی غوښتل یی چی
شهاب ته تلیفون وکړی خو بیرته یی تلیفون جیب ته
واچوی فکر یی وکړ چی شهاب ناروغه وو هغه به
اوس بیده وی وروسته یی د زهرا همکاري ته
وویل: که شهاب راغلی ورته ووايه چی زه کلی ته
تلی ییم،

شهاب د سهار تر ناشتی وروسته د دفتر پر خوا
روان سو کله چی هلته ورسیدی نو د ساحل دفتر ته
ورغلی هلته یی وکتل خو ساحل نه وو بیا یی
وغوښتل چی زنگ ور ووهی خو د ساحل تلیفون
هم د ساحی څخه بهر وو شهاب د ساحل د دفتره
څخه پریشانه لاندی راکښته سو زهرا ولیدی چی
شهاب په ساحل پسې پریشانه دی نو یی ورته

وویل: صاحبه! ساحل صاحب سهار کلی ته ولاړی
زما همکاري ته یی وویل چی که شهاب راغلی
ورته ووايه چی زه کلی ته تللی یم،

شهاب وویل: ښه! ښه! مننه چی خبر مو کړم زه
ډیر پریشانه وم،

ساحل خو ورځي وروسته راغلی خو په اوونۍ کی
به هتماً کلی ته تللی د ساحل مور پلار او شهاب ډیر
پریشانه وه په دي اړه څه وخت تیر سو یوه ورځ
ساحل د دفتر څخه د کور پر طرف روان وو د
کمپنۍ د کار کوونکو د وظیفو وخت هم خلاص
سوی وو ټول دباندی ووتل باران هم شروع وو ټول
موټرانو او رکشو ته وختل او ولاړل خو زهرا د
موټر په تمه ولاړه وه خو موټر نه پیدا کیدی کالی
یی ټول لاندې سول، ساحل د پارکینګ څخه موټر را
وايستی کله چی د کور پر طرف روانیدی نو ویلیدل
چی زهرا د موټر په انتظار پر سړک باران ته
ولاړه ده ساحل ورغلی او موټر یی د زهرا مخته
ودروی د موټر هنداره یی کښته کړل او ورته یی
وویل: راځي زه به مو ورسوم،

زهرا وویل: نه نه صاحبه تاسو تکلیف مکوی اوس
به موټر راسی د لاری په موټر کی ځم،

ساحل وویل: باران مو لندوی راځي زه هم ستاسو د
کور خواته ځم زه به مو ورسوم،

زهرا د ساحل موٽر ته ور وختل او روان سول
 زهرا ډيره لنده سوي وه د يخ هم نيولي وه نو ځكه
 ډيره ريږديدل ساحل د چرگ د بنوروا ولا د ليري
 مخته موٽر ودروي او ورغلي شوروا ولا ته يي
 وويل چي دوه گيلاس بنوروا راجوره كه كله چي
 بنوروا اماده سول نو ساحل خپل گيلاس واخيستي
 او بنوروا ولا ته يي وويل: دا بل گيلاس په موٽر
 هغي ناستي اغلي ته وروړه،

بنوروا ولا هغه گيلاس زهرا ته ورکي زهرا هغه
 په ريږديدلي لاسو ونيوي او بنوروا يي وڅينل او د
 بدن يخوالي يي کم سو كله چي بنوروا خلاصه سول
 نو ساحل موٽر ته وختي او روان سول ساحل د
 زهرا د معصومي څيري په ليدو نرم سو او زهرا
 ته يي وويل: زه د هغي ورځي پر خبرو بڅښنه
 غواړم په احساساتو کي وم نو ځکه مي داسي
 خبري وکړي خو هو دا فکر مکوه چي زما په زړه
 کي دي تاسو ته ځای پيدا سوي وي،

څه وخت وروسته د زهرا کور راوړسیدی او زهرا
 د موټر څخه کښته سول او ساحل ته يي وويل: مننه
 صاحبه،

کله چي ساحل زهرا د کور مخته کښته کړل په دي
 وخت کي د زهرا کوژدن ارمان چي د زهرا د کور
 هاخوا ته پټ وو وليدل ډير په درد کي سو د درده
 يي مخ تک سور سو، ساحل د زهرا تر کښته کولو

وروسته پر خپل لار روان سو، مابنډ ساحل میلمه
وو د شپې ناوخته د میلمستیا څخه را ووتی د
پارکینگ څخه یی موټر را وایستی او مخ د کور پر
طرف روان سو په لار کی یی شهاب ته تلیفون
وکر کله چی شهاب تلیفون اوکی کر نو ساحل په
خندا ورته وویل: شهابه یاره هغه د شپرو میلیونو
قرارداد می تر لاسه کی،

شهاب ډیر خوشحاله سو او ویویل: مبارک دی سه
یاره،

ساحل وویل: مننه یاره خو دا ټول ستا لکبله ځکه
چی دا قراردادیان خو تا پیدا کړی وه او تا دیته
تشویق کړل چی موږ ته دا قرارداد راکي،

شهاب وویل: نه یاره د هغوی زموږ تولیدات خوښ
سول ما خو هیڅ هم نه دی کړی،

ساحل غوښتل چی شهاب ته د هغه د زحمت مننه
ووايي خو یو دم یی موټر دیو شی سره ولگیدی او
ساحل ژر ودروی، شهاب وویل: څه پېښه سوه
یاره؟

ساحل وویل: فکر کوم تاثیر یی پنچر سو،

ساحل چی کله د موټر څخه کښته سو نو ویلیدل چی
د موټر څلور سره تایرونه یی پنچر سوی وه ساحل
وویل اوه خدایه،

شهاب وویل: څه وسوه؟

ساحل وويل: د موټر څلور سره ټايرونه مې پنچر
سول لکه چې يو چا قصداً پر سړک يو شى راته
ايښى وو،

شهاب ډير حيران سو او بيا يې په حيرانتيا وويل:
ته چيرى يې؟

ساحل وويل: دا ستاسو د کور لږ دى خواته چې
ځنگل دى ددى ځنگله....،

ساحل لا خبره نه وه خلاصه کړى چې يو چا د شا
لخوا پر سر په اوسپنيز پايپ ووهلى،

ساحل ناره کړه او تليفون يې لاندې ولويدى شهاب
وويل: څه در وسوه ساحله!؟

د ساحل د سر څخه وينې وبهيدلى کله چې يې شاته
وکتل نو يو چا بيا پر سر ووهلى ساحل بيا نارې
کړى شهاب هم په تليفونه کې نارى ور ووهلى:
ساحله! ساحله! ساحله څه وسوه؟

د نارنج کلاء ټول کلکينان يو دم سره وکړپيدل او د
ديواله څخه ووهل سول د کلاء د گرو فان کنډل هم
سره پر بنوړيدو سو د کلاء د کوټو دروازي ټولى
خلاصې او بندي کيدلای درختي هم باد پر مخ
واخيستى يو دم د يو کلکين څخه سپينه کوټره
والوتل او کلکين يې مات کړ دباندې ووتل،

شهاب ژر موټر ته وختى او د ځنگله پر طرف ور
روان سو او په تليفون کې يې هم نارې پر ووهلى،

ساحل پر سر لاس نیولی وو مخته یی شیر نفره
ولار وه تولو مخان پت کری وه ساحل په وینو کی
رنگ سو او بیایی په ریزیدلی اواز وویل: تاسو
څوک یاست او ولی مې وهی؟

د هغو څخه یی یوه د سر څخه مخ پوتی (ماسک)
ایسته کړ ساحل ولیدل چی د زهرا کوژدن ارمان
وو،

ارمان وویل: پیاد دي سوم په هغه ورځ خو دي د
زهرا احمقې مخته ډیر ووهم نن به دی هغه حساب
در ادا کم،

ارمان خپلو ملگرو ته وویل چی ونیسئ ویوهی،
تولو ساحل راوښوی او وهل یی پر شروع کړل، د
کلاء څخه په هوا سوی کوتر د غرونو پر سر ډیره
په تیز کی روانه وه سترگی یی د اور پخیر لگیدلې،
څه وخت وروسته شهاب ساحل ته راوړسیدی
شهاب ولیدل چی ارمان او د هغه ملگری ساحل
وهی شهاب خپل موټر ودروی او د هغو پر طرف
یی وروځستل او هغوی ټول یی د ساحل څخه
پوری وهل او ساحل یی د مخکې څخه راپورته کی
او په خپل غیر کی یی وښوی شهاب ډیر وارخطا
وو بیاد ارمان یو ملگری شهاب هم پر سر په
لرگی ووهی د شهاب سر گرځي وسو ساحل یی د
موټر تر څنگ کښینوی او شهاب د ارمان او د هغه
ملگرو ته ور حمله کړل خو هغوی باندي زیات وه

شهاب يی په ټولو ټينگ کړ او په گډه يی ووهي
 ساحل غوښتل چی شهاب د هغو څخه خلاص کړی
 نو د هغو پر طرف ور روان سو او هغوی يی د
 شهاب څخه لیری کړل شهاب او ساحل دواړه د
 ډیرو وهلو څخه کمزوری سول او ډیره وینه ځنی
 ولاړل د ارمان ملگرو ساحل او شهاب ونیول او
 ارمان د جیب څخه چاکو راوکښی تر څو ساحل او
 شهاب په ووهی کله چی يی د هغو پر طرف ور
 وځغستل په دی وخت کی د کلاء څخه په هوا سوی
 کوتره راوړسیدل لویه ناره يی وکړل او د ارمان پر
 طرف يی په ډیره تیزی سره ور وځغستل او په
 خپله مشوکه يی ارمان ووهی، ارمان او ملگري يی
 ډیر وبیریدل ارمان پر خپل مخ لاس ونیوی د مخ
 څخه يی وینی وبهیدلی ټولو شاوخوا وکتل هیڅ شی
 نه وه د ارمان ملگرو ساحل او شهاب ايله کړل او د
 بیري يی شاوخوا کتل خو هیڅ شی نه معلومیدل
 وروسته یو دم ارمان او د هغه ملگري په چپلاڅه
 ووهل سول د دوی ویره نوره هم زیاته سول ټول
 پر مخکه وغورځیدل شاوخوا يی وکتل چی دا چا
 ووهلو خو هاته هیڅوک هم نه وه بيله ساحل او
 شهابه خو هغوی د ډیرو وهلو څخه پر مخکه
 لویدلی وه، د ارمان هغه ملگري چی ساحل يی پر
 سر وهلی وو د مخکي څخه لوړ پورته سو د هغه
 خوا څخه سرچپه پر مخکه راولویدی د ارمان
 ملگرو ټولو د بیري ناری کړی شهاب چی کله د

هغوی پر طرف وکتل نو ویلیدل چی هغوی ټول
و هل کیری خو وهونکی نه معلومیری چی څوک
یی وهی وروسته ساحل سر راپورته کړ د مخکی
څخه او شهاب ته یی وویل: ته ښه یی؟

شهاب په حیرانی د ارمان او د هغه د ملگرو خواته
اشاره وکړه او ویویل: ساحل هلته وگوره،

کله چی ساحل د ارمان او د هغه د ملگرو خواته
وکتل ډیر حیران سو او د حیرانه یی سترگی
وپرسیدلی ساحل ولیدل چی زینت ارمان او د هغه
ملگری د مخکی څخه لوړ پورته کړیدی او د
مخکی څخه یی راویشتل بیای یی په حیرانی وویل:
زینت!؟

شهاب ساحل ته وکتل او ویویل: څه؟ څوک؟

ساحل وویل: دا خو زینت ده هغه زما سره چی د
کلی په کلاء کی ملگری سوی وه،

شهاب د ارمان او د هغه د ملگرو پر خوا وکتل خو
هاته هیڅوک نه معلومیدل بیله ارمانه او د هغه د
ملگرو ماسیوا بیای یی ساحل ته وکتل او ویویل:
څوک یادوی؟

ساحل د ارمان او د هغه ملگرو ته اشاره وکړه او
بیای یی وویل: هغه دوی چی وهی هغه انجلی در
یادوم،

شهاب بيا ارمان او د هغه ملگرو ته وکتل او
وويل: ساحل هلته خو هيڅوک نسته،

ساحل ډير حيران سو او بيا يي په درد شهاب ته
وويل: دا د مسخرو ځای دی چی ته مسخري کوی؟

شهاب وويل: ساحل په ما باور وکه هلته هيڅوک
نسته،

ارمان او د هغه ملگرو ډير وهل وخورل د ټولو د
سرو او پزو څخه وينی را روانی وی بيا شهاب
وويل: ته دلته کښينه زه به موټر راولم،

شهاب د موټر په خوا ولاړی ساحل د ارمان او د
هغه د ملگرو خواته کتل چی زينت وهل وروسته
زينت د ساحل خواته وکتل او د ساحل پر طرف
روانه سوه کله چی ساحل ته ورسيدل نو تر سترگو
یی اوښکي رواني سوي د ساحل مخ ته يي خپل
لاس ونيوی او ژړل يي ساحل وويل: زينت تښته
دلته څنگه؟

په دی وخت کی شهاب موټر چالان کي او د ساحل
پر خوا يي وروستی،

زينت وويل: ساحل ته روغتون ته ولاړ سه ژر،

ساحل وويل: خو ته؟

زينت وويل: ما پريږده ستا څخه زياته وينه تللی ده
ته ژر ولاړ سه،

وروسته شهاب راغلی ساحل یی د مخکې څخه راپورته کي او موټر ته وختل او روان سول کله چی ساحل او شهاب روان سول زینت خپل لاس ته وکتل چي د ساحل په وینو لړلی وو تر سترگو یی اوښکي وبهیدلی ډیره په غوسه سوه او د ارمان او د هغه د ملګرو پر خوا ور رهی سول ساحل د موټر د هندار څخه شاته وکتل او شهاب په هنداره کی ورته کتل چی ارمان او د هغه ملګری د مخکې څخه پورته سول او پر ملاء باندي قطعه سول ساحل او شهاب د حیرانیه سترګي پټي کړی، څه وخت وروسته ساحل او شهاب دواړه روغتون ته ورسیدل ساحل ډیر زخمي وو او ډاکټرانو ژر هغه بیستر کي او د شهاب پانسماں شروع سو څه وخت وروسته د ساحل او شهاب مور او پلار روغتون ته راغلل شهاب هغوی ته ټوله کیسه وکړه،

د ساحل ټپونه ژور وه نو ځکه یی عملیاتو زیات وخت ونیوی نیمه شپه وه شهاب او د ساحل او شهاب مور او پلار د عملیات خونۍ مخته انتظار وه څه وخت وروسته عملیات پای ته ورسیدل او ډاکټران دباندې راووتل او د ساحل مور او پلار ته یی وویل: مبارک مو سه ستاسو زوی روغ او جوړ سو بس تر سبا پوری به همدلته بیستر وی، په دي سره ټول ډیر خوشحاله سوه بیا شهاب خپل او د

ساحل مور او پلار ته وويل: تاسو ولاړ سئ زه د ساحل سره پاته کيږم،

د ساحل پلار وويل: نه زويه ته هم ډير زخمی یی ته بايد کور ته ولاړ سئ زه ورته پاتيرم ساحل ته،

شهاب هغوي ټول مجبوره کړل چي ولاړ سی هغوی ټول ولاړل او شهاب د ساحل سره پاته سو، شهاب د ساحل د کټ تر بغل کښينستی او د ساحل تبه یی وکتل بيا همهلته ورته انتظار سو،

د سهار مرغانو خپل سندرې شروع کړي د ساحل نشه هم تللی وه او د خوبه راکښينستی ويليدل چی شهاب یی د کټ تر څنگ بیده سوی دی او سريی دده پر کټ ايښی دی ساحل ورناره کړه: شهابه! شهابه!

شهاب د ساحل په نارو راوینس سو او بيا یی په موسکا وويل: اوه ته راکښينستی؟

ساحل وويل: بی عقله ته نه وینی چی ته هم زیات زخمی سوی یی بيا هم دلته دي ماته ټوله شپه تیره کړه،

په دی وخت کي د ساحل مور او پلار بیستر خونی ته راننوتل او ویویل: زويه مور هم ماښام ډير ورته وويل چی ته ولاړ سه ته هم ډير زخمی سوی یی خو دی په هیڅ رکم نه تلی،

بيايي مور او پلار د ساحل د صيحت پوښتنه وکړه
ساحل وويل: اوس ښه يم،

بيا ساحل حيران سو او په فکر کې ډوب سو او بيا
يي وويل: خو زينت څه سول؟

ټولو يو وبل ته سره وکتل او بيا د ساحل پلار په
حيراني وويل: زويه زينت څوک ده؟

ساحل وويل: هغه مور چي يي ماښام وژغورلو هغه
د کلي ده په نارنج کلاء کې زما ملگری ده،

بيا ساحل شهاب ته وکتل او ويويل: شهاب! ته ولي
داسي پټه خوله ناست يي راته ووايه چي زينت څه
سول؟

شهاب د ساحل مور او پلار ته وکتل او بيایي
ساحل ته وويل: ساحل! مور به بيا پر دي وروسته
بخت وکو چي ته جوړ سي،

ساحل په غوسه سو او ويويل: شهابه زما د پوښتنې
جواب راکه،

شهاب وويل: ساحل هلته هيڅوک نه وه ته چي
څوک يادوي هغه انسان نه بلکي هغه د کلاء پيري
دي چي په سلهاوه انسانان يي وژلي دي،

ساحل ډير حيران سو او بيایي په درد سره شهاب
تر کالو ونيوي او ويويل: شهابه د خولي سره دي
احتياط کوه ته پوهيري چي ته څه وايي ولي په هغه

ورخ چي ماته يي په پوهنتون کي جايږي راکولي
کله چي پروگرام ختم سو زه د پوهنتون په دروازه
کي نه وم ور سره ولاړ چي تا هم وليدل،

شهاب وويل: ساحله په هغه ورځ هم هلته هيڅوک
نه وه ستا سره په هغه ورځ هلته ته يوازي ولاړ
وي او خبرې دي کولي،

ساحل وويل: شهابه د تيري شپي په پيښه کي لکه
چي تا خپل عقل او حافظه د لاسه ورکړيده،

شهاب د جيب څخه خپل تليفون راوکښي او تليفون
يي وکړ او په تليفون کي يي وويل: اوري سلطانه
هله يوازي خو روغتون ته راسه،،،

څه وخت وروسته د ساحل د کمپني چوکيدار
عمليات خونۍ ته راغلي ساحل د هغه په ليدو ډير
حيران سو بيا شهاب ساحل ته وويل: ساحله په هغه
ورځ چي زهرا د کار غوښتلو لپاره راغلي وه ايا
هغه ورځ ستا پياد ده؟

ساحل حيران سو او بيایي وويل: هو هو په هغه
ورځ زينت هم راغلي وه زه د هغی سره زما په
دفتر کي ناست وم چي سلطان هم راغلي سلطانه تا
خو هغه انجلي وليدل او ه؟

سلطان ډير حيران سو او هيڅ يي ونه ويل بيا

شهاب سلطان ته وويل: سلطانه! په هغه ورځ چي
زهرا اغلي د کار لپاره راغلي وه چي هغی تاته

وویل چی زه د ریس صاحب سره د لیدو لپاره
راغلی یم ایا ته د ساحل دفتر ته ورغلی؟

سلطان وویل: هو صاحبه ورلم،

شهاب وویل: هلته د ساحل صاحب سره بل څوک
وه په دفتر کی؟

سلطان وویل: هلته بل هیڅوک نه وه،

ساحل په ددې خبری په اوریدو پیر حیران سو بیا
شهاب وویل: نو ساحل صاحب د چا سره خبرې
کولی؟

سلطان وویل: صاحبه هلته هیڅوک نه وه ساحل
صاحب د چوکۍ تر څنګ ناست وو او د ځان سره
بی خبرې کولی،

ساحل په غوسه سلطان ته وویل: چپ سه بی عقله،

شهاب خپل تلیفون د جیبه راویستی او ساحل ته یی
ووویل: ساحله که ته زما او د سلطان خبرې نه مني
واخله دا عکاسی وگوره،

کله چی ساحل د شهاب تلیفون وکتی نو ویلیدل چی
دی پخپل دفتر کی د چوکۍ تر څنګ ناست وو او
خبری یی کولی هلته هیڅوک بل نه وه ساحل په
فکر کی ډوب وو بیای یی خپل تلیفون را واخیستی
ځکه په کلاء ده او زینت عکس سره نیولی وو کله
چی یی تلیفون راوکښی او هغه عکس یی په

راوستی نو ویلیدل چی په عکس کی یوازی دی
ولار دی بل څوک نه وه ور سره،

ساحل په فکر کی ډوب سو بیا شهاب وویل: ساحله
ستا هغه ورځ پیاد ده چی ماته وویل چی زه می
مور د انا کورته بیایم په هغه ورځ زه د مور سره
نه وم تللی په هغه ورځ زه نارنج کلاء ته تللی وم
چی دا معلومه کم چی هلته ستا سره څه پینځ سوی
وه خو کله چی هلته ورلم غوښتل می تحقیق وکم
خو څه وخت وروسته په کلاء کی د پانزیو د
شرنګارې ږغ سو زه چی په هغه ږغ پسې ور
روان سوم بام ته وختلم زه پر بام ولاړ وم چی یو
دم یو چا ډیره ټینګه لغته راګرځه او زه یی د دیواله
سره وجنگولم تر داسی حاله یی وو هلم چی ما د
راپورته کیدو طاقت لا د لاسه ورکې بیا یی غوښتل
چی د کلاء د بام څخه می لاندي وغورځوی او مړ
می کی چی په دي وخت کی ستا تلیفون راغلی کله
چی هغی بلا ستا نوم واوریدی نو زه یی پرینولم
زه هلته بی هوښه سوم چی کله په هوښ کی رالم نو
ومی لیدل چی زه یی د بام څخه راګښته کړی وم او
لاندي یی د کلاء د دروازی سره غورځولی وم په
هغه ورځ زه د ډبرو سره نه وم لګیدلی بلکی هغی
بلا وهلی وم هغه انسانه نه بلکی بلا ده بلا،

ساحل په حیرانی سره شهاب ته وکتل او بیا شهاب وویل: ساحله هغه پیسې چی تا دا کمپنیاں په جوړې کړی تاته هغه پیسې چا درکړی؟

ساحل په حیرانی وویل: هغه د زینت په غوښتنه د هغی د اکا زوی راکړی چی په بانک کی یی کار کوی،

شهاب وویل: ساحله هلته هیڅ بانک مانک نسته هغه د هغو بلاوو بانک وو،

ساحل په فکر کی سو او هغه صحنه ور پیاد سوه چی کله دی بانک ته ننوتی نو ټولو د بانک کارکوونکو ورته حیران حیران کتل او بیا هغه خبره ور یاد سوه چی زینت ورته ویلی وه: ساحل! بیا چی کله بانک ته ورتللی بیا د شپې لخوا ورسه ځکه چی هغه د ورځې نه وی، چی بیا ده پوښتنه ځنی وکړه چی دا بیا څنگه بانک دی چی د ورځې نه وی د شپې وی؟ بیا چی زینت موسکې سوه او وویل: دا بیا زموږ بانک دی،

بیا شهاب وویل: ساحله په هغه ورځ چی ته ددوی سره بانک ته ننوتلی نو ته هم د هغو سره ورک سوی نو ځکه هغه دوکاندار چی هلته یی دوکان کوی داسی فکر وکړ چی ته پیری یی نو ځکه هر واری چی به یی ولیدلی نو وبه بیریدی او د پیری پیری ناری به یی وهلی،

ساحل ددي کيسو په اوریدو ډیر حیران سو او په فکر کی ډوب سو بیا یی یو دم د لاس څخه د سیروف پایپ لیری کی او د کت څخه ولاړ سو، ټولو نارې پر وهلی چی ساحله ساحله دا څه کوی خو ساحل هغوی ټول پوری وهل او د بیستر خونی څخه ووتی د ساحل مور و پلار او شهاب پسی ځغستل چی ساحل ودروی خو ساحل د روغتون څخه ووتی او د شهاب په موټر کی کښینستی او د کلی پر طرف روان سو شهاب هم موټر ته وختی او په ساحل پسی روان سو، پر لارې ساحل ته د زینت خبری ور یادیډلی،

چی کله یی اول وار په کلاء کی زینت ولیدل: وخبښه زه ددی کلاء مخته تیریدم نو ومی لیدل چی د کلاء دروازه خلاصه وه نو ځکه راغلم چی وگورم چي په کلاء کی څوک دي،

ساحل د کلاء دروازی ته وکتل چی بنده وه او بیا یی په حیرانتیا ورته وویل: د کلاء دروازه خو تړلی ده نو څنگه تاسو راغلاست؟

چی بیا ساحل ورته وویل: زه دی ویرولم ما فکر کاوه چی د کلاء پیری دی،

چی بیا زینت موسکی سوه او ویویل: همداسی می وبوله،

-زینت: زما د پوښتنی لپاره تلفونه ته حاجت نسته
صرف ما یاده که زه به درته راسم،

ساحل موسکی سو او ویویل: ولی ته پیری یی؟

زینت موسکی سوه او ویویل: همداسی فکر وکه،

ساحل په همدا فکر وکی وو چی کلی راورسیدی
ساحل موټر د کلاء پر طرف ور روان روان کی
کله چی کلاء ته ورسیدی نو په پیر تکلیف د موټر
څخه راکښته سو او د کلاء پر طرف یی ور
وځستل کله چی کلاء ته ننوتی نو د کلاء په دننه
صالون کی یی شاوخوا وکتل او بیای یی په لوړ اواز
وویل: زینت! زینت!!!! زینت!!!،

خو څوک نه معلومیدل ساحل پر ځنگنو ولویدی
لاس یی پر سر ونیول او په ژړا یی وویل: زینت!!!
زینت!!!،

ساحل هلته پر ځنگنو ناست وو او ژړل یی چی څه
وخت وروسته په کلاء کی باد سو او بیاد ساحل
شاته د پانزیو د شرنگه یی ږغ سو، ساحل پیر
حیران سو کله چی یی شاته وکتل نو ویلیدل چی په
مخ پوتی پورنی کی زینت ولاړه وه، ساحل د هغی
په لیدو پیر حیران سو او بیای یی د زینت پښو ته
وکتل چی هغه پانزیونه یی په پښو وه چی ده به
هره شپه په کلاء کی اوریدل،

ساحل زینت ته ور ولاړ سو او په ژړا یی وویل:
زینت ټول وایی چی ته پیری یی خو زه یی نه منم،
زینت وویل: هغوي رښتیا وایی،

ساحل ډیر حیران سو او سترگی یی د حیرانیه
وېرسیدلې او بیا پر مخکې ولویدی ډیر وخت هم
هله چې ناست وو زینت یی لاس ته وکتل چی
وینی تر بهیدلې زینت یی خواته ورنیږدی سوه
غوښتل یی چی لاس یی ور وتړی خو چی کله
ساحل ته نږدی سوه نو ساحل ځنی شاته سو او
وېریدی بدن یی په ریریدو سو، زینت ساحل ته
وکتل او بیا یی وویل: مه بیریزه که ماته وژلای یا
می تاته تاوان در رسولای نو اول به می دا کار
کړی وای،

ساحل ارام سو او زینت یی بیا و څنگته ور نږدی
سوه او د ساحل لاس یی په خپل لاس کی ونیوی او
بیا یی زخمی ځای ور وتړی کله چی ساحل ارام
سو نو یی وویل: تاهه مخکی ولی نه ویل چی ته
انسان ذاته نه یی؟؟

زینت وویل: که می درته ویلی وای نو تاهه زما
څخه نفرط کړی وای او زما څخه به بیریدلای،

ساحل وویل: تا خو ډیر انسانان په دې کلاء کی مړه
کړل نو زه دی ولی پرینوولم؟

زينت اوږده ساه واخيسته او بيایي وويل: ته می هم وږلي،

ساحل حيران سو او بيایي په غوسه خپل لاس د زينت د لاس څخه ليري کي خو زينت بيرته د هغه لاس په خپل لاس کي ونيوی او ويويل: په هغه ورځ چي تا د مور سره خبري کولي خو هغي نه غوښتل چي ستا سره خبري وکړي په هغه ورځ ما غوښتل چي تا ووژنم ستا د وژلو لپاره د کلاء بام ته درلم خو کله چي می هلته وکتل تا غوښتل چي له ډيرو غمونو خپله خپل ځان ووژني زما زړه درباندي وسوځيدي ستا معصومه څپهره چي می وليدل چي د ډيرو غمونو ښکار گرځيدلی وه نو ومي غوښتل چي ستا سره کمک وکم او تا ددي تاريخ ژوند څخه دباندې راوباسم ساحل که چيري په هغه ورځ زه هلته نه وای درغلي نو تا به هتماً ځان وژنه کړی وای،

ساحل وويل: د يوه نفر ژوند ژوغوري خو د سلگونو انسانانو ژوند دی واخيستي ايا ديتته ستا مهرباني ووايم که بي عقي؟

زينت وويل: ساحل زه نه غواړم چي ددي سبب درته ووايم چي هغوی ما ولي مړه کړه،

ساحل وويل: سبب؟ ايا زما د ملگري وژل هم يو سبب درلودی؟

زینت وویل: ساحل زه نه وم خبره چی هغه ستا
ملگری دی که نه ما به داسی نه وای کری،

ساحل خپل لاس د زینت د لاس څخه لیری کي او
ولاړ سو غوښتل یی چی د کلاء څخه ووځي خو
کله چی د کلاء دروازي ته ور نیردی کیدی د کلاء
دروازه ورته وتړل سوه ساحل چی کله شاته وکتل
نو د زینت سترگی د یو تیز څراغ پڅیر لگیدلی
وروسته بیرته عادی حالت ته واوښتی بیای وویل:
ساحل ته زما یی ته زما څخه هیڅ چیری نسی
تلاي،،،

ساحل وویل: څه به وکي ایا ما به هم مړ کي؟؟

زینت وویل: تا داسی فکر لا څنگه وکي چی زه به
تا مړ کم ددی څخه مخکي به زه خپل ځان مړ کم،

ساحل وویل: زینت پوهیرم نن ورځ چی زه څه لرم
مور، پلار، وروڼه زما کمپنیانې زما موثران دا ټول
تا راکړیدی ماته زه دی اسحانمند یم خو زینت زه
ستا څخه بیریزم ټول عمر به په ویره ژوند در سره
کوم،

د زینت تر سترگو اوښکي رواني سوی د ساحل
خوا ته ورغله د ساحل لاس یی په لاس کی ونیوی
او بیای وویل: ساحل! زه ستا سره مینه کوم ته
زما هر څه یی نو ته بیا ولی زما څخه بیریزی ته
خو زما مینه یی،

ساحل وویل: زینت ما او تايو خای نسو سره
 اوسیدلای خکه ستا په خيهره کی ماته د هغو کسانو
 جسدونه معلومیزی چی تا وژلي دي نو هیله کوم ما
 پریږده چی زه می خپل ژوند یوازي وکم زه به په
 ټول ژوند واده ونکم،

وروسته ساحل خپل لاس د زینت د لاس څخه
 وکښي او روان سو د کلاء دروازه ورته خلاصه
 سوه، زینت پر خپل خای کښینستل او ډیر یی وژړل
 ساحل هم د کلاء څخه راووتی په دروازه کی ورته
 شهاب ولاړ وو شهاب ساحل په موټر کی کښینوی
 او د ښار پر طرف روان سول، ساحل خپل سر د
 موټر پر هنداره ایښی وو تر سترگو یی اوبښکي
 رواني وی او د زینت یادونه ور یادیدل،

څه وخت وروسته خپل کور ته را ورسیدل د ساحل
 مور او پلار هغه ته انتظار وه خو ساحل چی کله د
 موټر څخه راکښته سو نو د هیچا سره یی خبرې
 ونه کړي او خپلی کوټی ته ننوتی او دروازه یی په
 ځان پسې بنده کړه وروسته خپل د کټ تر څنگ
 کښینستی او ډیر یی وژړل،

ساحل تر مابښامه خپل د کوټی څخه نه راووتی مور
 او پلار یی ډوډی ورته راوړل خو د ساحل کوټه
 همغسې قلف وه مور یی د دروازی تر شا ورته
 وویل: ساحله زویه دروازه خلاصه که د سهار

راهیسی دی هیخ شی نه دی خوړلی صیحت ته دی
تاوان لری،

خو ساحل دروازه نه خلاصول بیایی پلار ورته
وویل: ساحله زویه دروازه خلاصه که هله زویه
مور او ما دی ډوډی درته راوړیده،

خو ساحل بیا هم دروازه نه کړل خلاصه مور او
پلار یی ډیر ورته وویل خو هیخ فایده یی نکول
وروسته هغوی ځنی ولاړل څه وخت وروسته
شهاب راغلی ویلیدل چی د ساحل مور او پلار ډیر
پریشانه دی شهاب وویل: څه خبره ده ولی داسی
پریشانه یاست ساحل خو به ښه وی؟

د ساحل مور وویل: زویه د سهار راهیسی یی هیخ
هم نه دی خوړلی دروازه یی همغسې په ځان پسې
ترلی ده،

شهاب وویل: ډوډی ماته راکي زه یی ور وړمه
تاسو دلته کښینی،،

د ساحل مور شهاب ته ډوډی ورکړه او شهاب د
ساحل کوټی ته وروړه، شهاب د ساحل د کوټی
دروازه ور وتکول او ویویل: ساحل دروازه خلاصه
که زه یم،

ساحل بیا هم دروازه نه خلاصول شهاب بیا دروازه
وتکول او ویویل: ساحل دروازه خلاصه که یاره،

لږ وروسته ساحل دروازه خلاصه کړه خو سترګې
یی د شهاب د سترګو سره ونه موبښلولی او بیرته
خپل په خای کښینستی، شهاب یی تر څنګ
کښینستی او ورته یی وویل: ساحل مور ویل چی د
سهار راهیسی دي هیڅ هم نه دي خوړلی؟

ساحل په ژرغونی ږغ وویل: اشتها می نه ورته
کیری،

شهاب د ډوډی ګوله جوړه کړه او د ساحل خولی ته
یی ونیول خو ساحل ورته وویل: زه وری نه یم
یاره خواته می نه کیری،

شهاب وویل: زما لپاره یی وخوره،

ساحل وویل: نه یاره وری نه یم،

شهاب بیا هم د ډوډی ګوله د ساحل خولی ته ور
نیردی کړه او ورته یی وویل: دا به زما لپاره هتماً
خوړئ،

ساحل هم د شهاب د لاس ډوډی وخورل بیا شهاب
وویل: نن می د هغه نوی قراردادیانو سره خبرې
وکړی هغوی می سبا ته دفتر ته راغوښتي دی یو
غونډه لرو نو سبا د وختي ځان تیار که زه در پسی
راځم بیایم دي،

ساحل وویل: ته خبرې ور سره وکه زما طبیعت نه
دی سم،

شهاب وويل: ما هغو ته همداسی وويل چی د ساحل
طبعیت نه دی سم خو هغو ټینگار کوی چی مور د
ساحل صاحب سره وینو،

ساحل وويل: سمدې ور سره وبه وینم،

شهاب وويل: نو زه اوس خم پر خان دی پام کوه
دوا دي بیا پر وخت وخوره،

شهاب ولاړ سو او د دروازی پر طرف روان سو
کله چې دروازی ته ورسیدی نو بیرته یی ساحل ته
مخ ور واړوی نو ویلیدل چی ساحل ډیر غمگین وو
شهاب بیرته راوگرځیدی او د ساحل تر څنگی
کښینستی او ساحل یی په غیر کی ونيوی، د ساحل
تر سترگو اوبنګي راغلی شهاب هغه ته ډاډگیرنه
ورکول،

سهار سو څه وخت وروسته ساحل او شهاب دواړه
دفتر راغلل ټولو کارکونکو ساحل ته بڼه راغلاست
ووايه وروسته ساحل او شهاب د غونډو تالار ته
ولاړل نوی قراردادیان را رسیدلي وه ټولو د ساحل
سره روغېر وکي بیا یوه قراردادی ساحل ته وويل:
مور شهاب صاحب ته وويل چی د ساحل صاحب
طبعیت به نه وی سم مور به ستاسو سره خبرې
وکو خو شهاب صاحب ټینگار کوی چی باید مور
ستاسو سره خبرې وکو،

ساحل په دي خبره سره شهاب ته وکتل او شهاب موسکي سو، څه وخت وروسته غونډه پيل سوه ټول نظريات او وړانديزونه پيل سوه خو ساحل هيڅ هم ونه ويل بيا يوه قراردادى وويل: ساحل صاحب تاسو په دي اړه څه وايست؟

ساحل په فکر کي غرق وو او د قراردادى اواز يى نه واوريدى بيا هغه قراردادى وويل: ساحل صاحب تاسو ښه ياست؟

ساحل يو دم راويښ سو او بيا يى وويل: وبخښي زه لږ ارام ته ضرورت لرم تاسو د شهاب سره خبري وکي دى به تاسو ته هر رنگه تشریح او معلومات درکي،

وروسته ساحل د غونډو د تالار څخه ووتى او خپل دفتر ته ولاړى خپل چوکى ته يى څنگ واچوى او د زينت په خيالو کي ډوب سو او کرار کرار يى تر سترگو اوښکي روانى سوى،

ساحل به ټوله ورځ غمگين وو او هيڅ به ژوند خوند نه ورکوى تل به يى ژړل او د زينت په فکر او خيالو کي به ډوب وو،

يوه ورځ ساحل دفتر ته راغلى او شهاب ورته وويل: ساحل څو خبريالان راغلى دى چى ستا سره مرکه وکي د غونډو په تالار کي تاته انتظار دى،

ساحل وویل: شهاب یاره زه نسّم کولای ته ورسه
خبرې ور سره وکه،

شهاب ساحل تر لاس ونيوی او د غونډو تالار ته
یی کش کي کله چي خبريالانو ساحل وليدی نو ټولو
روغبر ور سره وکي او بيایي مرکه شروع کړه،
خبريالانو د ساحل د کاروبار اړوند ټولي پوښتنې
وکړي او په پای کي یو خبريال وویل: ساحل
صاحب یوه اخیری پوښتنه کوم دا داسي پوښتنه ده
چی ټول یی په اړه غواړي خبر سی او دپته انتظار
دی چی تاسو به دي پوښتنې ته کله جواب ووايست
هغه دا چي ويل کيږي د هر کامياب نارينه تر شاه د
یوي بنځي لاس وی تاسو دا راتع ویلای سی چی
هغه څوک ده چی تاسو یی دي ځای ته
راورسولاست؟

ساحل او شهاب په دي پوښتنه زیات حیران سول بیا
ساحل شهاب ته وکتل او بیایي مرکه پریښوول او د
غونډو د تالار څخه ووتی او خپل دفتر ته ولاړی د
دفتر دروازه یی وتړل او پر چوکی کښینستی د هغه
خبريال دا پوښتنه یی ذهن ته راغلل چی ویل یی د
هر کامياب نارينه تر شاه د یوي بنځي لاس وی
هغه څوک ده چی تاسو یی دي ځای ته
راورسولاست په دي سره ساحل ته زینت ورپیاد
سول او تر سترگو یی اوښکي روانی سوی وروسته
یی سر پر میز کښینوی او د زینت په جدایی کي

یې ډیر وژړل ساحل سر همداسې پر میز ایښی وو چې څه وخت وروسته په دفتر کې د ساحل د میز د سر څخه څه شیان لاندې ولویدل، ساحل په حیرانۍ سره سر راپورته کې او شاوخوا یې وکتل څوک نه وه خو وروسته بیا داسې معلومه سوه لکه یو چا چې د دفتر پر غاړې پښه کښیښول ساحل په حیرانۍ اوښکې پاکې کړې او په ژړا یې وویل: نو ستا هم زه نه یم هیر سوی تاته هم زما بغیر ژوند خوند نه درکوی او؟

په دفتر کې چوپتیا خپره وه ساحل چې تر سترگو یې اوښکې بهیدلې وویل: زینت زه پوهیږم چې ته همدلته یې ځان رابښکاره که،

لږ وروسته زینت رابښکاره سوه چې د ساحل میز ته نیږدې ولاړه وه او تر سترگو یې اوښکې روانې وې، کله چې ساحل زینت ولیدل نو دواړو په ژړا ژر یو او بل په غبر کې سره ونيول او ډیر یې سره وژړل ساحل په ژړا کې وویل: زه مینه در سره لرم زینت مینه در سره لرم زه بيله تا ژوند نسّم کولای،

زینت هم وویل: زه هم ډیره مینه در سره کوم ساحل زه هم بيله تا ژوند نسّم کولای بیا هیڅکله ما یوازې مه پریرده،

ساحل وویل: نه دی پرېږدم زینت زه به تا هیڅکله
یوازې پرېږدم زه مینه در سره لرم زینت مینه در
سره لرم،

شهاب د خبریالانو سره جنجال وو او هغو ته یی
وویل: ما تاسو ته نه وه ویلی چی د ساحل صاحب
څخه به د شخصی ژوند په اړه پوښتنې نه کوی؟

خبریالانو وویل: موږ بڅښنه غواړو صاحبه،

شهاب د هغو څخه روان سو ډیر پریشانه وو او بیا
خپل دفتر ته ولاړې او پر خپل چوکۍ کښینستی
اورده ساه یی واخیستل او بیا یی خپل کمپیوټر
چالاند کي په کمپیوټر کي اخته وو چی بیا یی یو دم
څار کیمرو ته فکر سو کله چی یی کیمري چالانده
کړي نو د ساحل دفتر یی په کیمره کی رانیږدی کي
شهاب ډیر حیران سو ځکه د ساحل د دفتر په کیمره
کی یی ولیدل چی ساحل د خپل دفتر پر یو اورده
چوکۍ ناست دی او خاندي او خپل لاس یی داسی
نیولی دی لکه د یو چاپه غاړه کی چي یی ور
اچولی وی، په دي سره شهاب ډیر پریشانه سو،

ساحل او زینت به هره ورځ سره لیدل د ساحل مور
او پلار او شهاب ډیر پریشانه وه،

یوه ورځ چی کله شهاب نارنج کلاء ته تللی وو د
ساحل په کور کی څو میلمانه وه د ساحل مور او
پلار او شهاب سره ناست وه او د ساحل په اړه ډیر

پريشان وه او د ساحل په اړه يی هېرې سره کولی
کله چی د شهاب او د ساحل د مور او پلار خبرې
خلاصی سوی نو د ساحل کور ته راغلی میلمه
وویل: څه وخت مخکی زموږ په ښار کی هم داسی
کیسه پېښه سوی وه زموږ یو ځوان باندي هم داسی
پیریان ناست وه او هغه یی نه پرینوی بیاد هغه
ځوان کورنی د ښار یو بزرگ پیر ته ور وستی بیا
هغو پیریانو هغه ځوان پرینوی،

د ساحل پلار وویل: ایا هغه پیر او بزرگ اوس هم
ژوندی دی؟

میلمه وویل: متاسیفانه چی هغه یو کال مخکی مړ
سویدی د هغه پر ځای یی اوس زوی ناست دی
اوس هغه دا کارونه پر مخ وړی هغه ته به ورسو
او مشوره به ځنی واخلو،

د ساحل پلار وویل: سمده سبا ته به ورسو،

کله چی راتلونکی ورځ راغلل نو شهاب خپل موټر
راوستی د ساحل مور او پلار او میلمه په موټر کی
کښینستل او د هغه پیر او بزرگ په طرف روان
سول د څو ساعتو مزل وروسته هغه ښار ته
ورسیدل،

ساحل د کلاء پر بام د زینت په غیر کی خپل سر
ایښی وو او زینت د هغه په ورښتیانو کی خپل
لاس وهی او بانډار یی سره کوی ساحل وویل:

زينت! ته به مي ڪله خپل د مور او پلار سره
معرفي ڪي؟

زينت موسڪي سوه او ويويل: ساحل زما د پلار د
انسان ذاتو سره نه لگيري خو پر هغه زه ڏيره
گرانه يم ما هغه ته ستا په اړه وييل هغه زما څخه
بيا څو ورځي خوابدي او خفه وو خو بيا راسره
پخلاء سو او راته يي وييل چي زه غواړم د ساحل
سره ووينم بيا ما ورته وييل چي ساحل په دي تر
اوسه نه دي خبر چي مور انسانان نه يو بيا مي بابا
وييل چي ڪله دي خبر ڪي نو بيا به يي راسره مخ
ڪي چي زه مو ڙر تر ڙره واده دروڪم،

ساحل د زينت د غير څخه خپل سر پورته ڪي او په
تعجب سره يي وييل: ڏير ښه دا خو ڏير ښه وسوه
چي هغه زه ومنم ڪه نه زما پڅير بدرنگه ته به
خپله شهزاده ګي لور چا ورکولاي،

زينت وييل: داسي مه وايه ساحل شهزاده خو زما
په نصيب سو ته زما شهزاده يي،

ساحل وييل: زه او شهزاده؟ دا خو ناممڪينه ده خو
خير بخت مي سم دي چي ماته د نري تر ٿولو
ښڪلي ناوي را په نصيب ڪيري،

زينت وييل: او ماته د نري تر ٿولو ښڪلي خاوند،

ساحل د زينت لاس په لاس ڪي ونيوي او هغه يي
ښڪل ڪي او ويويل: اوس نو هيڅڪله مایوازي مه

پریرده او هیڅکله زما څخه مه جدا کیره که نه په
قسم سره چی بيله تا به زه ژوندی پاته نسّم،

زینت د ساحل لاس ځانته راکش کي او هغه یی
بنگل کي د ساحل سر یی پخپل غیر کی کښینوی
او ویویل: هیڅکله نه هیڅکله به زه یوازې تا
پرینردم، او بیا د زینت سترگي د خپل حالت څخه
واوښتی او په درد سره یی وویل: او نه هم څوک
پریردم چی موږ سره جلا کي،

کله چی زینت دا وویل نو په لاس کی یی څلور
میخونه ونيول او هوا ته یی وغورځول ساحل هغه
ونه لیدل،

شهاب د ساحل مور او پلار او میلمه د پیر پر
طرف روان وه چی یو دم موټر ودریدی د ساحل
پلار شهاب ته وویل: څه پینه سوه زویه؟

شهاب وویل: نه پوهیږم،

خو کله چی شهاب د موټر څخه کښته سو نو ویلیدل
چی د موټر څلور سره ټایرونه پنچر سوی وو
شهاب پیر پریشانته سو ویویل: اوه زما خدایه دا څه
وسوه،

کله چی یی د موټر ټایرونه وکتل نو په ټولو میخونه
ننوتلی وه کله چی شهاب هغه میخونه د موټر د
ټایرو څخه راوکښل نو د ساحل پلار ته یی وویل:
بابا جالبه نه ده ټول ټایرونه پنچر سول او په ټولو

هم میخونه ننوتل او بله جالبه لا دا چی ټول میخونه
یو رکم دي،

د ساحل د پلار بدن له ویری په ریریدو سو بیا
میلمه وویل: پریشانه کیری مه د هغه پیر صاحب
خای نیردی دی پر پښو به ورسو وروسته ټول د
پیر خای ته پر پښو وروان سول کله چی هلته
ورسیدل نو د ساحل پلار پیر ته ټوله کیسه وکړه
پیر ډیر حیران سو او بیا یی په حیرانتیا پوښتنه
وکړه: ستا زوی د هغی سره چیری وینی؟

د ساحل پلار وویل: کله په نارنج کلاء کی کله بیا د
هغه په دفتر کی کله چیری کله چیری،

بیا د ساحل پلار وویل: پیر صاحب زموږ زوی د
خدای لپاره د هغی بلا د شره خلاص که،
پیر وویل: تاسو څه غواړی؟

د ساحل پلار وویل: موږ غواړو چی زموږ زوی د
هغی له شره وساتل سی چی هغه کوم شر ورو نه
رسوی،

پیر وویل: سمدېه تاسو ستاسو زوی او هغه بلا خپل
کورته راوغواړی زه به دم و درود پر وکم چی
ستاسو زوی ته کوم تکلیف ونه رسوی،

د ساحل پلار وویل: خو پیر صاحب موږ به هغه
څنگه راولو هغه خو موږ وینو هم نه؟

پير وويل: ستاسو زوی ته ووايست چی مور د
هغوی نکاح سره ور کوو او بیا د ښه ژوند دعا
ورته کوو،

د ساحل پلار وويل: سمد مور به یی په یو طریقه
را وغواړو،

پير وويل: راتلونکی د جمعې ورځ ښه ورځ ده هغه
راوغواړی زه به دم و درود پر وکم،

شهاب وويل: پير صاحب صرف به ساحل د هغی د
شره خلاصوی نور مور نه غواړو چی هغی ته کوم
تاوان ورسیری،

پير وويل: سمده څنگه چی ستاسو خوښه وی.

د ساحل مور او پلار شهاب او میلمه د پير څخه
رخصت واخیستی او د ښار پر طرف روان سول،
کله چی دوی روان سول نو پير په هغو پسی د شا
لخوا وکتل چی ویلیدل چی هغوی ولاړل نو یو دم
په خدا سو او ډیر یی وخنډل ټول مریدان یی
حیران سول او بیای یی د پير څخه د خدا علت
وپښتی،

پير وويل: ددي خدا سبب به تاسو د جمعې په ورځ
ووینی،

د ساحل مور او پلار په کور کی ناست وه چی
ساحل کورته راننوتی او ډیر خوشحاله وو تر سلام
او روغبړ وروسته ساحل خپل اطاق ته ولاړی، څه

وخت وروسته یی مور اطاق ته پسی ورغله او پر
کت یی تر څنگ کښینستل ساحل خپل سر د مور په
غیر کی کښینوی ډیر خوشحاله معلومیدی مور یی
ورته وویل: څه خبره ده زویه نن ډیر خوشحاله
معلومیری؟

ساحل موسکی سو او بیایي وویل: مور نن می د
ژوند یو لوی ارمان پوره سو هغه ورځ می نن
ولیدل چی هر ځوان یی په ارمان وی،،،،

مور یی وویل: کوم ارمان زویه؟

ساحل وویل: نه اوس نه درته وایم،

مور یی وویل: اسمده زویه خو زویه زما یو خبره
منی؟

ساحل وویل: هو ولی نه مور ستا هره خبره می پر
سر سترگو قبوله ده،

مور یی وویل: ایا ته اوس هم نارنج کلاء ته د هغی
د لیدلو لپاره ورځی؟

ساحل وویل: هو مور بيله هغی می ژوند نیمگری
وو،

مور یی وویل: زویه ما او ستا پلار د یو ملا سره
ولیدل مور ورته وویل چی زموږ د زوی او زموږ
د راتلونکی مېرور د ښه ژوند لپاره دعا وکړی او
هله به ستاسو نکاح هم در وکي،

ساحل ډير خوشحاله سو او مور ته يی وويل: دا خو ډيره ښه خبره ده مور ما فکر کوی چی ته او بابا به په دي اړيکه خوښ نه یاست،

مور يی وويل: نه زويه زه خو ډيره خوشحاله یم او ملا صاحب مور د جمعۍ په ورځ راغونښتی دی ته به می مېرور دلته کورته راولی،

ساحل وويل: سمده مور زه به همدا اوس زينت ته ووايم،

مور يی وويل: نه زويه بيا چی کله د جمعۍ ورځ راورسیدل بيا به په هغه ورځ ورته ووايی ځکه چی زه غواړم مېرور می حیرانه کم،

ساحل موسکي سو او بيا يی وويل: سمده مور،

څو ورځې تيری سوی د ساحل مور او پلار او شهاب په کور کی د دعا او خیرات لپاره اماده گی نیول، پير صاحب هم مقصد درلودی هغه هم د جمعۍ د ورځې لپاره تیاری نیوی، کله چی د جمعۍ ورځ را ورسیدل نو سهار د وخته د ساحل مور د ساحل اطاق ته ورغله او ورته يی وويل: زويه نن د جمعۍ ورځ ده پير صاحب به هم را روان وی ته ورسه ژر زما مېرور دلته راوله،

ساحل هم ډير خوشحاله وو ژر يی حمام وکی نوی کالی يی واغوستل او په بیره د کوره ووتی او د نارنج کلاء پر طرف روان سو څه وخت وروسته

پير صاحب را ورسیدی او د ساحل په کور کی یی
خپل د کار تیاری شروع کي د څه وخت وروسته
ساحل نارنج کلاء ته ورسیدی او په خوشحالی سره
کلاء ته ننوتی او په لوړ اواز یی په خوشحالی سره
ناره کړه: زینت! زینت! زینت!،

زینت د دوهم منزل د زینو څخه لاندی را روانه وه
ساحل د هغی په لیدو پیر خوشحاله سو او ژر
ورغلی او زینت یی په غیر کی ونیول خو زینت په
حیرانی ورته وویل: ساحل څه پېښه ده نن پیر
خوشحاله را معلومیږی؟

ساحل اوږده ساه واخیستل او وویل: نن می الله پاک
یو ستر ارمان را پوره کوی ماته زما د ژوند تر
ټولو غټه خوشحالی راکوی،

زینت وویل: خو څه خبره ده ساحل راته وخو وایه؟

ساحل په تعجب سره ورته وویل: زما مور او پلار
غواړی زموږ نکاح راوکی او زموږ لپاره د ښه
ژوند دعاوی کوی،

زینت وویل: خو ساحل زما و ستا نکاح خو....،

ساحل یی خبره پری کړه او وویل: ته خو خو
پرېږده ته ژر اماده سه او زما سره زموږ کورته
ولاره سه،

زینت وویل: خو ساحل.....،

ساحل یی بیا خبره و نیول او ویویل: زینت ماڅه
درته وویل چی ته دا خو خو پریرده ځان اماده که
او زما سره ژر ولاړه سه،

زینت په ناخوښی وویل: زه اماده یم،

ساحل وویل: نو راځه!

ساحل تر مخه سو او زینت د شاه لخوا په پسی
سول،

زینت د ځان سره وویل: ساحل ته نه پوهیری ته نن
ما هغه ځای ته بیایی چیری چی به زه ستا څخه د
تل لپاره جدا سم هلته به زما د ژوند اخیری ورځ
وی ته نن ډیر خوشحاله یی زه نه غواړم ستا دا
خوشحالی له تا څخه واخلم که څه هم زما ژوند په
دی کی لمنځه ځی،

د زینت تر سترگو اوښکی د ملغلرو پڅیر د هغی پر
رخسار بهیدل د ساحل هغی ته پام نه وو ځکه چی
ساحل غوښتل دوی ژر کورته ورسیری او دی او
زینت ژر د مور او پلار په مخ کی نکاح سره وکی
کله چی موټر ته ختل نو ساحل ولیدل چی د زینت
تر سترگو اوښکی بهیری ساحل د هغی طرف ته
ورغلی او په حیرانی یی ورته وویل: زینت ته
ژاری؟

زینت ژر خپلی اوښکی پاکی کړی او په ژرغونی
اواز یی وویل: دا د خوشحالی اوښکی دي،

ساحل وويل: ليونى په خوشحالى كى څوك ژاړى
نه بلكى خاندي هله ونيسه وخانده هله نو،

زينت موسكى سوه ساحل هم ډير خوشحاله سو بيا
ساحل د موټر دروازه زينت ته خلاصه كړه او
زينت په موټر كى كښينستل،

په لاره كى زينت خپل سر د موټر پر چوكى ونيوى
او مخ يى د ساحل خواته وړ واړوى او ساحل ته يى
په مينه مينه كتل څه وخت وروسته د ساحل ورته
پام سو چى زينت ده ته ډيره په مينه گورى ساحل
موسكى سو او بيابى وويل: څه خبره ده ولې داسى
راته گورى؟

زينت موسكى سوه او ويويل: پريږده چى نن خو
دي سم ووينم او خپله تنده درباندي ليرى كم،

ساحل موسكى سو او ويويل: ليونى زه خو هر
وخت او تل ستايم او ته زمابى موږ د يو او بل
لپاره جوړ سوى يو،

د زينت تر سترگو بيا اوبنكي روانى سوى ساحل
چى كله ورته وكتل نو موټر يى ودروى او ويويل:
ته بيا ژاړى؟ ته نه پوهيرى چى ستا په ژړا سره زه
څومره غمجن كيږم؟

زينت خپل اوبنكي پاكي كړى او د ساحل په غيږ
كى وړ ولويدل،

د ساحل په کور کی ټوله تیاری نیول سوی وو څه وخت وروسته ساحل را ورسیدی او د موټر څخه راکښته سو زینت په مات زړه په موټر کی ناسته وه، ساحل ورغلی او دروازه یی ورته خلاصه کړه او ورته یی وویل: رايه اغلی را ورسیدو،

ساحل حیران سو چی زینت ولی دومره زیاته خوابدي ده،

کله چی زینت د موټر څخه راکښته سوه نو ساحل تر لاس ونيول او دواړه کورته ننوتل ټول ډیر حیران سول ساحل د زینت لاس په لاس کی نیولی وو او خنډل یی خو زینت نورو نه لیدل،

ساحل د مور تر څنگ کښینستی او زینت یی خپل څنگ ته کښینول او مور ته یی پت وویل: مور دا ده ستا مېرور می درته را وستل، خو مور یی هیڅ ونه ویل او ډیره حیرانه وه وروسته د ساحل پلار پیر صاحب ته وویل: پیر صاحب مهربانی دعاوی مو پیل کی نکاح به یی په اخیره کی سره ور وکو،

پیر صاحب او مريدانو یی هم خپلی دعاوی پیل کړی زینت خپل سترگی د ساحل په څیهره کی ښخي کړی وی او یوازی یی ساحل ته کتل ساحل د زینت لاس پخپل لاس کی نیولی وو پیر صاحب او مريدانو ته یی کتل تر زیاتو دعاوو وروسته چی ټولو سترگی پټي کړی وی او امین یی وایه نو پیر

صاحب خپلي سترگي خلاصی کړی او شا وخوا یی وکتل چی ټولو خپلي سترگي بندي کړی وی پیر صاحب خپل مرید ته اشاره وکړه هغه هم د ټولو په پټه کرار د خپله خایه ولاړ سو او غوښتل یی چی اور ولگوی خو زینت هغه ته کتل کله چی هغه غوښتل اور ولگوی نو زینت په قهر سول او هغه ته یی پر مخ ټینگه چپلاخه ورکړه په دې سره ټولو سترگي خلاصی کړی او زیات وپیریدل د مرید د لاسه د اور اورلگیت ولویدی خو پیر صاحب ژر هغه اورلگیت را واخیستی او اور یی بل کی چی په دې سره د کور پر شا وخوا اور بل سو د اور په لگیدو سره پیر صاحب په خدا سو او په خدا کی یی وویل: اوس زه خپل مقصد ته ورسیدم اوس تا زما څخه هیڅوک نسی خلاصولای، او بیا پیر صاحب نور کلمات شروع کړل ټول پیر حیران وه،

ساحل د زینت لاس په لاس کی نیولی وو چی لږ وروسته د ساحل لاس په ریریدو سو ساحل چی کله خپل او د زینت لاس ته وکتل نو ویلیدل چی د زینت په لاس کی چاکونه (درزونه) پیدا سول او ټول بدن یی د اور پخیر سور سو،

ساحل په حیرانی سره زینت ته وکتل د زینت تر سترگو اوښکي روانی وی ساحل وویل: زینت څه خبره ده؟

زينت خپل لاس په دې چي د ساحل لاس ونه سوځل
سي د ساحل د لاس څخه ليري كي او په ژړا يي
وويل: ساحل زه نوره در څخه ځم ما وبخښه زه به
نوره ستا سره نه يم دوي زه وسوځولم،

ساحل په حيراني وويل: څه؟

ساحل په حيراني شهاب او خپل مور او پلار ته
وکتل او بيرته يي زينت ته مخ وړ و او دوي د زينت
بدن ټول داسي سو لکه د دننه څخه چي اور پکښي
بل وي ساحل ژر زينت په غيږ کي ونيول او ورته
يي وويل: زينت! زينت! ما يوازي مه پريرده،

بيا يي پير صاحب ته ور ناره کړه چي چپه سه نور
داسي مکوه، خو پير صاحب د ساحل خبري نه
اوريدې ټول پوه سول چي پير صاحب زينت
وسوځول شهاب ژر د پير صاحب ټول شيان ور
وغورځول او پير صاحب يي پوري وهلي او پر
مځکه يي وغورځوي،

زينت د ساحل په غيږ کي سر ايښي وو او بيل يي
په موسکا وويل: ساحل پوهيري زما لوي ارمان څه
وو زما ارمان دا وو چي زه ستا په غيږ کي ساه
ورکم او کړه سم هغه ارمان مي دا دی پوره کيري،

ساحل په ژړا وويل: داسي مه وايه په تا هيڅ
نکيري،

د زینت بدن کرار کرار سوځل کیدی او بیا په
اخیره کی زینت وویل: د الله په امان ساحل،

زینت دا وویل او بیا ورکه سول، ساحل پر هغه
ځای ناست وو او ژړل یی او بیا ولاړ سو او په
ژړای شهاب او خپل مور او پلار ته وویل: زینت
مړه سول تاسو ولی زما سره داسی وکړه ولی
ولی؟،

شهاب ډیر حیران سو او بیا پیر ته ورغلی او هغه
یی تر غاړی ونیوی او ټینگ سوک یی پر مخ
ووړلی او ورته یی وویل: مور نه وه درته ویلی
چی صرف د دوی د بڼه ژوند لپاره دعا وکړه او د
دوی نکاح سره ور وکه خو تا ولی داسی وکړه؟

شهاب لا د پیر په وهلو اخته وو پیر صاحب د وهلو
په وخت کی وویل: دې زما دوه زامن را وژلي وه
ما هم نن خپل انتقام ځنی واخیستی،

شهاب لا هم د پیر او د هغه د مریدانو په وهلو اخته
وو چی په دې وخت کی یی مور یو لویه نار
وکړه: ساحل!!!!!!،

کله چی شهاب د ساحل خواته وکتل نو ویلیدل چی
ساحل پر خپل زړه لاس نیولی وو او د مخکی
خواته ولویدی ټولو ور وځغستل او د ساحل ساحل
نارې یی پر وهلی، کله چی یی ساحل راپورته کي
نو ساحل په هوښ کی نه وو شهاب ژر ساحل په

غير ڪي پورته ڪي او روغتون ته يي ورسوي ڪله
چي يي عمليات خوني ته ننباسي نو ڇه وخت
وروسته ڊاڪٽران را ووتل ٿول ورمخته سول او بيا
د ساحل پلار پوڻننه ڇني وڪڙه: ڊاڪٽر صاحب
ساحل اوس ڇنگه دي؟

ڊاڪٽرانو په خواهشيني سر لاندي وزروي، ٿول ڊير
حيران سول او بيا د ساحل پلار وويل: ڊاڪٽر
صاحب ساحل زوي خو به مي ٻنه وي؟ ڊاڪٽر
وويل: ڪريم صاحب مور بڻنه غوارو ستاسو پر
زوي د زره حمله راغلي وه،

په دي سره ٿول هڪ حيران سول او سترگي يي
غٽي سوي،

او بيا ڊاڪٽر وويل: ڪريم صاحب مور خيل ڪوڻنن
وڪي ساحل مو وڙ غوري خو؟
د ساحل پلار وويل: خو ڇه؟

ڊاڪٽر وويل: خو ساحل به صرف د دوو ساعتو
لپاره ڙوندي وي،

په دي اوريدو سره ٿولو خيل حواس د لاسه ورڪڙل
او بدنونه يي په ريزديدو سول،

بيا ڊاڪٽر وويل: تاسو اوس ور سره ليدلاي سي،

ڪله چي ٿول دننه ور غل نو ساحل بي هوڻه وو
مور او پلار يي په ڙا ڇنگته ڪڀينستل شهاب د

دوی څخه څه لیری ولاړ ودریدی، څه وخت وروسته ساحل په هوښ راغلی،

ساحل په وچو شونډانو او په وچ حلق مور ته وویل: مور! ته مه ژاړه تقدیر ما او زینت په ژوند کی سره یو ځای کړی وو اوس تقدیر غواړی موږ بیا سره یو ځای کی ځکه چی زموږ ژوند یو د بل سره تړل سوی وو..... ،

ساحل د خپل مور او پلار سره اخیری خبرې وکړی بیایي مور او پلار د ډیره غمه دباندې ووتل د ساحل ورونو د ساحل څنگته نږدی سول او ویویل: لالا موږ ته بڅښه وکه موږ هم تاته ډیر غمونه درکړل،

د ساحل او ورونو خبرې یی هم خلاصی سوی او هغوی هم دباندې ووتل په عملیات خونه کی ساحل او شهاب پاته سول په شهاب کی ژړا وچه سوی وه هغه د لیونی پڅیر لیری ولاړ وو ساحل ور ږغ کړه: شهابه زما و څنگته راسه،

شهاب هم د لیونی پڅیر د ساحل وکت ته ور روان سو او د هغه تر څنگ کښینستی او تر سترگو یی اوښکې روانې سوی د ساحل لاس یی په لاس کی ونیوی او ښکُل یی کی او بیایي په ژړا وویل: دا هر څه زما لکبله وسول زما لکبله ته دي حالت ته راوړسیدی ما ستا څخه ستا زینت واخیستل،

ساحل وويل: بس ده نور د کوچنيوالي څخه ستا وم اوس مي زينت غواړي اوس زه غواړم د هغې سره پټه يو اوږده رخصتي ولاړ سم، بيا ساحل پټه ژړا وويل:....خو گوره د کوچنيوالي دوست دي هيروه مه،

په دې سره شهاب ساحل ټينګ په غيږ کې ونيوی
او دواړو ډير سره وژړل څه وخت وروسته د زړه
ماشين ودریدي د ساحل لاسونه د شهاب د اوږو
څخه لاندې ايله سوه،

شهاب یه حیرانی وویل: ساحله!؟

شهاب چی کله ساحل پر کت کښینوی نو ویلیدل
چی ساحل مړ سوی وو په دې سره د شهاب د
خولۍ څخه یو لویه چغه ووتل: بییییییا!!!!!!

کله چی د ساحل مور او پلار او د هغه ورونو د شهاب چغه واوریدل نو په خُغاسته عملیات خونۍ ته ور ننوتل هغو هم ولیدل چی ساحل مړ سوی وو.

کله چی د ساحل کیسه خلاصه سول نو د قاضی او په محکمه کی د ناستو ټولو خلکو تر سترگو اوښکې بهیدل او بیا قاضی وویل: ثبوتو ته په کتو سره دا محکمه شهاب بی گناه ثابتوی او هغه په عزت سره ایله کوی او محکمه د هغه په راوستلو کی د هغه څخه بخښنه غواړی،

څو ورځې وروسته شهاب د ساحل د قبر څنگته ناست وو او د سطرنج تخته یی د هغه د قبر بغلته ایښی وه خپل واری یی تیر کی بیایي وویل: ساحل اوس ستا وار دی ونیسه هله ځان دې وژغوره که نه زه یی در څخه گټم،

بیایي وویل: څه زه به ستا پر ځای ټک وکم راته ووايه چیری یی کښیردم دلته که هلته، بیایي یو ځای ته لاس ونيوی او ویویل: ښه دلته یی کښیردم؟

په دې سره د درختی له سره پانې باندي راشوه سوی شهاب چی ورته وکتل نو حیران سو او په موسکا یی وویل: ښه پوه سوم همدلته یی کښیردم،

کله چی شهاب د سطرنج تختی ته وکتل نو ویویل: اوه دا خو دې مات کړم بیا دې راڅخه وگټل ډیر ناځوانه یی هیڅ وخت یی ستا څخه نسیم گټلای.

پای

((د نارنج کلاء دوهمه برخه مه هیروی))
پیر ژر.....

د نارنج کلاء تاریخ

د یو شمیر لرغونپوهانو په وینا نارنج مانې ۲۳۴۱ کلونه مخکې د مقدوني سکندر د امپراطورۍ پر مهال ودانه سوې وه چې هغه مهال یوه پوځي اډه وه، ویل کیږي کله چې سکندر له یونانه راغی په ټول هیواد کې یې ۱۲ دا ډول مانې جوړې کړې چې د (سکندریه مانیو) په نوم یادیدلې چې اوس یې ۱۱ مانې بیخي له منځه تللي خو نارنج مانې د خاورو د یوې غونډۍ په بڼه پاتې ده.

د استاد حبیب الله رفیع په وینا د کندهار لرغونې ښار چې نارنج مانې یې ارگ بلل کیده. ((د چهل زینو جنوبي اړخ ته د قیتول د لوړ غره په ختیځه لمنه کې جوړه سوو چې له دود سره سم یې د یوې کلکې کلا بڼه درلوده چې هرې خواته یې د څار پاڅه برجونه ودان وه))

استاد رفیع وایي چې ددې ښار په منځ کې د نارنج په نامه یوه لویه شاهي مانې وه چې پاچاهانو به پکښې ناستي کولې او تصمیمونه به یې نیول.

دا مانې د هوتکیانو تر مهاله جوړه وه ددې دورې وروستی پاچا شاه حسین هوتک هم کاروله وایي دلته شاعرانو ادیبانو اونیزې مشاعرې او د کره کتنې

غونډې کولې، ارواښاد پوهاند حبيبي پټه خزانه هم د همدغه مهال زيږنده گڼي.

پوهاند حبيبي ددې مهال د زوال پر اړه کاري ((د اوسني کندهار غرب ته د کندهار د زاړه ښار خراپي دي، چي تراوسه يې د ځينو مهمو ودانيو اثارياته دي.

د حکومتي ځای ارگ نخښي— يې ښکاره دي، خندقونه او دښار کلا او د ځينو دروازو مواقع يې معلوميري.

د اښار د نادر افشار تريوکال محاصرې وروسته (۱۱۵۱ هجري) کي ونيوی او د هوتکو وروستي پاچا اعليحضرت شاه حسين، چي يوکال يې په ميرانه او شجاعت د ښار مدافعه کړې وه د نادر افشار په امر مازندران ته نفي سو))

نادر افشار له غوسې دا ښار وران کړ او د نادر اباد په نامه يې د يوه نوي ښار د بنسټ ډبره کښيښوده.

د کندهار لرغوني ښار د کرنو په ځمکو بدل سوی خو د نارنج کلاء په کې د خاورو د يوې غونډۍ په بڼه ولاړه ده.

۵۶ کلونه مخکې په دې غونډۍ کې تاريخي کيندنې پيل سوې وې چې د جگړو له پيل سره نيمگړې پاتې سوې، تير کال د افغانستان اطلاعاتو او کلتور وزارت يو ځل بيا په دغه غونډۍ کې کيندنې پيل کړې دي چې تر اوسه يې يو ستر حمام، د اوبو سيستم او يو

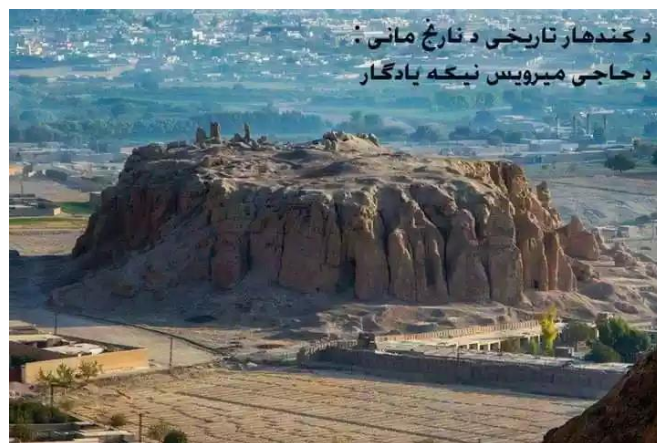
شمير خاورين لوبني په کې موندلي دي ښايي څو نور کلونه وخت واخلي چې نارنج ماني په بشپړ ډول سره وسپړل سي او اثار يې په فني ډول را وايستل سي.

ارواښاد حبيبي د نارنج ماني په اړه ليکي ((دا ماني له مخکي څخه تخمیناً سل متره لوړه ده او ښايي پنځه يا شپږ پوښښه وي. اوس تقريباً مربع شکل لري، چې هره ضلعه يې ترسل متره کمه نه ده. له کښتې داماني په ډبروڅخه پورته سوې ده او په منځ کې اوږده اوږده سويان او تورغارونه لري.

محمد هوتک، چې په خپلو سترگو يې داسلطني ودانۍ ليدلې ده، وايي چې د نارنج قصر د کندهار په ارگ کښي. و او اعليحضرت شاه حسين هوتک به په اوونۍ کې يوه ورځ په خپله کتب خانه کښي. هلته د علماء سره مجلس کاوه))

خو د جگړو په کلونو کې د نارنج ماني ته درانه تاوانونه اوښتي خپل سړي کيندنې پکښې. سوي او اثار يې قاچاق سوي دي او تر ډيره خاوره يې هم په شاوخوا کې د کورونو جوړولو لپاره وړل سوې ده، خو اوس اطلاعاتو او کلتور وزارت ددغې ماني له احاطې نه اغزن تارتاو کړی او له خلکو يې خوندي کړې ده.

تمه ده چې د فني کيندنو په ترڅ کې به په نارنج کلاء
کې د بيلو تاريخي دورو اثار وموندل سي.

مسئله

يو مسئله چي يادونه او بحث كول پري لازمي بولم
ستاسو پام ورته را اړوم،

د ناول په ويلو به تاسو ته دا پوښتنه حتمي پيدا
سوي وي چي ايا پيريانو ته د غيبو او پټو شيانو علم
او خبر سته؟

د رسول الله صل الله عليه وسلم د پيدايښت څخه
مخکي به شيطانان د يو و بل پر اوږو آسمان ته
وختل او هلته به يي د ملايکو خبرو ته غوږ نيوي
ملايکو به په خپلو مينځو کي خبري سره کولي چي
الله جل جلاله وايي چي د فلانکي سړي به زوي او
د فلانکي سړي به لور پيدا سي فلانکي به مړ سي
فلانکي به داسي سي او فلانکي به هاسي سي
شيطانانو به د ملايکو دا خبري واوريدی او په
مخکي به يي ساحرانو ته کولي خلک به پر دي
عقیده سوه چي العياذ بالله د الله پرته ساحران او
شيطانان او پيريان هم په غيبو خبر دي خو کله چي
رسول الله صل الله عليه وسلم دنيا ته تشریف
راوړی نو پر شيطانانو دا لار بنده سول اوس
پيريان او شيطانان بل چم کوي دوی په هر ځای کي
خپل کسان درولي وي چي کله د يو غيب به باره
کي پوښتنه ځني وسي نو دوی يو و بل ته حال سره
ورکوي چي په فلانکي ځای کي د فلانکي سره

داسی وسوه او د فلانکی سره داسی او فلانکی دا
پلان لری خو پیاد ولری چی د الله پرته په غیو بل
هیڅوک نه دی خبر او که څوک بل چا په غیو د
خبر عقیده ولری نو دا د الله سره شرک او کبیره
گناه ده، الله دی مو حنی وساتی.

په درنښت

((بارک))

د ليکوال نور کتابونه

- بنځه په اسلام او غرب کی
 - کوډي په اسلام کی
 - حیثیت ناول
 - عاشقي ناول
 - د کندهار اتل ناول
 -
-

راتلونکی کتابونه

- بني اريکي
- د جنت او دورخ صفتونه
- عاشقي ناول ((دوهمه برخه))
- نارنج کلاء ناول ((دوهمه برخه))

د ليکوال په اړه

نيک محمد بارک موسوي د محمد عیسی موسوي زوی او د موسی جان لمسی دی چی په ۱۳۷۸هـ ش کال کی یی د کندهار په ولایت کی دی دنیا ته تشریف راوړ. اسلامي زده کړی یی د کندهار په بیلابیلو مدرسو کی زده

کړی او په دولس کلنی کی یی د قرانکریم د قاریتوب سند تر لاسه کی لومړنی عصری زده کړی یی د حاجی میرویس خان نیکه په عالی لیسه کی پای ته رسولی او په ۱۳۹۷ کال کی د کانکور په ازموینه کی د کندهار پوهنتون د انجینرې پوهنځی ته کامیاب سو چی د څه ستونزو لکبله یی ونسوای کولای چی نوموړی پوهنځی ته ادامه ورکړی چی بیای یی د عالی زده کړو لپاره د نرسنگ انستیتوت ته امتحان ورکړ او په بنو نمر و نوموړی رشتی ته انتخاب سو چی فعلن د نوموړی انستیتوت د پنځم سمیستر محصل دی. نوموړی اوس ۲۰ کلن او مجرد دی تر ټولو لوی ارمان یی وطن او خپلی مورنی ژبی ته نه ستړی کیدونکی خدمت دی.

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library